

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

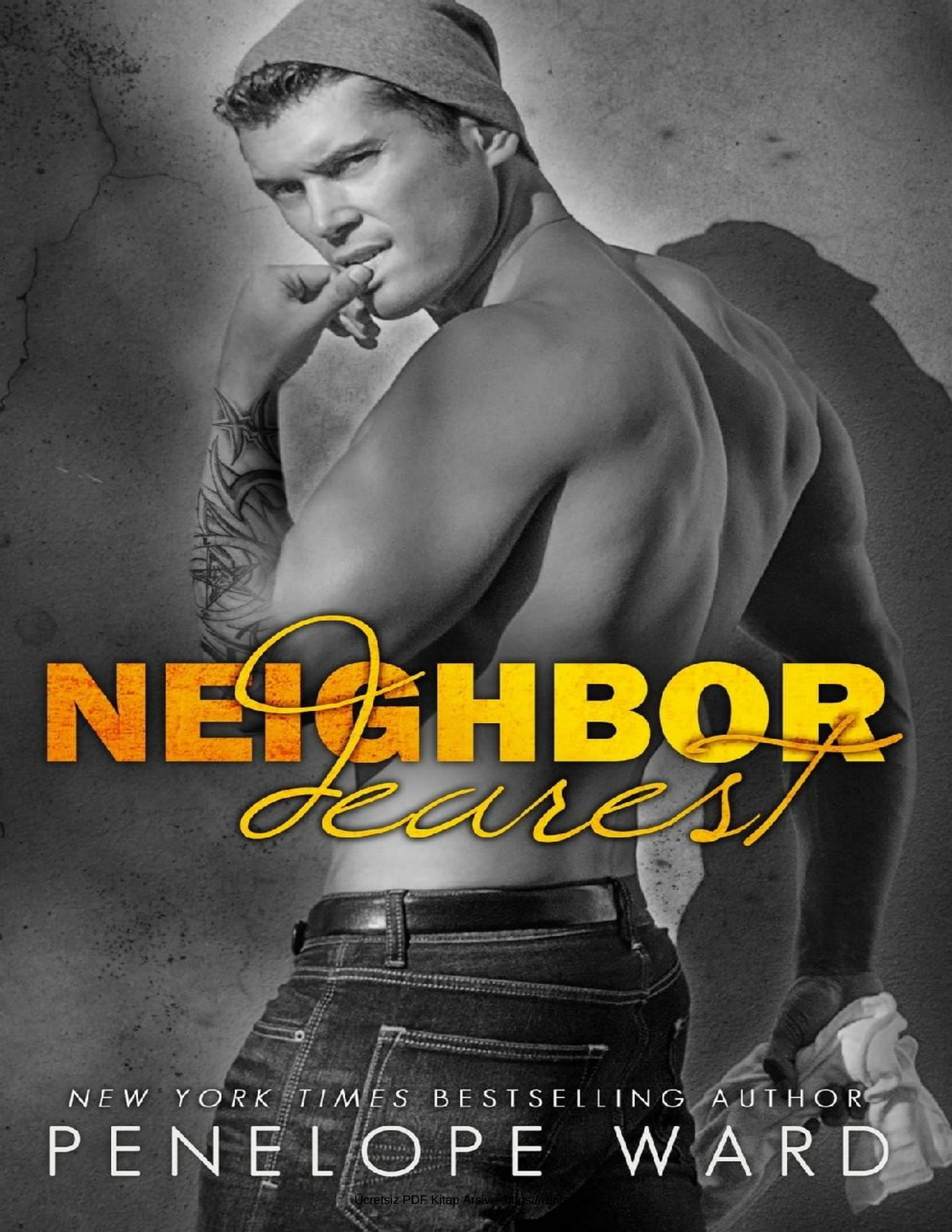
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEIGHBOR *Dearest*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR
PENELOPE WARD

Birinci Baskı, Ağustos 2016
Telif Hakkı © 2016 Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Modeli: James Joseph Pulido, Instagram: @jamesjoseph__

Kapak Fotoğrafçısı: Cory Stierley, Instagram: @corystierley

Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

Elaine York tarafından Düzeltme ve İç Formatlama, [Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık ve Kitap Formatlama](#)

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci B ö l ü m](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Sonsöz Playboy](#)
[Pilot Önizlemesi](#)
[Teşekkür](#)
[Penelope Ward'ın Diğer Kitapları](#)
[Yazar Hakkında](#)

PROLOGUE

Arabası evimizin önüne yanaştığında midem bulandı. Sadece biliyordum. Son birkaç haftadır sanki bir fırtına yavaş yavaş yaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Nasıl olduğunu sormayın ama nedense kalbim bu gecenin milyonlarca parçaya ayrılacağı gece olduğunu hissediyordu.

Zaten yavaş yavaş kırılıyordu.

Eleç birkaç hafta önce Boston'da babasının cenazesinden döndüğünden beri eskisi gibi değildi. Bir şey onu değiştirmişti. Benimle yatmamak için her türlü bahaneyi uydurdu. Bu doğru. Hayatımın aşkı, doymak bilmez cinsel iştahı olan erkek arkadaşım birdenbire beni istemeyi bıraktı. Sanki içinde bir şalter atmış gibiydi. Bu benim ilk ipucumdu, ama ruh eşim olduğunu düşündüğüm adamın bir şekilde bana olan sevgisini kaybettiğine dair başka işaretler de vardı.

Döndüğünden beri gecelerini yatağa gelmek yerine manyak gibi yazarak geçiriyordu - benden kaçmak için her şeyi yapıyordu. Eskiden tutkuyla dolu olan öpücükleri artık sadece şefkatli, bazen de iffetliydi.

Ne olduğunu biliyordum ama *nasıl* ve *neden* olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Beni sevdiğine *inanmıştım*. Bunu çok uzun zamandır hissediyordum. Bu gerçektir. Peki, işler nasıl bu kadar hızlı değişebilirdi?

Kapı yavaşça gıcırdarak açıldı. En kötüsüne hazırlanmak için yatağın kenarına oturduğumda vücudum kaskatı kesildi.

Eleç gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu. Sonra yavaşça ve endişeyle ellerini ceplerine soktu. O ellerin bir daha bedenimi okşadığını hissedebileceğimden şüpheliydim. Gözleri kızarmıştı. Arabada ağlamış mıydı? Sonra kendi yargılarıma duyduğum güvenin çözülmesini başlatan sözler geldi.

"Chelsea, lütfen seni incitmemek için elimden geleni yaptığımı bil."

Gerisi karmakarışık, göğsümde biriken ve beynimi uyuşturan acı ve hüznün büyüklüğü tarafından maskelenmişti.

Bu acıdan nasıl kurtulacağımı, aşka tekrar nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Çünkü onun beni sevdiğine gerçekten inanmıştım. Aşkın yok edilemez olduğuna inanıyordum.

Yanılmışım.

BİRİNCİ BÖLÜM

SÜPERSONİK İŞİTME

Küçük kız kardeşim tam bir drama kraliçesi. *Gerçekten*. Jade Broadway'de bir aktris.

Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat'u denemek için kendilerini cesurca ortaya koyan öğrencileri alkışlayarak ellerini birbirine vurdu. "Bugün hepiniz harika bir iş çıkardınız! Yarın rolleri belirleyeceğiz ve ilk provamıza başlayacağız. Bu destansı olacak!"

Jade bir haftalığına ailemizi ziyaret etmek için Bay Area'ya gelmişti ve benim çalıştığım gençlik merkezinde gönüllü olmayı teklif etti. Bütün bir oyunu sahnelemek için yeterli zaman olmadığından, Jade çocukları haftanın ilerleyen günlerinde sahnelenecek olan müzikalden önemli bir sahnede yönetmeye karar verdi.

Mission Gençlik Merkezi'ndeki sanat direktörlüğü işimi çok seviyordum. Hayatımda doğru giden tek şey buydu. Tek dezavantajı, bu duvarların eskiden burada gençlik danışmanı olan eski sevgilim Elec'in anılarıyla dolu olmasıydı. Bu şekilde tanışmıştık. Biz ayrıldıktan sonra New York'a taşınmak için istifa edene kadar o da işini çok seviyordu. *Onunla* birlikte olmak için taşındı. Onun ve Greta'nın düşüncelerini uzaklaştırmak için başımı salladım.

Jade çantasını kaptı. "Tuvaleti kullanmak ve bir şeyler atıştırmak için senin evine dönmem gerekiyor."

İşimden sadece birkaç blok ötede yeni bir daireye taşınmıştım. Elec ile şehrin öbür ucunda kiraladığım evin kira kontratı nihayet bitmişti. Eski sevgilim taşındıktan sonra kira sözleşmemizin geri kalanı için kiranın yarısını bana göndermiş olsa da, evi boşaltmak için sabırsızlanıyordum.

O yer; her köşesi bana onu ve ayrılığımızı takip eden sefil ayları hatırlatıyordu.

Evim Mission Bölgesi'nin güney orta kesimindeydi. Yeni mahallemdeki kültürü çok sevdim. Sokaklarda ürün kutuları ve çeşitli kafeler sıralanıyordu. Burası aynı zamanda Latin kültürünün de merkeziydi, ki bu da bana yarı Ekvadorlu olan Elec'i hatırlatması dışında harikaydı. Kalbimi kıran adamın küçük hatırlatıcıları her yerdeydi.

Jade ve ben kaldırımda yürürken bir meyve standında durduk, böylece öğleden sonra evimde yapmayı planladığı smoothie için biraz papaya alabilecekti. Ayrıca gitmek için iki kahve aldık.

Yürürken kahve kapağımın ağzını geriye doğru eğdim. "Evet, küçük kardeşim, aynı anda aynı çıkmazda olacağımızı hiç düşünmemiştim."

Jade kısa süre önce müzisyen erkek arkadaşı tarafından terk edilmişti.

"Evet. Ama aradaki fark şu ki, hayatımda senden çok daha fazla dikkat dağıtıcı şey varmış gibi hissediyorum. Justin'i düşünmediğimden değil. Üzülmediğimden değil, ama performanslarım beni o kadar meşgul ediyor ki, sanki üzölmeye vaktim yokmuş gibi, anlıyor musun?"

"Sana bu telefon terapisi seanslarını yaptığımı söylemişim, değil mi?" Jade bir yudum aldıktan sonra başını salladı. "Hayır."

"Evet. Başarısız ilişkilerden kaynaklanan travmalar konusunda uzmanlaşmış bir psikolog buldum ama kendisi Kanada'da. Her neyse, haftada bir gece telefon seansları yapıyoruz."

"Yardıımı oluyor mu?"

"Bir şeyleri konuşarak halletmek her zaman işe yarar."

"Evet, öyle. Ama alınma, bunun için daha iyi görünmüyorsun. Her neyse, Claire'le ya da benimle konuşabilirsin. Bir yabancıyla konuşmak için büyük paralar ödemene gerek yok."

"Geceleri birileriyle konuşmak için tek zamanım oluyor. Sen geceleri sahne alıyorsun ve Claire de yeni evliliğinin mutluluğuna kendini fazla kaptırmış durumda. Ayrıca, onun kalbi hiç kırılmadı. Dinliyor ama anlamıyor."

Ablam Claire lise aşkıyla evlendi. Üçümüz yakınlardaki Sausalito'da büyümüş olsak da, Jade'e açılırken kendimi hep daha rahat hissetmişimdir.

Binama vardığımızda, kız kardeşim çitlerle çevrili avlunun köşesindeki banklardan birine oturmak için durdu. "Biraz oturalım, kahvelerimizi bitirelim." Bakışları çimlerin üzerinde gömleksiz komşuma kaydı. "Tamam... Mülkü kirleten bereli seksi kız kim?"

"Senin kasketlerle derdin ne?"

"Justin eskiden bir tane takardı. Bu yüzden onları seviyorum.

Üzücü değil mi?" "Üzücü."

"Bunu hâlâ eski sevgilisinin gömleğiyle uyuyan kız söylüyor."

"Rahatım. Elec ile hiçbir ilgisi yok," diye yalan söyledim. Ondan kendime izin verdiğim tek şey buydu. Bu beni üzüyordu ama yine de giyiyordum.

"Peki... kim bu adam?"

Komşumun adını bilmiyordum ama onu arada bir evini çevreleyen beton duvar boyunca spreyci boyayla sanat yaparken görüyordum. Geniş bir tuval görevi görüyordu. Yaptığı spreyci boyalar gerçek bir sanat eseriymiş, kesinlikle basit bir grafiti sayılmazdı. Göksel ve coğrafi imgelerin özenli bir karışımıydı. Bu adam duvara yavaş yavaş farklı sanat eserleri eklemeye devam etti. Devam eden bir çalışmaydı. Sadece duvar alanının izin verdiği ölçüde mülkün tüm çevresini boyamayı planladığını varsayabilirdim.

"Binada oturuyor, yan komşum aslında." "Ne yapıyor? Burada bunu yapmasına izin mi veriyorlar?"

"Bilmiyorum. Onu burada ilk gördüğümde mülke zarar verdiğini düşünmüştüm. Ama kimse onu umursamıyor ya da durdurmuyor gibi görünüyor. Her gün duvar resmine bir şeyler ekliyor. Aslında oldukça güzel. Ama onun kişiliğine uymuyor."

Yeşim kahvesine üfledi. "Ne demek istiyorsun?" "Pek hoş biri değil."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sadece arkadaş canlısı değil. Göz teması kurmaya çalıştım ama yanımdan geçip gitti. İki büyük köpeği var ve oldukça acımasızlar. Sürekli havlıyorlar. Her sabah onları gezdiriyor."

"Belki de bir bilge gibidir. Bilirsiniz, sanatla arası çok iyidir. Ya da belki bir dahidir ama sosyal becerileri sınırlıdır. Buna ne diyorlar... Asperger mi?"

"Hayır. Gayet iyi iletişim kuruyor. Onu birkaç kişiye bağırırken gördüm. Onda böyle bir şey olmadığına eminim. Bu adam arkadaş canlısı değil. Asperger'i yok. O sadece bir pislik."

Yeşim kıkırdadı. "Bence bir sepete sarılmış sıcak keklerle onun evine mutlaka uğramalısın. Komşu olarak yapılacak şey bu. Belki o gevşer... ya da *sen* gevşersin."

"Kekler, ha? Bu kod ne için?"

"Muff...muffin. Aynı şey. Burada yaşıyor olsaydım, hepsini yerdim. Ama ben burada yaşamıyorum. Sen yaşıyorsun. Ve kesinlikle bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacın var. Ben derim ki... işte o."

Kolu sprey kutusunu aşağı yukarı hareket ettirirken adamın geniş omuzlarına ve bronzlaşmış kaslı sırtına hayran kaldım. "Tanrım, sana Elec'i hatırlatmıyor mu? Kol dövmesi... koyu renk saç. Sanatsal. Temel olarak, bu noktada aradığım *son* erkek tipi bu."

"Yani birisi Elec'e benziyor ya da ona benziyorsa otomatik olarak diskalifiye mi oluyor? Elec'in yaptığı şeyin aynısını yapmak kaderlerinde mi var?"

Böyle mi düşünüyorsun? Bu sadece aptalca bir mantık."

"Belki de bu berbat bir şey. Ama en son istediğim şey bana onu hatırlatan biriyle birlikte olmak."

"Çok yazık, çünkü Elec acayip seksiydi ve bu adam... daha da seksi."

"Bunu neden tartıştığımızı bana hatırlatır mısın? Adam bana merhaba bile demiyor. *The Bachelorette*'in bu hayal ürünü versiyonuna katılmıyor. İlgilenmiyor."

Sevgili Komşum aniden alnındaki teri sildi, ağzını ve burnunu kapatan maskeyi çıkardı ve spreycutularını siyah ipli bir çuvala doldurdu. Çuvalı omzuna astı ve tam uzaklaşıp avludan çıkacağını düşündüğüm anda bize doğru yürümeye başladı. Yeşim oturduğu yerde doğruldu ve nabzımın biraz hızlanmasından nefret ettim.

Gözleri bana odaklanmıştı. Buna kızgın bir bakış demezdim ama gülümsemediydi da. Güneş ışığı doğrudan mavi gözlerine vuruyordu, gözleri parlıyordu ve bronz teninde gerçekten göze çarpıyordu. Jade haklıydı; bu adam gerçekten muhteşemdi.

"Yaban mersini en sevdiğimdir," dedi.

"Ne?"

"Kekler."

"Oh."

Jade homurdandı ama sessiz kalarak bu aşağılanmanın yükünü benim çekmeme izin verdi.

"Ve ben anti-sosyal ya da bilgili değilim. Ben sadece süpersonik işitmeye sahip eski moda bir hıyarm."

Sırıttı ve ben bir şey söyleyemeden uzaklaştı.

Güvenli bir şekilde kulak kesildiğinde -bu sefer gerçekten- Jade içini çekti. "Öfkeli erkekler yatakta en iyileridir."

"Kendini durduramıyorsun, değil mi? Yeterince zarar vermedin mi? Sana hep fısıldadığını zannederken yüksek sesle konuştuğunu söylemiştim. İşte kanıt... hem de benim pahama."

"Öfkeli sanatçı Van Goh-ing seni aşağı indirirken orgazm çılgınlıkları attığında bana teşekkür edeceksin."

"Sen delisin."

"Beni bu yüzden seviyorsun." "Bu yüzden."

TMO BÖLÜMÜ

HAVLAYAN ORGANİZMA

Bir hafta sonra Jade New York'a dönmüştü. Onu şimdiden deli gibi özlemiştim. Onu ziyarete gitmememin tek nedeni Elec'in Greta ile birlikte orada yaşıyor olmasıydı. Onunla karşılaşma ihtimalim son derece düşük olsa da, henüz onların bölgesini ziyaret etmeye hazır değildim.

Öfkeli Sanatçı ve benim yollarımız Yeşim'in ziyareti sırasında yaşanan olaydan beri kesişmemişti. Onu ortalıkta görmesem de köpekleri neredeyse her sabah havlayarak beni uyandırıyor. Gençlik merkezinde öğleden sonra programında çalıştığım için sabahlarım boş geçiyordu. Geceleri uyumakta güçlük çekiyordum ve sabahları biraz gözümü açmam gerekiyordu.

Artık havlamalarla baş edemeyecek noktaya gelmiştim. Eğer bir köpek havlamıyorsa, diğeri havlıyordu. Çoğu zaman, koro halinde hep bir ağızdan havlıyordu. Ne kadar korkutucu derecede yakışıklı olduğu umurumda değildi; komşumla konuşmam gerekiyordu.

Salı sabahı yataktan kalktım ve üzerime bir şeyler giydim. Kapısına doğru yürüyüp kapıyı çalmadan önce biraz göz altı kapatıcısı sürdüm.

Üzerinde beyaz bir tişört vardı. Saçları uykudan dağılmıştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Seninle köpeklerin hakkında konuşmam gerek." "Ne? Bir sepet kek yok mu?"

"Hayır. Özür dilerim. Hayvanlarınızın bitmek bilmeyen havlamaları yüzünden uyuyamadığım için yemek pişirecek enerjim yok."

"Havlama konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok. Her şeyi denedim. Susmuyorlar."

"Bu arada geri kalanımız ne yapacak?" "Bilmiyorum.

Kulak tıkacı mı alsak?"

"Ciddiyim. Yapabileceğin bir şey olmalı."

"Onlara ağızlık takmak dışında - ki bunu yapmayacağım - hayır, öyle bir şey yok. Her neyse, şimdi havladıklarını duyuyor musun?"

Bir sebepten dolayı durmuşlardı.

"Hayır. Ama sabahları bu kadar sessiz oldukları nadirdir ve bunu sen de biliyorsun."

"Bak, ev sahibine şikâyet etmek istiyorsan, hiç durma. Sizi durduramam. Ama havlamalarını engellemek için daha önce denemediğim hiçbir şey yapamam. Kendi akılları var."

"O zaman benim de öyle yapmam gerekecek. Beni buna mecbur bıraktığın için teşekkür ederim. Hiçbir şey için teşekkürler." Uzaklaştım ve kısa süre sonra kapısının arkamdan kapandığını duydum.

Daireme döner dönmez havlamalar yeniden başladı.

Yatağıma uzandığımda, havlamaların arasında uyuyabilecek kadar rahatlamama yardımcı olacak tek bir şey yapabileceğimi biliyordum. Buna başvurmak istemememe rağmen, Bose gürültü azaltıcı kulaklıklarımı aldım ve sesin bir kısmını engellemek için kulaklarıma yerleştirdim. Müzik çalmıyor olsa da, yardımcı oldular. Ama ben yan yatarak uyudum. Sadece sırtüstü yattığımda çözüm oluyorlardı. O yatay pozisyonda yattığım tek zaman mastürbasyon yaptığım zamandı. Peki neden birdenbire kızgın sanatçıyı düşünmeye başlamıştım? Ne yazık ki kendime dokunma düşüncesi aklıma hemen onun istenmeyen görüntülerini getiriyordu. Onu bu şekilde düşünmek istemiyordum. O bir pislikti; şehvetimin nesnesi olmayı hak etmiyordu.

Ama o kadar güzel kokuyordu ki, baharat, misk ve erkek gibi. Neyin hayalini kurduğumuzu kontrol edemeyiz. Onun kaba ve ulaşılmaz olduğu gerçeği, yasak düşüncelerimin nesnesi olma ihtimalini çok daha artırıyordu. Tıpkı üniversitede psikoloji dersinde öğrendiğim gibi, düşünce baskısı genellikle saplantıya yol açar. Eğer kendinize bir şey hakkında düşünmemenizi söylerseniz, o zaman daha da fazla düşünürsünüz.

Ellerimi pantolonumdan aşağı kaydırarak klitorisime masaj yapmaya başladım. Tanrım, onun adını bile bilmiyordum. Bu iğrençti ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Onu üzerimde, içime doğru iterken, beni öfkeyle sikerken hayal ettim. İleri geri sallanırken, kendimi şimdiye kadar yaşadığım en sarsıcı doruklardan birine getirirken, havlama sesi hâlâ arka plandaydı.

Arkama yaslandım ve bir saat kadar uyumayı başardım.

Kuşluk güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Sersem gözlerimi kırpıştırarak açtığımda havlamaların kesildiğini fark ettim. Hayvanlar yürüyüşe çıkmış olmalıydı.

İşe gitmeden önce birkaç saatim vardı, bu yüzden bina sahibinin telefon numarasına bakmaya karar verdim. Binada bir yönetim ofisi vardı, ancak orada çalışan kadın oldukça gevşekti. Havlama şikayetimi ciddiye almayacağından şüphelenerek, doğrudan en tepeye gitmeyi düşündüm. Şimdiye kadar sadece kiralama ofisindeki kadınla muhatap olmuşum ve ev sahibiyle hiç konuşmamıştım.

İnternette yapılan bir aramada D.H. Hennessey, LLC adı çıktı. Onlarla iletişime geçmek için bir telefon numarası vardı, ancak otomatik bir karşılama ile genel bir sesli posta kutusuna açıldı. Biriyle yüz yüze konuşmak istediğim için mesaj bırakmadan telefonu kapattım. Listelenen adresin bu binanın birinci katında olduğunu fark ettim. Oraya gitmeye karar vererek bir elbise ve birkaç ayakkabı giydim ve saçımı taradım.

Kapıyı çalınca derin bir nefes aldım ve beklemeye başladım. Kapı açıldığında onu görünce neredeyse düşüyordum.

Angry Artist orada duruyordu, gömleksizdi ve yine o lanet bereyi takmıştı. Kalbim küt küt atıyordu. Yontulmuş göğsünden ter akıyordu ve ağzımın gerçekten sulandığına yemin edebilirim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Dairesinin kapısını açtığına bana sorduğu şeyin aynısıydı bu. Bu bana deja vu, *Alacakaranlık Kuşağı'ndan* bir bölüm ya da hangi kapıyı açarsam açayım onun orada olacağı kötü bir rüya gibi geliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burası benim evim."

"Hayır. Senin dairen benimkinin bitişiğinde."

"Bu doğru. Orası benim dairem. Burası da benim *evim*. Sanat stüdyom ve spor salonum."

"Ev sahibinin adresi burasıydı."

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Birden kendimi dünyanın en aptal insanı gibi hissettim, çünkü o ev sahibiydi. Bu yüzden o hıyar beni resmi bir şikâyetle bulunmaya teşvik etmişti.

"Sen D.H. Hennessey'sin..."

"Evet. Ve sen de Chelsea Jameson'sın. Mükemmel kredi, harika referanslar... kronik şikayetçi."

"Bu çok şeyi açıklıyor... mülke zarar vermekten ve komşularınıza karşı tam bir pislik olmaktan nasıl kurtulabildiğinizi."

"*Sanat eserleri* yaratmamı mülke zarar vermekle kıyaslayamam. Tüm bu mahalleye hiç bakmadınız mı? Burası bir sanat mekânı. Benimki tek duvar resmi olmaktan çok uzak. Köpekler konusunda da aşırı tepki gösteriyorsun. Yani, bu durumda gerçek pislik kim? Tartışılır."

Arkasında, spreyl boyalı sanat eserlerinin yanı sıra bir ağırlık sehпасı ve diğer egzersiz ekipmanlarını görebiliyordum.

"Köpekler nerede şimdi?"

"Uyuyorlar."

"Köpekler uyur mu?"

"Evet. Uyuyorlar. Uykuyu yakalıyorlar çünkü senin dırdırın onları bu sabah ayakta tuttu." Gülümsedi. Bu, bu alışverişin aslında onu ne kadar eğlendirdiğini fark etmemi sağladı.

"D'nin sık anlamına geldiği açık mı?"

Hemen yanıt vermedi ve "D, Damien'in kısaltması" demeden önce küçük bir bakışma yarışması başladı.

Damien.

Tabii ki seksi bir ismi de olmalıydı.

"Damien... *The Omen* filmindeki gibi mi? Uyuyor." Etrafıma bakındım.

"Neden kiracı adresiniz olarak burayı gösteriyorsunuz?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de beni Mesih karşısına benzeten çılgın insanların her saat evime gelmesini istemiyordumdur."

Biraz gülmekten kendimi alamadım. Bu boşuna bir çabaydı. "Pekâlâ, belli ki bu ziyaret boşunaydı, o yüzden antrenmanınızın tadını çıkarın."

O öğleden sonra San Francisco Senfoni üyeleri gençlik merkezini ziyaret etti. Sadece bizim için küçük bir performans sergilediler. Süslü enstrümanlarla oynarken çocukların yüzlerindeki gülümsemeyi izlemek, işimi ne kadar sevdiğimi bir kez daha hatırlattı.

Herkes konuklarımıza odaklanmışken, gençlerden biri olan Ariel Sandoval'ın telefonuyla bir köşede çömelmiş saklandığını fark ettim. Kablosuz cihazlar merkezin kurallarına aykırıydı, çünkü burası

Öğrenmek. Telefonu olan gençlerin telefonlarını resepsiyonda bir kutuya bırakmaları ve çıkışta almaları gerekiyordu.

"Ariel, her şey y o l u n d a mı? Gerçekten herkesle ilgileniyor olmalısın."

Başını hayır anlamında salladı. "Özür dilerim. Telefonumu almamam gerektiğini biliyorum. Ama ona ihtiyacım var. Ve hayır, iyi değilim."

Onun yanında yere oturdum. Zemin kışma soğuk geliyordu. "Neyin var?"

"Bu Kai. Facebook'ta onu etiketleyen biri var mı diye bakıyorum."

Erkek arkadaşı Kai de buranın müdavimlerindendi ve merkezin basketbol takımında oynuyordu. Birden fazla kızın ilgi odağıydı. Ariel ve Kai'nin çıktıklarını öğrendiğimde, bu beni sadece yaşları nedeniyle değil - ikisi de on beş yaşındaydı - Kai'nin popülaritesi nedeniyle de endişelendirdi.

Bu yüzden, "Sanırım başka biriyle görüşüyor" dediğinde hiç şaşırmadım.

"Nereden biliyorsun?"

"Son bir haftadır okuldan sonra buraya gelmiyor ve kardeşim Kai'yi alışveriş merkezinde bir kızla gördüğünü söyledi."

Kalbim sıkıştı. Ona muhtemelen onun hakkında haklı olduğunu söylemek istedim ama duygusal olarak bunu duymaya hazır olduğundan emin değildim.

"Onunla yüzleşene kadar herhangi bir sonuca varmayın ama kesinlikle onunla konuşmalısınız. Bunları bilmek daha sonra gafil avlanmaktan iyidir. Dürüst olmayan biriyle zamanınızı boşa harcamak istemezsiniz."

Bunu bilmiyor muydum?

Elec teknik olarak beni fiziksel olarak aldatmamış olsa da, duygusal olarak aldatmıştı.

Ariel gözlerini sildikten sonra bana döndü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Elec ile aranızda ne oldu?"

Midem bulandı. Ondan bahsetmesini beklemiyordum ve bu, tekrar anlatmak için çok uzun bir hikâyeydi.

Elec eskiden herkesin en sevdiği gençlik danışmanıydı. Merkezden ayrıldığında çocuklar yıkılmıştı. Bizim sevgili olduğumuz herkes tarafından biliniyordu; herkes bundan çok keyif almıştı.

"Yani neden ayrıldığımızı bilmek mi istiyorsun?"

"Evet."

Her şeyi tek bir cümleyle özetleyecek olsaydım, tek bir yanıtım olurdu. "Başka birine aşık oldu."

Ariel şaşkın görünüyordu. "Birine aşıkken nasıl olur da başka birine aşık olursun?"

Ah. Yılın sorusu.

"Bunu ben de anlamaya çalışıyorum, Ariel."

"Senin yanında nasıl davrandığını hatırlıyorum. Birbirinize aşıkmişsiniz gibi görünüyordu."

"Öyle olduğumuzu sanıyordum," diye fısıldadım.

"Seni gerçekten hiç sevmediğini mi düşünüyorsun... yoksa sadece diğer kızları daha mı çok seviyordu?"

Sanki on beş yaşındaki bu kız ruhumu araştırmış ve kendime en çok sorduğum soruyu bulup çıkarmıştı. Ona karşı dürüst olmak istedim.

"Sevginin farklı seviyeleri olup olmadığından ya da beni terk etmesinin beni hiç sevmediği anlamına gelip gelmediğinden emin değilim. Birini sevmeyi bırakmanın mümkün olup olmadığını anlamıyorum. Bu sorularla başa çıkmaya çalışıyorum. Ama işin özü şu ki, eğer biri sizi aldatıyorsa, sizi sevmiyordur."

Gözlerini kaçırdı. "Evet."

Omzumla onu dürttüğümde sııttım. "Yine de iyi haber? Hâlâ çok gençsin ve eğer Kai değilse doğru kişiyi bulmak için bolca zamanın var. Şu anda çok zor bir yaştasın, muhtemelen hayatının en zor evresindesin. Hem sen hem de o hormonal durumdasınız ve kim olduğunuzu yeni keşfediyorsunuz."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Başka birini mi buldun?"

"Hayır." Duraksadım, ayakkabılarıma baktım. "Yapacağımdan emin değilim." "Neden emin değilsin?"

Bu genç kızın umutlarını nasıl yıkabilirdim? Bir daha asla başka bir erkeğe güvenemeyeceğimi düşündüğümü nasıl yüksek sesle itiraf edebilirdim? Bu benim kendi kişisel sorunumdu ve kara şüphe bulutlarımla onu lekelemeyi reddediyordum.

"Ne var biliyor musun? Her şey mümkün, Ariel."

Gülümsedim. Keşke kendi sözlerime inanabilseydim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DUVARDAKI DELİK

Jade, "Gösteriden önce makyajımı yapmadan önce sadece birkaç dakikam var, ama bana neler olduğunu anlat," dedi.

Daha önce kız kardeşime mesaj atmıştım: *Buna asla inanmayacaksın. Ara Ben.*

Ev sahibimin kimliğini öğrendikten hemen sonraydı.

"Demek Kızgın Sanatçı'yı hatırlıyorsun?"

"Onunla yattın mı?"

"Hayır!"

"Nedir o zaman?"

"Görünüşe göre... binanın sahibi o."

"Yok artık!"

"Bu hiç iyi değil."

"Neden olmasın? Bence bu harika!" dedi.

"Ne şekilde? Şimdi bu köpekleri asla susturamayacağım."

"Hayır, yani siz sevişmeye başladığınızda, para ödemenize bile gerek kalmayacak. kira."

"Onunla yatmayacağım. Çünkü o bir ahmak. Ve tuhaf bir evrende bunu yapıyor olsam bile... *Asla* kiramı ödemezdim. Bu beni bir fahişe gibi yapar."

Güldü. "Mmmm." "Ne?"

"Öfkeli seks en iyi sekstir, bilirsin."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Bunu hiç tecrübe ettiğimi söyleyemem."

"Peki, birlikte olduğunuzda... adı neydi?"

"Damien. Onun adı bu. Damien ile öfkeli bir seks yapmayacağım."

"Damien? *The Omen*'deki gibi mi?"

"Ben de ona öyle dedim! Bana adını söylediğinde bundan bahsetmiştim.

Pek mutlu görünmüyordu."

"Ne zaman herhangi bir konuda mutlu görünüyor

ki?" Kıs kıs gülererek, "Doğru" dedim.

"Bu çok seksi. Kahretsin... Beni çağırıyorlar. Gitmem lazım."

"Bacağını kır!"

"Ev sahibini

sikeyim!" "Sen

delisin." "Seni

seviyorum." "Ben

de seni

seviyorum."

Kız kardeşimle yaptığım sohbetler beni her zaman iyi bir ruh haline sokar.

Telefon terapisi seansıma bir saat kala, bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Aşağı inerken apartman görevlisi Murray ile karşılaştım. Merdivenleri süpürüyor ve kemerine takılı taşıdığı düzinelerce anahtarın metalleri birbirine çarparken ıslık çalıyordu.

"Hey, Murray!"

"Merhaba güzel bayan."

"Normalde Salı günleri çalışmazsınız."

"Biraz zor bir dönemden geçiyorum. Patron fazladan m e s a i almama izin verdi."

"Patron derken... D.H. Hennessey'i mi

kastediyorsun?" "Evet... Damien."

"Biliyor musun, onunla yeni tanıştım. Anti-sosyal, havlayan köpekleri olan yan komşumun aslında ev sahibi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Murray kıkırdadı. "Evet, bu gerçeğin reklamını pek yapmıyor."

"Onun olayı ne?"

"Yani onun gibi genç bir adam nasıl olur da buranın sahibi olur?"

"Evet, öyle, ama aynı zamanda neden bu kadar kaba?"

"Havlaması ısırmasından çok daha büyük." "Kelime oyunu yapmadın değil mi?"

"Doğru." Güldü. "Aslında Damien iyi bir insan. İhtiyacım olduğunda fazladan çalışmama izin veriyor ve Noel zamanı gerçekten cömert davranıyor... bazen kışında bir sopa varmış gibi görünse bile."

"Sopa mı? Daha çok bir direk gibi." Homurdandım.

"Bazı günler, evet. Ama masama yemek koyuyor, o yüzden bunu benden duymayacaksınız." Murray göz kırptı.

"Yine de oldukça yetenekli," dedim. "Hakkını vermeliyim."

"Zeki de. İnanın bana. Söylentilere göre MIT'den mezun olmuş."

"MIT MI? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bir kitabı kapağına bakarak yargılayamazsın. Bir şey icat etmiş. Patent haklarını satmış, sonra da parayı gayrimenkule yatırım yapmak için kullanmış. Şimdi sadece kirayı topluyor ve istediğini yapıyor... sanat yapıyor."

"Vay canına. Bu... oldukça etkileyici."

"Bunu benden duymadın ama."

"Anladım, Murray."

"Bu gece için planın var mı?"

"Hayır. Sadece biraz yemek alıp eve geri getirmeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler."

"Yapacağım."

Yirmi dakika sonra, en sevdiğim restoran olan Casa del Sol'dan aldığım tost taşları ve arroz blanco con gandules ile daireme döndüm.

Yemeğimi mideye indirdikten sonra odamda oturdum ve *Dr. Veronica Little* ile telefon terapisi seansıma hazırlanmak için biraz meditasyon yaptım: *İlişki Travması Uzmanı*.

Bir saatlik seansı 200 dolar olan Dr. Little hiç de ucuz değildi. Duygularım hakkında konuşmak için biriyle görüşmemi öneren annemdi. İşe yarayıp yaramadığından emin olmasam da her Salı akşamı saat sekiz buçukta gitmeye devam ettim.

Belki de faturaları Elec'e iletmeliydim.

Yatak odasında çamaşırları katlarken terapistimle hoparlörden konuşuyordum.

"Bu soruyu çok sık gündeme getiriyorsun Chelsea. Elec'in gerçekten seni sevdim. Sanırım bu konuda neden ilerleyemediğimiz bir kısmı tek boynuzlu at kavramıyla açıklanabilir."

"Tek boynuzlu at mı? O da ne?"

"Tek boynuzlu at efsanevi güzellikte ve ulaşılmaz bir şeydir, değil mi?"

"Tamam..."

"Elec için Greta buydu. Yasak olduğu için onunla aşk ihtimalini elemişti. Bu arada sana aşık olmayı başardı. Bu aşk oldukça gerçektir. Ancak, tek boynuzlu at aniden elde edilebilir hale geldiğinde, bu her şeyi değiştirir. Tek boynuzlu atın gücü son derece etkilidir."

"Yani diyorsunuz ki Elec beni gerçekten sevdi ama sadece Greta'yla birlikte olmanın imkânsız olduğunu düşündüğü zamanlarda. Greta onun tek boynuzlu atıydı. Ben tek boynuzlu at değildim."

"Aynen öyle... Sen onun tek boynuzlu atı değildin."

"Ben onun tek boynuzlu atı değildim," diye fısıldayarak tekrarladım. "Sadece-"
"Üzgünüm, Chelsea. Bugünlük süremiz doldu. Önümüzdeki Salı günü bu konuyu biraz daha irdelleyeceğiz."

"Tamam. Teşekkürler, Dr. Little."

Uzun bir nefes alarak yatağıma uzandım ve az önce söylediklerine anlam vermeye çalıştım.

Tek boynuzlu at. Hmm.

Gülme sesiyle bedenim hareketsiz kaldı.

İlk başta hayal gördüğümü sandım.

Yatak başlığımın arkasından geliyordu.

Ayağa fırladım.

"Unicorn. Bu ne lan!" dedi kalın sesiyle, biraz daha kıkırdamadan önce.

Damien.

Terapi seansımı dinliyormuş!

Midem bulandı.

Tüm bunları duvarın arkasından nasıl duyabiliyordu? "Beni mi dinliyordun?" diye sordum. "Hayır. İşimi bölüyordun."

"Anlamıyorum."

"Duvarda bir delik var. Çalışırken telefon konuşmalarınızı duymaktan kendimi alamıyorum."

"Duvardaki bir... delik mi? Bu delikten haberiniz var mıydı?"

"Evet. Tamir etmeye fırsatım olmadı. Ben binayı satın almadan önce orada olmalı. Muhtemelen bir zafer deliği ya da başka bir şeydi."

"Beni bir zafer deliğinden mi dinliyordun?"

"Hayır. Beni, seni soyan insanlarla saçma sapan konuşmalara maruz bırakıyorsun. . . bir zafer deliğinden."

"Sen tam bir..."

"Pislik mi?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BENİ DELİ EDİYORSUN.

Ertesi gün işteyken, Damien'ın özel konuşmalarımı dinlediği gerçeğine takılmaktan kendimi alamadım. Bu yasal mıydı?

Bir gece önce, onun ifşaatından sonra duvardan iletişimimizi hemen kesmiş, oturma odasına çekilmiş ve bir şişe Zinfandel ile kurabiye hamurunu cilalamıştım.

Neyse ki bugün gençlik merkezinde beni tamamen tüketmesine izin vermeyecek kadar meşguldüm, çünkü merkezin yıllık akşam yemeği için kahvaltı etkinliğinin akşamıydı. Yılda bir kez, personel endüstriyel büyüklükteki mutfakta tüm çocuklar için dev bir kahvaltı hazırlıyordu. Benim sorumluluğum kilolarca domuz pastırması kızartmaktı.

Eve doğru yürürken, kelimenin tam anlamıyla pastırma yağı kokarken, duvardaki deliği takıntı haline getirmeye devam ettim. Deliğin aslında yatağımın hemen arkasında olduğunu fark etmiştim. Tek kurtuluşum, odamın onun ofisine bitişik olmasıydı, belki de geceleri başka bir oda olsaydı olacağı kadar çok orada olmuyordu. Belki de tüm seanslarımı duymamıştı. Ya da belki sadece kendimi kandırıyordum.

Damien tam olarak ne kadarını biliyordu? Dr. Little'la bazı özel konulara girdim. Eve dönerken neredeyse bir meyve tezgahına çarpıyordum.

Kendimi çok heyecanlı hissederek apartmana vardığımda, kapımı hızlıca geçip Damien'ın dairesine doğru koştum. Normalde akşamları sessiz olan köpekler nedense fırtına gibi havlıyorlardı.

Kapıyı ılğınca alarak, Damien'dan duvarımdan tam olarak ne duyduğunu söylemesini talep etmeyi planlıyordum. Kapıyı açmayınca daha sert vurdum. Havlamalar yoğunlaştı ama hâlâ cevap yoktu. Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki kapı açıldı.

Damien'ın siyah saçları sıırıslıkladı ve alnından göğsüne doğru boncuk boncuk su damlıyordu. Tamamen ıslanmıştı. Karın kaslarının alt kısmındaki oyuk V, alt katta yaptığı tüm egzersizlerin karşılığını aldığıın kanıtıydı. Beline sarılı küçük bir havlu, çıplak vücudundaki tek kumaş parçasıydı.

Dalgalı kaslı vücut.

Vay anasını.

Müstehcen derecede ateşliydi.

Gözlerimi yukarı doğru kaldırdım. "Kapıyı böyle açarak ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum *ben*? Ne yapıyorsun, deli gibi kapımı mı alıyorsun? Duştan çıkmaktan kaçınmaya çalıştım ama ciddi bir sorun olduğunu düşündüm. Bu koku da ne böyle? Pastırma değil, değil mi?"

"Evet. İş yerinde pastırma pişiriyordum. I-"

"Siktir!" diye hırladı dişlerinin arasından.

"Duvarımdaki deliği onarmak için seninle konuşmaya geldim ama belli ki-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan, iki siyah rottweiler durduğum yere doğru saldırdı ve ağırlıkları beni kış üstü yere düşürürken üzerime atladılar. Koridorda yerde yatarken ılğınca yüzümü, boynumu ve göğsümü yaladılar. Ayrıca gömleğimin kumaşını da ısıyorlardı.

Dehşete kapılarak "Alın şunları üzerimden!" diye bağırmayı başardım.

Damien sonunda onları vücudumdan çıkarmak için devasa hayvanlarla mücadele etti. Yüzüm salyadan yapış yapış olmuştu.

Patileri parke zemini tırmalayıp kayarken onları dairesine geri girmeye zorladı. Damien daha sonra koridora döndü ve köpekleri içeride kilitlemek için kapıyı arkasından çarptı.

Elini uzattı, ben de elini tuttum ve sanki vücudum bir tüy kadar hafifmiş gibi beni yavaş ama güçlü bir şekilde yerden kaldırdı.

Nutkum tutulmuş bir halde kendime baktım. Gömleğimin ön kısmından büyük bir parça kopmuş ve sütyenim ortaya çıkmıştı.

Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu. "Chelsea, ben-"

"Şimdi mutlu musun? Bak bana ne yaptılar."

"Siktir. Gerçekten mi? Hayır. Mutlu değilim. Köpekler pastırmaya takıntılı, tamam mı? Kedi nanesi gibi. Bu yüzden üzerine atladılar. Buraya leş gibi kokarak gelmek zorunda mıydın?"

"Gitmem gerek," dedim ve kapıma doğru yöneldim.

Beni durdurmaya çalıştı. "Bekle."

"Hayır. Lütfen. Sadece olanları unutmak istiyorum."

Damien'ı elleri belinde orada ö y l e c e bırakarak daireme geri çekildim.

Sıcak bir duştan sonra biraz sakinleşmiş, köpeklerin çıldırmasından Damien'ı sorumlu tutarak aşırı tepki vermiş olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Onları üzerimden çabucak çıkarmak için elinden geleni yapmıştı, aletini göstermemek için havlusunu da tuttuğunu düşünürsek bu kolay bir iş değildi.

Ayrıca ben sözünü kesmeden önce özür dilemeye çalıştığından da emindim. Yine de kulak misafirliği konusunda onunla tartışacak bir şeyim vardı. Ama hiçbir şey

bu gece ele alınacaktı. Çok yorgundum ve kendimi yenilmiş hissediyordum.

Çantamı kaptığım gibi bakkala gidip akşam yemeği için basit bir şeyler almaya karar verdim. Çıkarken küçük bir çantaya neredeyse takılıp düşüyordum ki eğilip çantayı aldım ve çantanın kasabadaki komik tişört mağazası Casper's'dan geldiğini fark ettim.

İçinde pas rengi, küçük beden, üzerinde beyaz yazılar olan bir tişört vardı. Üzerinde *You Bacon Me Crazy* yazıyordu ve dudakları pastırma şeritlerinden yapılmış bir gülen yüz vardı.

İçinde not yoktu ama Damien'dan gelmiş olması gerektiğini biliyordum.

Yiyeceklerimle eve dönerken, barış teklifi olarak tişörtü almak için nasıl zahmete girdiğini düşünüp durdum. Duvardaki delikten pastırma saldırısına kadar her şeye aşırı tepki verip kaltaklık mı ediyordum? Gerçekten bilmiyordum. Tek bildiğim, geçen yıl içinde dönüştüğüm aşırı hassas kişiden gerçekten hoşlanmadığımdı.

Kendime spagetti ve marinara sosundan oluşan hızlı bir akşam yemeği hazırladıktan sonra okumak için odama döndüm. Yatakta her doğrulduğumda, Damien'ın duvarın diğer tarafında olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Arkamda bir ses duyduğumu sandığımda, "Orada mısın?" diye sordum.

Kısa bir duraksamadan sonra derin bir ses duyuldu. "Evet. Ofisimde çalışıyorum. Sizi dinlemiyorum."

Gerçekten bir cevap beklemiyordum, kalbim çarpmaya başladı.

Bir dakika geçtikten sonra buzları kırdım. "Gömlek için teşekkür ederim." "Sana bir gömlek ve bir özür borçluydum."

"Özür dilemen için sana gerçekten bir şans vermediğimi biliyorum. Özür dilerim."

Bir şey söylemedi, ben de devam ettim: "İsimleri ne? Köpeklerin."

"Dudley ve Drewfus."

"Çok hoş. Bunları nereden buldun?" "Ben bulmadım."

"Kim yaptı?"

"Eski sevgilim."

İlginç.

"Anlıyorum."

"Neden geceleri bu kadar sessizler... şu anda olduğu gibi... ama sabahları bu kadar gürültülüler?"

"Burada değiller."

"Neredeler?"

"Onunla birlikteler. Velayeti paylaşıyoruz. Sabahları işe giderken onları buraya bırakıyor, akşamları da ben geri götürüyorum."

"Vay canına. Akşamları neden hiç duymadığımı merak ediyordum. Şimdi mantıklı geliyor." Bilmek zorundaydım. "Yani, eskiden evli miydin?"

"Hayır. Eski kız arkadaşım."

"Eskiden burada seninle ve köpeklerle mi yaşıyordu?"

"Biliyor musun, onun işlerini bilmemi istemeyen biri için, kesinlikle çok meraklısın."

"Özür dilerim. Ama hakkımda bu kadar çok şey duyduktan sonra sence de adil değil mi?"

İç çekti. "Evet. Eskiden burada yaşırdı."

"Ne oldu?"

"Ne oldu sanıyorsun? Ayrıldık."

"Bunu biliyorum. Ama demek istediğim... neden yürümedi?"

"Bu sorunun her zaman net bir cevabı yoktur. Her zaman şu kadar basit değildir..." Tereddüt etti. "Birisi üvey kız kardeşini beceriyor."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Tam bir pislik!

Kesinlikle son seanstan daha fazlasını dinlemişti. Utanç duyarak, Jade ve Dr. Little dışında kimseye Elec'in beni terk ettiği kadının aslında yıllardır -gençliğinden beri- aşık olduğu üvey kız kardeşi olduğunu söylememiştim.

Ben bir şey söylemeyince kıkırdadı. "Özür dilerim. Bu çok kötüydü. Cehenneme gideceğim."

Sessiz kaldım ve inanamayarak başımı salladım.

Devam etti, "Bu gerçekten oldu mu? Kulağa kötü bir kitaptan çıkmış gibi geliyor."

"Evet, gerçekten oldu. Başka ne duydun?"

"Tanrım, seni yargılamıyorum Chelsea. Tüm bunlar umurumda bile değil. Önemi yok."

"*Benim* için önemli."

"O terapist seni kazıklıyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Her şeyi sorgulamaya devam etmeniz ve böylece ona para ödemeye devam etmeniz için kışından tek boynuzlu atlar çıkarıyor. Bana şunu söyle. Bunca haftadan sonra kendini daha iyi hissetmeye, her şeyi anlamaya yaklaştın mı?"

"Hayır."

"Çünkü bazen her şeyin tatmin edici bir açıklaması yoktur. Bir cevap mı istiyorsun? Baktan şeyler olur. İşte cevabınız. İnsanlar aşık olur, aşık olur, çuvallar. Bu hayatın bir parçası. Sen yanlış bir şey yapmadın. Neyi yanlış yaptığını bulmaya çalışmayı bırak."

Gözlerimi kapatarak sözlerinin yankılanmasına izin verdim. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerim dolmuştu. Bana bağırdığı için değil, olanları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını ilk kez gerçekten anladığım için. Ve belki de hepsi benim hatam değildi.

Sonunda tekrar konuştum. "Her zaman bu kadar güvensiz değildim. Sadece... onunla -Elec'le- yaşadığım deneyim hayatımda gerçekten belirleyici bir an oldu çünkü her şeyi sorgulamama neden oldu. O ilişkiyi yürütmek için her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum. Beni sevdiğine inanıyordum ve onunla kendimi güvende hissediyordum, tüm geleceğimi onunla görüyordum. Hayatım üzerine bahse girebilirdim. Bir daha kimseye kalbimle güvenemeyecekmişim gibi hissediyorum. Bu beni korkutuyor, çünkü sonunda yalnız kalmak istemiyorum. Onun gerçekten aradığım kişi olduğunu düşünmüştüm."

"Belli ki öyle değilmiş. Bunu kabullenmeli ve hayatınıza devam etmelisiniz. Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum, ama işin özü bu. Bunu kabul etmekten başka seçeneğiniz yok, bu yüzden hayatınıza devam etmek yerine geçmişte yaşayarak, çözilemeyen bir sorunu çözmeye çalışarak daha fazla zaman kaybetmek isteyip istemediğiniz size kalmış."

Tanrım, haklıydı.

Gülümsedim. "Nasıl bu kadar zeki olabildin?"

"Bunların hepsi sağduyu."

"Hayır. Sadece bu değil. Yani..."

MIT?" "Bunu nasıl öğrendin?"

"Yani söylentiler doğru mu?"

"Evet, oraya gittim ama bu övündüğüm bir şey değil."

"Kendinle gurur duymalısın. Bu inanılmaz bir şey."

"O kadar da şaşırtıcı değil. Ülkemiz için savaşıyor insanlar... kanserle mücadele eden çocuklar... bunlar harika insanlar. Bir grup inekle birlikte bir fizik sınıfında oturmak hiç de şaşırtıcı değil."

"İnek sayılmazsın, Damien."

"Görünüşte değilim, hayır."

"Şuna bakarak asla tahmin edemezdim..."

"Neye dayanarak?"

"Nasıl görünüyorsun... MIT'ye gitmişsin."

"Neden? Mürekkebim var ve spor yapıyorum diye mi?" "Hayır, ondan değil. Sadece sen..."

Çok güzelsin. Ve senin kadar seksi olan hiç kimse aynı derecede zeki olamaz.

"Boş ver," dedim.

Gözlerimi tekrar kapattım ve onun açık sözlü tavsiyesinin getirdiği yeni berraklığın tadını çıkardım.

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Ben çıkıyorum. Murray yarın öğleden sonra duvardaki deliği onarmaya gelecek. Eğer işteysen, içeri kendisi girecektir."

"Teşekkür ederim."

Garip bir şekilde, artık deliği umursadığımdan emin değildim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

EVI YAKIP YIKMAK

Ev sahibim sözünü tuttu. Ertesi gün Murray deliğin üzerini sıvadı ve böylece Dr. Damien ile doğaçlama terapi seansları yapma ihtimalini ortadan kaldırdı.

Aslında, bütün bir hafta boyunca aralarında tek bir tartışma bile yaşanmadı. D.H. Hennessey ve ben.

Köpekler hâlâ her sabah havlıyordu ama şikâyet edecek kadar uzun süre yanlarına gitmeye cesaret edemiyordum. Artık onları eski sevgilisinin bıraktığını bildiğim için, eğer uyanık olursam, pencereden onu bir anlığına görebilecek miyim diye izliyordum.

Bir gün, tam zamanında dışarı bakmayı başardım ve kısa kahverengi saçlı, benim yaşlarımda bir kızın iki rottweiler ile apartmana doğru koştuğunu gördüm. Sonra kapıma koştum, koridordan geçerken gözetlemek için kapıyı biraz araladım. O kadar hızlı geçmişti ki, benden daha kıvrımlı olduğunu görmek dışında pek iyi bakamadım.

Beş dakika sonra, dairesinden çıkarken ayak seslerini duyabiliyordum. Avluda koşarken pencereden onu izlerken, şu anda nasıl bir ilişkileri olduğunu, dostane olup olmadığını, hala seks yapıp yapmadıklarını merak ettim. Kimin bitirdiğini merak ettim. Ayrıca beni ilgilendirmeyen bir şeyi neden düşündüğümü de merak ediyordum - neden son zamanlarda sürekli Damien'ı düşünüyordum. Kesin olan bir şey vardı: Bu, sürekli Elec'i düşünmekten çok daha iyiydi.

Aynı gün öğleden sonra işe giderken Damien'ın son kontrolden bu yana duvar resmine epey bir şey eklediğini fark ettim. Artık bir bölüm vardı

Bir grup piramidi tasvir ediyor.

Yeteneğine ve çalışmalarındaki tüm karmaşık detaylara, renklerin birbirine karışıp solmasına hayran kaldığımda tüylerim diken diken oldu. Manzara görüntülerinin bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Damien Hennessey karmaşık bir insandı.

Gençlik merkezine vardığımda Ariel ofisimde bekliyordu. Ağlıyor gibi görünüyordu.

Kahretsin.

Muhtemelen neler olduğunu bilmeme rağmen, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kai konusunda haklıydım. Beni aldatıyormuş."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

Bir saat boyunca içini dökmesine izin verdikten sonra nihayet şöyle dedim: "Huzur duasının bir nedeni var, Ariel. Hiç duydun mu?"

"Değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabul etme gücü için dua etmekle ilgili olan mı? Evet, annem bunu bana uzun zaman önce öğretmişti."

"Evet. İşte bu. Ben de hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum ama gerçekten de bazı şeyleri kabullenmekten başka seçeneğimiz yok. Tek yapabileceğimiz yolumuza devam etmek için elimizden geleni yapmak."

Damien'ın bana verdiği tavsiyenin aynısını Ariel'e verdiğimi fark ederek kendi kendime gülümsedim. Bu tavsiyeyi vermek, ona uymaktan çok daha kolaydı.

O gece eve yürürken, bilinmeyen bir nedenle, uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissettim. Marketin organik bölümünden en sevdiğim dondurulmuş lazanyalardan birini almaya karar verdim. Pişirecek ve biraz şarapla birlikte yiyecektim, belki Netflix'te bir şeyler izleyecektim. Bu konuda heyecanlanmaya başlamıştım.

Hayatım çok acınasıydı.

Eve vardktan sonra lazanyayı önceden ısıtılmış ekmek kızartma makinesine yerleştirdim. Tamamen pişmesi kırk dakika sürecekti. Bu bana banyo yapmak, bacaklarımı tıraş etmek ve belki küvette biraz kitap okumak için yeterli zaman bırakacaktı.

Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en rahatlatıcı banyoydu. Etrafım mumlarla çevriliyken kendimi Jade'in bana hediye ettiği bağımlılık yapan bir kitaba kaptırdım. Aslında bir m n ge romantizmiydi. Normalde böyle sapık a şeyler okumazdım, ama o bunu seveceğim konusunda kararlıydı, özellikle de iki erkek ve bir kadın hakkında olduğu için. Sonunda gerçekten içine girdim - o kadar ki, en ateşli sahnelerden birinde kendimi tatmin ettikten sonra bir şekilde uyuyakaldım.

Duman alarının sesi ve yanık peynir kokusu küvetten sıçrayarak kalkmama neden oldu. Bir havlu kaparak mutfağa koştum ve tost makinesi fırınımdan alevler yükseldiğini gördüm. Yanıyordu!

Panikle bir kase kaptım ve suyla doldurmaya başladım. Suyu herhangi bir şeyin üzerine boşaltmaya fırsat bulamadan kapım patlayarak açıldı. Bir de ne göreyim, Damien elinde yangın s nd r c yle bana doğru koşuyor ve geri çekilmem için bağırıyordu.

Her şey çok hızlı oldu. Orada öylece uyuşmuş bir halde durdum, o alevleri söndürürken ben de havluya sarıldım.

Yangın tamamen söndüğünde, Damien ve ben sessizce durup sevgili tost makinemin kömürleşmiş kalıntılarına baktık. Hasar çoğunlukla fırının kendisindeydi, ancak tezgah da biraz kömürleşmiş gibi görünüyordu.

Dumandan  ks rd m.

Hâlâ felaket mahalline bakarken, "Bu ne lan!" diye mırıldandı. " ok özür dilerim. Tezgâha verilen her türlü zararı ödeyeceğim. I

."

"Bu nasıl oldu?"

"Dondurulmuş lazanya...

yandı."

"Hayır. Yani... *nasıl* oldu?"

"Küvette kitap okuyordum ve-"

"Küvette kitap okuyordun," diye araya girdi dişlerini gıcırdatarak.

"Küvette kitap okurken bir yandan da neredeyse binamı yakacak bir şey mi pişiriyordun?"

"Hayır. Anlamıyorsun. I-"

Damien banyoya doğru koşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hangi kitabın neredeyse hayatınıza mal olacak kadar önemli olduğunu görmek istiyorum."

Sikey

im.

Hayır

.

Siktir!

Artık çok geçti. Kindle'ımı çoktan yerden almıştı. Kalbim muhtemelen hiç atmadığı kadar hızlı atıyordu.

Başlığa bir göz attıktan ve birkaç sayfayı karıştırdıktan sonra bana döndü ve inanamayarak güldü. "Güzelmış. Gerçekten güzel. Sen burada iki adamın bir kızı her deliğinden delmesini okurken apartman yanmak üzereydi," diye homurdandı ve Kindle'ı bir kenara fırlattı. "Seni küçük sapık" derken yarı gülümsüyordu.

Mahcup olmak nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmezdi. Ağlamak istedim ama şoktan gözyaşı dökemeyecek kadar donmuştum.

"Uyuyakalmışım. Özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim." "Evde olmasaydım ne olacaktı?"

"Bilmiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum." Şoku biraz atlatmış olmalıyım, çünkü gözlerimden ilk yaş damlası düştü.

Damien ağladığını fark edince derin bir nefes verdi. "Siktir. Ağlama."

"Bunun için gerçekten üzgünüm."

Damien banyodan çıktı ve etrafta dolaşp tüm pencereleri açmaya başladı. Hâlâ üzerimde sadece bir havlu vardı ve aptal gibi onu takip ediyordum.

"Dairenin havalanması gerekiyor. Bu pisliği solumak iyi değil" dedi.

"Tamam."

"Pizza yer misin?" diye sordu.

Bu rastgele bir soruydu. Ne yapacağı hiç belli olmazdı.

"Evet."

"Giyin ve yan kapıya gel. Dumanın dağılması için bir şans ver."

Damien yangın söndürücüyü kaptığı gibi hızla apartmandan çıktı.

Binasını neredeyse yaktıktan sonra beni yemeğe mi davet etti?

Öksürerek odama koştum ve küçük siyah bir güneş elbisesi seçerek üzerimi değiştirdim. Damien yaşadığım felaketten sonra bana barınak ve yemek teklif ederken süslenmeye çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama nedense iyi görünmek istiyordum.

Bu gece daha garip olabilir miydi?

Kapısının önünde dururken avuçlarım terlemişti.

Kendine gel Chelsea.

Hafifçe vurarak derin bir nefes aldım. Kapı hazır olduğumdan daha erken açıldı.

"Bu Firestarter değil mi?" diye söylendi. "İçeri gelin."

"*Firestarter* ve *The Omen*... İkimizin arasında, birkaç korkunç eski film yapıyoruz. Bu arada beni buraya benimle dalga geçmek için mi davet ettin?"

Damien kaşlarını kaldırdı. "Daha azını mı bekliyordun? Yine de geldin."

Üstüne gri bir kazak ve koyu renk bir kot giymişti ve yeni kolonya sıkılmış gibi kokuyordu.

"Değişmişsin," dedim aptalca.

"Şey, baca gibi kokuyordum. O yüzden mecbur kaldım." "Doğru."

Artık bere takmıyordu ve ilk kez siyah saçlarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim. Ayrıca yanağında bir çeşit beyaz pudra vardı.

"Yüzündeki de ne öyle?" Yanağını silerek, "Un" dedi.

"Pizza sipariş edeceğimi sanıyordum." Mutfak tezgâhına baktım ve doğranmış sebzeler ve kavanozlanmış sos gördüm. "Bekle... sen... yapıyor musun?"

"Evet. Ev yapımı daha iyi ve daha sağlıklı. Tam tahıllı hamur ve az yağlı peynir kullanıyorum."

"Sağlık delisi falan mısın? Çok fazla egzersiz yapıyorsun. O kadarını biliyorum."

"Kendime iyi bakmaya çalışıyorum, evet."

"Ben de öyle. Deniyorum. Her zaman başarılı olamıyorum ama deniyorum."

"Doğru. Dondurulmuş lazanya falan." Göz kırptı. "Bunun her yönüyle epik bir başarısızlık olduğunu söyleyebilirim."

"Muhtemelen seninle aynı fikirdeyim."

Birbirimize gülümsedik. Her şeyi hafife aldığı için rahatlamıştım. Gözleri birkaç dakika benimkilerde oyalandığında kızardığımı hissettim. Aslında bu rahatsız edici bir durumdu çünkü ona olan ilgimin bir şekilde şeffaf olduğundan endişeleniyordum.

Dikkatimi onun bakışlarından uzaklaştırmak için etrafıma bakındım ve "Köpekler olmadan burası çok sessiz" dedim.

"Biliyorum. Hoşuma gitmiyor." Damien tezgahın diğer tarafına doğru yürüdü ve açılmış hamurun üzerine sos dökmeye başladı.

"Geceleri gittiklerinde onları özleyor musun?" Taburelerden birine oturarak sordum.

"Evet."

"Onları bırakırken gördüm. Adı neydi?" Tereddüt etti ve sonra "Jenna" dedi.

"Hmm."

Bir an için yaptığı işi bıraktı. "Ne, Chelsea?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bana başka bir şey sormak ister gibi görünüyorsun." "Hiçbir şey... sadece... ikinizin arasında ne oldu?" "Bilgin olsun, o benim üvey kardeşim *değil*."

Pislik.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." "O benim kuzenim."

Güldü.

Uzandım, unundan biraz aldım ve ona doğru fırlattım. "Belli ki nasıl ciddi olunacağını bilmiyorsun."

"Köpeklerim yanımda değilken onları ne kadar özlediğimi söylerken ciddiye dim."

"Ne var biliyor musun? Bu beni ilgilendirmez."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ondan ayrıldınız mı?" "Evet."

"Neden?"

"Ona veremeyeceğim şeyler istedi." "Ne gibi şeyler?"

"Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordu."

"Bunları istemiyor musun?" Cevap vermeyince, "Yoksa onunla birlikte mi istemedin?" diye sordum.

"Karmaşık bir durum."

"Tamam. Dediğim gibi. Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez."

"Sonuç olarak... onunla ilk tanıştığım da bana bunları istemediğini söylemişti. Sonra zaman içinde fikrini değiştirdi. Kendisi için hayal ettiği hayatı yaşamasına engel olmak istemedim."

"Yani ondan ayrıldınız." "Evet."

"Onu sevdin mi?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Gözlerimi biraz boşluğa diktim. "Tamam. Eğer düşünmen gerekiyorsa, muhtemelen düşünmemişsindir."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Chelsea."

"Ne?"

"Kendi sorunlarına cevap bulmak için benim durumumu analiz etmeye çalışıyorsun. Bütün erkekler aynı değildir. Farklı nedenlerden dolayı berbat durumdayız. Bu arada umarım Dr. Fuckwad'i görmeyi bırakmışsındır."

"Aslında, yaptım. Tavsiyene uydum. Sonlara doğru pek mantıklı konuşmuyordu."

"Güzel. Zaten geriye değil ileriye bakıyor olmalısın."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum... bilirsiniz, kazara binaları yakmadığım zamanlarda."

İki yuvarlak tepsiyi önceden ısıtılmış fırına yerleştirirken, "Sen söyledin, ben değil," dedi. "Bunlar yarım saat içinde pişecek. Ne içmek istersiniz?"

"Elinizdeki her şey iyidir."

"Ravent Suyu Konsantresi o zaman?" diye alay etti. "Ugh...hayır."

"Ne *seversin*?" "Şarap."

"Ne tür?" "Her tür iyidir."

"Ne istediğini söylemekle ilgili bir sorunun mu var?" "Cidden, her türlü iyidir... Moscato hariç."

"Bak... şimdi, ya Moscato'yu açsaydım? Onu içerdin ve perişan olurdun."

"Muhtemelen."

"Ne istediğinizi söylemekten korkmayın. Hayat çok kısa."

"Tamam o zaman. Chardonnay var mı?"

"Hayır."

"Beyaz Zinfandel mi?"

"Hayır."

Güldüm. "Neyiniz var?" "Bira."

"Bira..."

"Her zaman istediğinizi elde edemezsiniz. Ama istemekten korkmayın." "Su iyidir."

Tanrım, bir kadeh şaraba ihtiyacım vardı.

ALTINCI BÖLÜM

FLÖRT OYUNU

Damien iki pizza turtasını fırından çıkarırken buhar mutfağı doldurdu.

Eğilirken kıcının kıvrımlarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım.

Dişlerimi alt dudağıma geçirerek, "Bu gerçekten güzel görünüyor" dedim.

"Tadına bakana kadar bekle."

Eminim öyledir.

Aklının gittiği yerde dur, Chelsea.

Boğazımı temizledim. "Aşçılık becerilerine oldukça güveniyorsun,

ha?" "Pizza seks gibidir. Berbat etmek zordur."

Kıkırdayarak, "Gerçekten hatırlamıyorum," dedim içimden. "O kadar uzun, ha?"

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim bile."

Kulaklarını işaret etti. "Süpersonik işitme, hatırladın mı?"

"Bu doğru."

"Uzun zaman oldu mu?"

"Ayrılalı bir yıl oluyor. Ondan sonra başka kimseyle b i r l i k t e olmadım. Ve hayatımda sadece iki erkekle birlikte oldum."

"İkisi birden, anladığım kadarıyla?"

"Hayır." Yanımdaki peçeteyi kaptığım gibi yuvarladım ve ona fırlattım. "O sadece bir kitaptı, Damien!"

"Yani gerçekten gözlerinin bağlanması ve ağzında bir yarakla götünden sikilmeyi istemiyor musun?"

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"Sadece seninle dalga geiyorom. Eğer hepimiz bizi azdıran Şeyleri gerçekten temsil ediyor olsaydı, ben oldukça hasta bir sikik olurdum."

"Bilmek istemiyorum." Başımı salladım ve i çektim.

"Bu i çekiŐ ne için?" diye sordu bir tabak pizzayı üçüne koyarken.

Ben.

"Hakkımda çok fazla Şey biliyorsun, Damien Hennessey."

"Kazara, evet."

"Yine de." Pizzaya fledim ve bir ısırık aldım. "Bana borçlusun. Daha fazlasını istiyorum.

pislik. Bana bilmediğim bir Şey söyle."

"Kiran Ocak'ta artacak."

Ağzım doluydu. "Ciddi misin sen?"

"Aslında yleyim. Emlak vergileri önemli ölçüde arttı. Tüm vergileri elli dolar artırmaktan başka çarem yok."

"Bu çok kötü. Ama beklediğim bilgi bu değildi. Belki pazarlık yapabiliriz." Kelimelerin ağzımdan ıkıŐ Şekli sanki ona teklifte bulunuyormuŐum gibi bir izlenim yaratmıştı. Kastettiğim bu değildi.

Tanrım, umarım kulağa kötü gelmemiŐtir.

Kıkırdadı ve pizzasına üfledi. "Sen nesin biliyor musun Chelsea Jameson? Pizza gibisin. Sıcak... ama yüksek dozda benim için kötü."

Konuşmayı yönlendirmeye çalıştım ama sormak için aklıma gelen tek Şey "Benim deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" oldu.

"Hayır. Gerçekten deli olmadığını biliyorum. İŞe alındığını teyit etmek için gençlik merkezini aradığımda, onları telefondan indiremedim. Oradaki ocuklarla ne kadar iyi anlaŐtıęınızı anlata anlata bitiremediler. İyi insanlar olduğunuzu düşündüm. Bu yüzden, köpekler konusunda baş belası olduğunuz zamanlarda bile kötü biri olduğunuzu düşünmedim."

"İŞimi aradığınızı fark etmemiştim."

"Burada bir yer vermeden önce herkesi iyice kontrol ediyorum. İnsanları tahliye etmek zorunda kalmanın stresini yaşamak istemiyorum. Ancak iyi insanlar bile bazen avantaj sağlıyor."

"Kiralарını ödememek gibi mi?"

"Evet... ama paraları yetmiyorsa bu bir şeydir. Beni kızdıran şey, geç kaldıkları ve yeni bir araba aldıkları ya da her gece dışarıda yemek yedikleri zaman. Sahip olduğunuz binada yaşamının avantajlarından biri de bu. Ne boklar döndüğünü görebiliyorum. Birine sinirlendiğimi gördüyseniz, bunun tek nedeni benimle dalga geçmeleri, benden daha iyi bir arabaya binmelerine rağmen kiralарını ödeyemediklerini söylemeleridir."

"Eskiden sadece kaba olduğunu düşünürdüm. Bazı şeyleri bilmeden önce senin hakkında varsayımlarda bulundum. Bunun için özür dilerim."

"Hayır, bana Öfkeli Sanatçı denmesi çok hoşuma gitti."

Neredeyse ona bu terimi nereden bildiğini soracaktım ama kısa süre sonra bunun aptalca bir soru olacağını fark ettim. Bakışları bir kez daha benimkileri yaktı. Kendimi başka tarafa bakmak zorunda buldum.

Damien'ın birçok katmanı olduğundan şüpheleniyordum. Onları yavaşça soyamak istiyordum. Biri hakkında her şeyi bilmek istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yine de benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni korkutuyordu.

"Benim zavallı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Aniden sordum. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Kulak misafiri olduğun onca şeyden sonra mı?"

"Hayır. Gerçekten istemiyorum. Eski sevgilinin sana yaptıklarından dolayı üzgün olmakta sonuna kadar haklısın. Adam sana seni sevdiğini söyledi. Seni bazı şeylere inandırdı. Sana bir söz verdi ve sözünde durmadı. Birine bunu yapamazsın."

"Jenna'ya onu sevdiğini hiç söylemedin mi?"

"Hayır. Söz vermedim. Ona hiçbir söz de vermedim. Tutamayacağım sözler vermem. Onunla benim aramdaki fark bu. Mesele şu ki, onun hatalarının bir şekilde sana yansımaya izin veriyorsun. Sen sevgi dolu bir kız arkadaş olmaktan başka yanlış bir şey yapmadın. O seni hak etmedi."

Kalbim aniden ağırlaştı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." "Ama hayatına devam etmelisin."

Sözleri ayıltıcıydı. Elbette Elec ile ilgili sorunlarımı geride bırakmam gerektiğini biliyordum. Sadece söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

"Sanırım bunu yapmanın en iyi yolunu gerçekten bilmiyorum."

"Ona odaklanmayı bırakın. Ona güç vermeyi bırakın. Bunu yapmak için dikkatinizi dağıtacak şeylere ihtiyacınız var. Kendini ortaya koymalısın. Flört oyununa girmelisin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum derken bunu kastediyorum. Hiç kimseyle çıkmadım." Damien inanamayarak gözlerini kıstı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Elec gençlik merkezinde çalışmaya başlamadan birkaç ay önce lisedeki erkek arkadaşımdan yeni ayrılmıştım. Elec ve ben arkadaş olduk ve sonra bu ilişki daha da ilerledi. Yani bir ciddi ilişkiden diğerine geçtim. Gerçekten hiç kimseyle çıkmadım. Bugünlerde insanlar nasıl çıkıyor bilmiyorum bile. Barlara mı gidiyorsun? İnsanlarla tanışmak için ne yapıyorsun?"

"Ben ne yaparım... ya da çoğu insan ne yapar? Tek yapmam gereken... olmak. Kadınlar bana akın ediyor."

"Ciddi misin?"

"Şaka yapıyorum. Sayılır." Göz kırptı. "Senin gibi biri mi? İnternette randevu almalısın. Ama insanlarla sadece halka açık yerlerde buluş. Aksi takdirde çok riskli olur."

"Nereden başlayacağımı bile bilemezdim."

"On dakika sürer. Profil oluşturmak için sadece bir resminize ihtiyacınız var." Aniden ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Şimdi halledeceğiz."

Bir hayal kırıklığı saldırısına uğradığımda, yüzümün beni ele vermemesini umdum. Böyle hissetmekten nefret ediyordum ama Damien'in beni bu kadar çabuk gözden çıkarması da canımı sıkıyordu. Sanırım daha kapı açılmadan bana olan potansiyel ilgisinin kapısını kapatmıştı.

"Nesin sen... pezevengim mi?"

"Hayır. Ama bilgisiz görünüyorsun, biraz rehberliğe ihtiyacın var gibi. Bu yüzden sana başlamanı öneriyorum. Tabii yardımımı istemiyorsan o başka."

Benimle ilgilenmiyorsa bile bana yardım etmesine izin verebilirdim. "Sanırım zararı olmaz."

"Tamam o zaman." Siteyi açtı ve yazarken konuştu. "Kullanıcı adınız Chelsea Jameson ve şifreniz fire3... üçlü sekslerden hoşlandığınıza göre."

"Çok teşekkürler. Bunu hatırlamak yeterince kolay olacak."

Jackass.

Bilgileri girmeye devam etti. "İsim...Chelsea. Yaş..." Damien açıklığa kavuşturmak için bana baktı.

"Yirmi beş."

"Boy?"

"1.80 boyunda."

"Kilo?" "Bunu mu soruyorlar?"

"Var, ama onu bırakmak zorunda değilsin."

"Atla... prensip olarak."

"Sütyen ölçüsü?"

"Bunu mu soruyorlar?"

"Hayır."

"Pislik." Gülümsedim.

Damien bilgilerimi girmeye devam etti. "Saçlar... sarışın. Gözler... mavi. Tamam, şimdi de kişilik soruları soruyorlar. Hobiler ve ilgi alanları?"

"Okumak..."

"Tabii ki. Okuma ménage!" Bunu yazdıktan sonra, son kısmı silmek için tuşlara dokundu. "Tamam. Okuma. Başka bir şey var mı?"

"Çocuklarla çalışmak, yürüyüş yapmak ve seyahat etmek."

Ben kendimi mümkün olduğunca az sıkıcı göstermeye çalışırken sırayı takip etmeye devam ettik. Son soru en yüzeysel olanıydı.

"Kendinizi fiziksel çekicilik ölçeğinde birden ona kadar nasıl değerlendirirsiniz?"

"Kendimi değerlendiremiyorum."

"On," diye hemen cevap verdi.

"On mu?"

"Evet."

"Bunu öylesine mi söylüyorsun?"

"Hayır, değilim. Ama şöyle bir şey var... 10 yaşında olmadığınızı düşünseniz bile, yine de 10 yazmalısınız, çünkü bu kendinize güvendiğinizi gösterir. Özgüven seksidir. Ama senin durumunda, sen gerçekten 10'sun. Güzelliğin ötesindesin."

Koltuğumda eriyormuş gibi hissederek, "Teşekkür ederim," dedim.

"Sen de böyle olduğu için şanslısın. Çılgınlığı dengelemeye yardımcı oluyor." Göz kırptı.

"Teşekkürler," diye güldüm ve boğazımı temizledim. "Sırada ne var?"

"Profiliniz hazır. Sadece bir resim yüklememiz gerekiyor. Telefonunuzda kullanmak istediğiniz bir tane var mı?"

Fotoğrafları gözden geçirdim ve son altı ay içinde tek başıma bir tane bile iyi fotoğraf çekmediğimi gördüm. Gülümsediğim ya da makyaj yaptığım iyi fotoğrafların hepsi Elec ile çekilmişti.

"Bunu beğendim ama içinde o var." Telefonu ona uzatarak söyledim. "Bu o mu?"

"Evet."

"Hmm." Fotoğrafı incelerken çenesini kaşdı ve "Daha iyisini yapabilirsin. Her neyse, onu kesip çıkaracağım."

"Yapabilir misin?"

"Evet. Çok kolay." Damien onunla uğraşmaya başladı. "Tamam. Bitti. Gördün mü?" Telefonu bana doğru çevirdi. "Şu siyah parça olmasa orada olduğunu asla bilemezsin. Omzunun üzerinde bir kazak gibi duruyor."

Elec'in sadece bir giysiye indirgenmiş olması bana garip bir tatmin duygusu verdi.

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi nasıl kullanacağını bulmalısın. İstersen bir hesap oluştururum ve bağlanmış gibi yaparız, böylece nasıl çalıştığını görebilirsin."

Bağlanıyormuş gibi yapmak. Bir şekilde zaten bağlantıda olduğumuzu düşündüğüm için aptal mıydım?

"Bu iyi olur. Böylece daha sonra kendimi aptal durumuna düşürmem." "Pekala, bu yine de olabilir."

Damien'ı kendisiyle ilgili bilgileri girerken izlerken, konsantre olduğunda sık sık ağzının kenarını yaladığını fark ettim. Dili her hareket ettiğinde, içimde bir karıncalanma hissettim.

Onun için o noktayı yalamayı kesinlikle umursamazdım.

Bilgisayarı bana doğru çevirdi. "Tamam. İkimizin de hesabını aktif hale getirdim. Otuz gün boyunca ücretsiz deneme. Ondan sonra ayda kırk beş dolar. Sen bu bilgisayarı kullan. Ben iPad'imi kullanacağım."

Ekranımda bir bildirim belirdi. "Az önce beni dürttün mü?"

"Hayır."

"Biri beni dürttü!"

"İnan bana. Seni dürttüğümde anlarsın."

"Ciddiyim. Az önce biri beni dürttü." "Boş ver onu."

"Neden? Onu şimdi görüyorum. Adı Jonathan. O kadar da kötü görünmüyor." "Daha birkaç saniye önce aktif oldun. Profilinin tamamını okuyacak zamanı olmamıştır. Sadece güzel olduğun için seni dürtüyor. Tek bir şey istiyor... seni becermek. Ondan uzak dur. Ben size bir sohbet isteği göndereceğim."

Ekranında Damien'ın bir fotoğrafı belirdi. Banyosunda çekilmişti. Şok edici derecede iyi bir selfie'ydi ve ışık tam doğru açıyla gözlerine vuruyor, gözlerini parlıyormuş gibi gösteriyordu. Çok güzeldi.

"Az önce isteğinizi kabul ettim."

Merhaba.

Selam.

Çok güzelsin. Chelsea: Sen de fena değilsin.

Bilgisayarımın üzerinden baktı. "İltifatına bu kadar çabuk karşılık verme. Zaten üstünlük sende. Onun kışını öpmene gerek yok, özellikle de bu kadar klişe başlayan biriyle."

Chelsea: Sözümlü geri alıyorum. Çok iğrençsin.

Bu sohbet olayı biraz can sıkıcı, değil mi? Konuşabilmemiz için telefon numaranı alabilir miyim?

Chelsea: Tabii. 95-

Beni durdurdu. "Ona henüz numaranı verme. Psikopatın teki olabilir. Kişisel bilgilerinin onda olmasını istemezsin."

Kıkırdadım. "Bence o bir psikopat."

Chelsea: Üzgünüm, pezevenğim henüz sana numaramı veremeyeceğimi söyledi. Belki buluşabiliriz o zaman? Seni alabilirim.

Chelsea: Aslında seninle bir yerde buluşmayı tercih ederim.

"Aferin kızıma. Tuzağıma düşmedin."

Tabii. Westerly Otel'in içindeki restorana ne dersin? Chelsea: Bu iyi olur.

Hayal kırıklığı içinde iPad'ini yere bıraktı. "Hayır. Buluşacağınız yeri siz seçtiniz. Seni bir otele sokmaktaki amacının ne olduğunu bilmiyorsun. İçkine bir şey katıp seni üst kata çıkarmayı falan planlıyor olabilir. Her zaman yeri sen seç."

Chelsea: Bir daha düşündüm de, başka bir yeri tercih ederim. Bana nerede olduğunu söyle.

Chelsea: Şehir merkezindeki Powell Caddesi'ndeki Starbucks'a ne dersiniz?

"Güzel. Kahve çok bağlayıcı değil."

*Tamam. Cumartesi öğleden sonra 3'e ne dersin? Chelsea:
Kulağa hoş geliyor.
Dört gözle bekliyorum. Görüşürüz o zaman.*

"Bu oldukça kolay oldu," dedim.

"Buna alışacaksın. Sadece her zaman kontrolü elinde tut. Kararları sen ver."

"Size bir soru sorabilir
miyim?" "Fark eder mi?"

"Muhtemelen hayır."

"Ne?"

"Adamın kötü biri olmadığını nereden bileceğim?"

"Gerçekten yüzde yüz bilemezsiniz. İçgüdülerinizi en iyi şekilde kullanın. Ve tam adını öğren. Bu geçmiş kontrol hizmeti için para ödüyorum. Çıktığın her adamın yasal olduğundan emin olmak için tüm kiracılara yaptığımın aynısını yapacağım."

"Bunu benim için yapar
mısın?" "Arkadaşlar ne
içindir?" "Oh... biz arkadaş
mıyız?" Şaka yaptım. "Evet.
Neden olmasın?"

Ve işte oldu: Damien'ın benimle daha fazla bir şeyle ilgilenmediği gerçeğinin son teyidi.

Dizüstü bilgisayarını ona geri vererek, "Geri dönsem iyi olacak. Geç oldu."

"Oh, hey. Gitmeden önce." Mutfaka doğru yürüdü ve bana uzatmadan önce tost makinesinin fişini çekti. "Al bakalım."

"Bana tost makineni mi veriyorsun?"

"Ben pek kullanmıyorum. Yemek pişirmek için kullandığınız tek şeyin bu olabileceği izlenimine kapıldım. Haksız mıyım?"

"Çoğunlukla, evet."

"İşte, burada."

Ben aldım. "Teşekkür ederim. Geri vereceğim."

"Gerek yok. Eğer bir şeyi tost etmem gerekirse, kapıyı çalarım. *Yüksek sesle*. Banyoda bir m nage kitabı ile saklanıyorsan diye."

Gözlerimi devirdim. "Yemek için tekrar

te ekk rl r." "Tatlı rüyalar, Chelsea."

Dumanlı daireme doğru yürürken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Damien'la Cumartesi kahve randevumuzun gerçek olmasını dilemekten de kendimi alamadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

HIKAYEYİ DEĞİŞTİR

Birkaç hafta sonra, gençlik merkezinde Sanat Gecesi vardı ve kendimi büyük bir çıkmazın içinde bulmuştum.

Bu etkinlik, yılın en büyük sanat temalı etkinliğiydi ve organizasyonundan tamamen sorumlu olduğum tek etkinlikti.

Merkez sponsorlarının birçoğu çocuklar tarafından sergilenen bazı performansları izlemek için gelecekti. Ayrıca birkaç yerel ünlünün yer aldığı çeşitli atölye çalışmaları da vardı. Bir caz müzisyeni, Bay Area tiyatro grubundan bir aktris ve bir yağlı boya ressamı ayarlamıştım. Fikir, her kategoriden bir kişinin olmasıydı: müzik, tiyatro ve görsel sanatlar.

Son dakikada ressam Marcus Dubois arayıp Londra'dan dönüş uçuşunun iptal olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi. Etkinlik onsuz devam etmek zorunda olsa da, bunun bağışçıların önünde iyi görünmeyeceğini ve merkez yönetimi ya da benim için iyiye işaret olmayacağını biliyordum.

Çaresiz hissederek bir çözüm bulmak için beynimi zorladım ve aklıma hemen Damien geldi. Acaba benim yerime geçmeye razı olur mu, yeteneğinin bir kısmını göstermeye istekli olur mu diye düşündüm. Bu aynı zamanda çocuklarla konuşmayı da içerecekti ki bu konuda rahat olacağından emin değildim.

Damien ve ben bana pizza yaptığı gecedен beri sadece birkaç kez daha öylesine takılmıştık. Her ikisinde de ben başlatmıştım, kapısını çalmış ve kendimi içeri davet etmişim. Hiçbir zaman sanatı hakkında gerçekten konuşmamıştı, bu yüzden bir atölye çalışması yürütmek konusunda nasıl hissedeceğinden emin değildim,

Özellikle de bu kadar geç bir saatte. Ancak insanların gelmesine iki saat kala telefonu açtığımda kendimi çaresiz hissediyordum.

Telesekreteri devreye girdiğinde kalbim küt küt atıyordu.

Sesim titriyordu. "Hey, Damien." Boğazımı temizledim. "Ben Chelsea. Senden büyük bir iyilik isteyeceğim ama bunu düşünüp düşünmeyeceğinden bile emin değilim. Temel olarak, gençlik merkezinde Sanat Gecesi var. Bu çok büyük bir etkinlik ve ayarladığım en büyük sanatçı Marcus Dubois -adını duymuşsunuzdur- beni ekti. Tüm bu sponsorlar burada ve iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyoruz ve bu gerçekten kötü görünüyor. Çaresizim ve çıldırmak üzereyim, bu yüzden-"

BIP.

Lanet telesekreteri beni engelledi.

Kahretsin!

Eğer geri ararsam tam bir umutsuz vaka gibi görünecektim. Bu konuyu unutmaya karar vererek, görsel sanatlar sunucum olmadığı için duyduğum utancı içime atmak için elimden geleni yaptım. Olanları elimden geldiğince açıklayacak ve kayıplarımı azaltacaktım.

Tamamen yenilmiş hissederek, yemek şirketini içeri aldım, kuruluma yardım ettim ve sonunda gelen konukları yüzümde sahte bir gülümsemeyle karşıladım.

Odanın Marcus Dubois için ayrılmış olan bölümünün tamamı bariz bir şekilde boştu.

Tam Dubois'nın durumunu bir başka sponsora yüzüncü kez açıklamak üzereydim ki arkamdan derinden gelen bir ses duydum.

"Üzgünüm, geciktim."

Arkamı döndüğümde, Damien klasik gri beresiyle orada duruyordu, tamamen siyah giyinmişti ve deri ve kolonya gibi kokuyordu. O

Omzunda kocaman bir çanta taşıyordu. Zayıf dizlerim altımdan kopacakmış gibi hissediyordum. O kadar şaşırmıştım ki, sonunda onu takdim edecek kelimeleri bulana kadar nutkum tutulmuştu. "Bu-"

"Damien Hennessey," diye araya girdi ve kadına elini uzatırken dilimi üzerinde gezdirmek istediğim mükemmel dişlerini gösterdi. "Chelsea, Dubois iptal edince yerine geçmem için beni aradı." Bana baktı. "Bana nerede ihtiyacın var?"

"Şuraya, şu köşeye kurulabilirsin."

Damien beni takip etti ve eşyalarını bıraktı. Yalnız kaldığımızda ona döndüm. "Geldiğine inanamıyorum. Mesajda gelmeni isteyemedim bile."

"Nereye varmak istediğin belliydi. Tanrım, sesin korkmuş gibi geliyordu. Bana sorarken neden bu kadar gergindin?"

Çünkü sana büyük bir aşk besliyorum.

Birkaç saniye gözlerinde kaybolduktan sonra omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Her neyse, elimden geldiğince hızlı geldim."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Sanırım biliyorum. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun. Duygularını pek iyi saklayamıyorsun."

O haklıydı. Rahatlama gözyaşlarımı zar zor tutabildim.

"Bunun anlamı gerçekten çok büyük."

Damien etrafına bakındı. "Peki, ne yapacağım?"

"Tamam... resim yapmak için gereken tüm malzemeleri getirdin mi?" "Evet. Her şeyim var."

"Atölye çalışmanız yarım saat içinde başlıyor. Tek yapmanız gereken seçtiğiniz bir şeyi yaratmak, belki yaptığınız şeyi nasıl yaptığınızı, tekniğinizi biraz açıklamak ve sonra size bazı sorular soracaklar

sonunda. Bilirsiniz, bu işe nasıl girdiğiniz gibi şeyler... eğer sanatçı olmak istiyorlarsa tavsiyeler... bunun gibi şeyler."

"Bunu halledebilirim."

"Cidden, bunun için sana çok şey borçluyum." "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Sana bir tost makinesi borçluyum ve şimdi daha fazlasını borçluyum."

Yönetmenim aniden beni birkaç bağışçının arasına karışmam için uzaklaştırdı, Damien'ı hazırlık yapması için yalnız bıraktı ve atölye çalışmasının büyük bir kısmını kaçırmama neden oldu. Maskesini takıp şövalenin üzerine kurduğu tuvali spreyle boyarken zaman zaman ona göz ucuyla bakıyordum.

Sonunda kaçabildim ve devam etmekte olan atölyesine gizlice girdim. Arkasında duruyordum ve soru-cevap kısmı sırasında şövale izleyicilere doğru dönük olduğu için aslında spreyle boyadığını göremiyordum.

Çocuklardan biri "Bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu.

"Ben gençken, babam öldükten sonra özellikle zor bir dönemden geçiyordum. Bana ait olmayan bir mülke grafiti yapmakla başladı." Avuçlarını uzattı. "Buna göz yumduğum falan yok." O devam ederken hepsi güldü, "Tasadüfen bu konuda gerçekten yetenekli olduğumu keşfettim ve başımın belaya girmemesini umarak pratik yapmak için yeni yerler buldum. O zamanlar bunu bir kaçış olarak kullanıyordum. Ama yıllar geçtikçe bundan çok daha fazlası oldu. Artık görüntü yaratmak ve onları hayata geçirmek için yaşıyorum."

Yetişkinlerden biri elini kaldırdı ve "Sanatçı olmak isteyen gençlere ne söylersiniz?" diye sordu.

Damien cevabını çocuklara yöneltti. "Bir denge bulmak zorundasınız. Çoğu insan sevdiği işi yaparak hayatını kazanacak kadar şanslı değil. Bu nedenle, okulda kalmalı, ilk başta pratik bir kariyer bulmalı, geri dönmek için bazı beceriler edinmeli ama her zaman tutkulu olduğunuz şeyi yapmaya

devam etmelisiniz. Ben yaptım

Günlerimi sanat üreterek geçirmemi sağlayan bazı akıllıca kararları erken aldım ama bunun tek nedeni okulda çok çalışmamdı. Şimdi bunun meyvelerini topluyorum."

Gençlerden biri, Lucas, elini kaldırdı ve şöyle dedi: "Çiziyorum ama kimseye göstermiyorum. Sanırım korkuyorum çünkü bir keresinde kardeşim çizimlerimi bulmuş ve onlara gülmüştü. Bu yüzden artık bu yanıma paylaşamayacağımı hissediyorum."

"Kendinize bir şeyi yapamayacağınızı söylüyorsanız, kafanızdaki hikayeyi değiştirin. Farklı bir sonucu gözünüzde canlandırın. Hikayeyi değiştirin. Sanatın güzelliği de budur. Herhangi bir şey hakkında kendi yorumunuzu yaratabilirsiniz. Örneğin üzücü ya da garip bir anıyı alın ve sonunu yeniden yazın. Aslında bunu bu resimle yaptım. Arkasındaki gerçek hikaye o kadar da sorunsuz ilerlemedi."

Resim bölümünü kaçırdığım için ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra gençlerden birinin "Chelsea köpeklerini gerçekten sevmedi mi?" diye sorduğunu duydum.

Ne?

Şöyle devam etti: "Aslında onunla ilk tanıştığımda zor bir başlangıç yaptık. Bana biraz tavır yaptı, ben de hemen karşılık verdim. Benim kötü biri olduğum izlenimine kapılmıştı. Bir gün pastırma gibi kokarak geldi..."

Herkes gülmeye başlayınca Damien, "Biliyorum. Bunu kim yapar, değil mi? Her neyse, köpekler bu koku karşısında çılgına döndü. Heyecanlandılar ve onu çiğnediler. Bundan hoşlanmadı. Zararsızlar ama oldukça büyükler. Bu yüzden onu suçlayamam." Gözlerimiz buluştu ve her kelimeyi dinlediğimi fark edince gülümsedi. "Her neyse, o fark etmedi ama ben o gün çok utandım."

Kalbim sıkıştı. *O muydu?*

Tekrar seyircisiyle yüzleşti. "Her neyse, mükemmel bir dünyada belki de neredeyse gözyaşları içinde olmak yerine resimdeki gibi gülüyor olurdu."

Sonunda tuvale iyice bakabildiğimde, gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimi bilemeden ağzımı kapattım.

Bana tıpatıp benziyordu.

Dudley ve Drewfus üstüme uzanıp yüzümü yalarken dalgalı sarı saçlarım yere yayılmıştı. Gerçekte olanlara çok benziyordu, tek farkı beni kocaman bir gülümsemeyle tasvir etmesiydi, sanki histerik bir şekilde gülüyormuşum, büyük şapşal hayvanlara doyamıyormuşum gibi.

Hikayeyi değıştirdi.

Gözlerimi ondan alamıyordum ve şimdi resimdekine benzer bir gülümseme takınıyordum.

Sunum bittikten sonra çocuklar bir saat boyunca Damien'ın yanına akın etti, daha fazla soru sordu ve getirdiğı bazı boş tuvallere püskürtme yapmayı denedi. Damien hepsini istedikleri zaman devam eden duvar resmine bakmaları için binaya davet etmişti. Son dakikada araya girmesinin onlar üzerinde böyle bir etki bırakacağını hiç hayal etmemiştim ama sözleri gerçekten ilham vericiydi.

Kalabalık dağıldığında Damien eşyalarını topluyordu, ben de ona yaklaştım.

"Bu inanılmazdı."

"Hiçbir şey değildi."

"Hayır. Bir şey olmadı." Kolundaki elime kısa bir süre bakarken omzuna dokundum. Gözlerinin içine baktım. "İnanılmazsın."

O anda neden bu kadar duygusal hissettiğimi bilmiyordum. Hayattan çok daha fazlasını arzuladığını fark eden bir parçamı uyandırmıştı.

"Şimdiye kadar yaptığımız en iyi sunumlardan biriydi. Cidden, bunu bu akşam yemek yiyeceksin."

Ağız bir gülümsemeye dönüştü. "Bana yemek mi yakacaksın?"

"Tabii ki hayır. Onu satın alacağım ve hayır cevabını kabul etmiyorum. Bu gece için planın var mı?"

Gözleri bir anlığına kapandı. "Aslında biliyorum. Özür dilerim."

Hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak başımı salladım. "Oh. Belki yarın." Yarının Cuma gecesi olduğunu hemen fark ederek, "Kahretsin. Şimdi hatırladım. Bir randevum var."

"Gerçekten..."

"Şaşırmış gibisin. Bana o siteyi kuran sendin." "Aslında hiç şaşırmadım, Chelsea. Nerede buluşuyorsun? onu?"

"Powell'daki Starbucks. Damien denen adamın beni ektiği yer." "İyi yaşı Damien." Sırıttı. "Şimdi eve mi dönüyorsun? Seni bırakmamı ister misin?"

"Elbette. Genelde yürürüm. Ama bugün çok yorucuydu."

Damien siyah kamyonetinin yolcu tarafındaki kapısını açtı ve malzemelerini arkaya yerleştirmeden önce beni içeri aldı. Araba, oda spreyi ile karıştırılmış kolonyası gibi kokuyordu. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Arka koltuğa baktım ve köpekler için koyduğu havluya gülümsedim. Binamıza varmamız sadece üç dakika sürdü. Damien kamyoneti kendisi için ayrılmış özel yere çekti. Park eder etmez de Hareket et.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra sordum: "Babanın vefat ettiğini söylemiştin. Ona ne oldu?"

"Ben on üç yaşındayken kalp krizinden öldü. Sadece otuz beş yaşındaydı."

"Vay canına. Çok üzüldüm."

"Teşekkürler."

"Ailen nerede yaşıyor?"

"San Jose'de büyüdüm. Annem hala orada yaşıyor. Benden iki yaş küçük bir erkek kardeşim var. San Francisco'da yaşıyor, buradan birkaç mil ötede."

"Adı ne?" "Tyler."

"Bu güzel bir isim. Annen iyi bir zevke sahip... Damien ve Tyler.
Hangi millettensiniz?"

"Annem yarı Yunan, yarı İtalyan. Babam İrlandalıydı."

"Böylece, Hennessey."

"Evet." Gülümsedi.

"Baban... çok genç yaşta ölmüş. Bunun hayattaki kararlarınız üzerinde büyük bir etkisi olduğunu tahmin ediyorum."

"Yani neden neredeyse yirmi yedi yaşında bir emekli gibi yaşadığımı mı soruyorsun?" "Sayılır, evet. Yani, bunu hak etmediğin anlamına gelmiyor."

"Haksız sayılmazsınız. Babamın ölümü beni kesinlikle çok motive etti. Çok çalışkan biriydi, hayatından hiç zevk almadı, maddi olanakları da yoktu. Sadece günlük eziyeti yaşadı ve sonra öldü. Evet, bu yüzden hayatımın tadını çıkarmak istiyorum ve hiçbir şeyi hafife almıyorum."

Arabasinda bir saatten fazla oturduk ve her şeyden konuştuk. Bana ailemi ve gençlik merkezinde çalışmaya nasıl başladığımı sordu. Ayrıca Silikon Vadisi'nde çalışmak için geri dönmeden önce Massachusetts'te yaşadığı dört yıldan da bahsetti. O kamyonun içinde sonsuza kadar konuşmak istedim. Bu garip bir duyguydu çünkü zihnim çok meşguldü ama bedenim telaşlıydı ve ona doğru hissettiği fiziksel çekimi görmezden gelemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim - Elec bile.

"Gitmem gerekiyor," dedi sonunda.

"Tamam."

Birlikte ikinci kattaki dairelerimize doğru yürüdük. "Eğer seni bir daha görmezsem, yarın gece dikkatli ol." "Ne demek istiyorsun?"

"Randevunuzda."

Brian adında bir adamla kahve randevumu neredeyse unutuyordum. "Ah. Doğru. Sana hâlâ yemek borcum var."

"Tamam."

"İyi geceler, Damien." "Sana da."

Dairesinin kapısını açmasını izlerken yüzümün kızardığını hissettim. Bu adama karşı büyük bir aşk beslemeye başlamıştım. Yine de aynı anda bir uyarı alarmının da çalması gerektiğini hissettim. Bana evlenmek ya da çocuk sahibi olmak isteyen biriyle gelecekle ilgilenmediğini söylemişti. Son ilişkisi bu sorun yüzünden bitmişti. Hâlâ neden böyle hissettiğini anlayamamıştım. Bugün merkezdeki çocuklarla çok iyi anlaşıyordu ve doğal olarak koruyucu bir yapısı vardı.

İçeride duvara doğru yürüdüm ve sanat eserimi Damien'ın beni ve köpekleri resmettiği tuvalle değiştirdim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle orada durup bir süre ona baktım.

Hikayeyi değiştir.

Bu gece Elec'i bir kez bile düşünmemiştim. Ve bu çok iyi hissettirdi.

O akşamın geri kalanında huzursuzdum ve bir süredir yapmayı planladığım bir şeyi yapmak istedim. Dolaptan bir kutu pişirme karışımı alarak, bir zamanlar şakalaştığımız yaban mersinli kekleri yapmaya karar verdim. Yardımları için teşekkürlerimi sunmak için mükemmel bir jest gibi görünüyordu.

Sıcak kekleri fırından çıkardığımda evim çok güzel kokuyordu. Kekler soğuduktan sonra, odamdan bir sepet çıkardım.

dergileri tutmak için. Ortasına bir bez yerleştirdim ve üzerlerini örtmeden önce kekleri dizdim.

Aslında sabah getirmeyi planlıyordum ama gece yarısından kısa bir süre önce ön kapısının kapandığını duyunca, kekler henüz tazeyken sepeti götürmeye karar verdim.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı üç kez çaldım. Kapıyı açtığında saçlarının dağınık olduğunu fark ettim.

Damien beni gördüğüne kesinlikle sevinmiş görünmüyordu ve yüz ifadesi garipti. "Neler oluyor?"

Omuzlarının ötesine baktığımda uzun kumral saçlı bir kadının kanepede oturduğunu ve gömleğini düzelttiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kelimeler aklıma gelmiyordu. Hâlâ kek sepetine tutunarak öylece durdum, kulak zarım patlayacakmış gibi hissediyordum. Delicesine kıskanç olmaya hakkım yoktu ama Tanrım, öyleydim.

"Özür dilerim. Bölmek istememiştim. Sadece bunları size vermek istedim," dedim ve sepeti neredeyse ona doğru ittim. "Afiyet olsun."

O daha cevap veremedenden daireme geri döndüm ve kapıyı çarparak çıktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CUMA GECEŚİ IŞIKLARI

Ertesi sabah köpeklerin havlama sesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bu, Damien ile küçük kaçamağı arasında her ne oluyorsa onu bozdukları anlamına geliyordu. Acaba keklerimden birini yemiş miydi?

Kaltak.

Sepeti onun ellerine bırakmadan önce kendim için bir tane almayı bile düşünmemiştim.

Saçmalıyor muydum? Ne de olsa bu akşam benim de bir randevum vardı! Gerçek şu ki, o randevuya gitmek için kendimi zorluyordum.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü. Bu kadar erken kimseyi beklemiyordum, giyinmemiştim bile. Saçlarım düğümlenmişti ve gözlerimin altında torbalar olduğundan emindim.

Kapıyı açtığımda Damien pek iyi görünmüyordu.

Üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı, elini kaldırdı. "Merhaba." "Selam."

"İçeri girebilir

miyim?" "Tabii."

Gergin bir ifadeyle bana bakarken ellerini yavaşça ceplerine soktu.

"Dün gece tam olarak ne oldu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sorudan kaçmak için iyi deneme.

Bana doğru yaklaştı. "Neden bahsediyorum ben? Beni kocaman bir sepet kekle bırakıp ben daha bir şey söyleyemeden kaçıp gitmenden mi? Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Yalnız olacağını düşünmüştüm. Beni hazırlıksız yakaladı." Gözleri yumuşadı. "Üzgündün..."

"Hayır, değildim."

"Berbat bir yalancısın, Chelsea. Bu konuda çok kötüsün. Duygularını pek iyi saklayamıyorsun."

"Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Her şeyi değil. Ama seni okumak için roket bilimci olmaya gerek yok. Yine de sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Tanıdığım en az sahte insanlardan birisin."

"O zaman söyle bana. Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun?" "Gerçekten mi? Sanırım benim hakkımda kafan karıştı." "Kafam karışık..."

"Evet. Sanırım neden seninle yemeğe çıkmamayı tercih ettiğimi ve bunun yerine tam anlamıyla yeni tanıştığım bir kadınla, senin kadar tatlı olmayan ve senin kadar güzel olmayan biriyle birlikte olduğumu merak ediyorsun. Yani ne düşündüğümü merak ediyorsun. Haksız mıyım?"

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

"Birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama seninle aramda bir bağ olduğunu hissediyorum, tamam mı? Eğer bir şeyler hissettiysen, hayal görmüyorsun."

"Eğer daha önce kafam karışmadıysa... şimdi kesinlikle karıştı."

"Bunu şimdi söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum, çünkü tam tersi olduğu halde seni bir şekilde istenmeyen biri olarak gördüğümü düşünmene dayanamıyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Tekrar. Seni takip etmiyorum."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sadece senin gibi birinin bir erkekte ihtiyaç duyduğu şey olamayacağımdan eminim."

erkek arkadaş, bir partner. İlk başta birlikte eğlenemeyeceğimiz ya da harika olamayacağımızdan değil. Sadece uzun vadede senin için iyi değilim, evlilik için uygun değilim. Ve bunun sebepleri, seninle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin benimle ilgili olduğunu söylemek dışında, giremeyeceğim kadar karmaşık. Senin gibi bir kızla bir ilişkiye başlamaya vicdanım el vermiyor."

"Benim gibi bir kız..."

"Evet. Sen bir erkeğin hızlı bir sikiş için eve götüreceği türden bir kız değilsin. Sen onun tuttuğu kızsın."

Doğru. Tıpkı Elec'in yaptığı gibi.

"Tüm bunları açıklamak zorunda değildin. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Eğer üzgün olduğun belli olmasaydı, hiçbir şey söylemeye bilirdim. İnsanlarla lafı dolandırmaya ya da onları yönlendirmeye inanmıyorum. Eski sevgilin gibi değilim. Ama biriyle birlikte olmak *istememekle olamamak* arasında fark olduğunu da anlamamı *istiyorum*. Her şeyden çok tekrar incinmekten korktuğunu biliyorum. Ve seninle sınırı aşmaktan gerçekten keyif alacağımı bilsem de, bunu yaparsam seni incitmiş *olurum*. Ben o adam olmayacağım."

Göğsümde bir ağırlık hissederek, "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Bu kadar erken bir zamanda beklediğimden biraz daha derin bir konuşma oldu."

"Biliyorum. Özür dilerim. Gidiş şeklinden sonra bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Üzgün olduğunu düşünmekten bütün gece uyuyamadım."

Yutkundum, üzüntü ve hayal kırıklığının uyuşmuş bir karışımını hissettim. Ne diyeceğimi bilemeden gülümsedim. "Arkadaş olmak da mı yasak?"

"Tabii ki hayır. Sana kendimi açıkladığım için arkadaş meselesi konusunda kendimi daha iyi hissediyorum. Sadece aramızdaki ilişkinin garipleşmesini istemiyorum, bilirsin, eğer-"

"Eğer bir kızla birlikteysen..." Sözümlü kestim.

Başını salladı. "Ya da bir erkekle birlikteysen."
Damien daha iyi hissettiğini söylemişti ama öyle görünmüyordu.
Rahatlamış görünmüyordu. Üzgün ve gergin görünüyordu.
Ve kafam her zamankinden daha çok karışmıştı.

Brian Steinway harika bir Amerikan

adamıydı.

Hewlett Packard'da işe girmek için Iowa'dan Silikon Vadisi'ne taşındığında Bay Area'da oldukça yeniydi.

Kahve randevumuz sırasında ağızından çıkan her kelimeyi dikkatle dinledi ve bana şahsen ne kadar güzel olduğumu söyleyip durdu. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı ve açıkçası hiç sahip olmadığım erkek kardeşime benziyordu. Brian tatlı, kendini küçümseyen ve bir kızın kâğıt üzerinde isteyebileceği her şeye sahip biriydi.

Powell Caddesi'ndeki Starbucks'ta köşedeki koltuğumuzda, köpüren süt ve öğütülen kahve çekirdeklerinin sesleri arasında rahat bir sohbet sürdürürken lattemi yudumladım. Karşımdaki bu tatlı adama tüm dikkatimi vermem gerekirken Damien'ın düşünceleri kafamı bulandırıp dursa da söyledikleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi davrandım.

Online Damien ile burada olması gereken sahte kahve randevusunu düşünmeden edemiyordum. Sonra, kendime bu sabah yaptığımız konuşmayı hatırlatıyordum ve bu beni gerçekliğe geri döndürüyordu. Son yirmi dört saat garip bir rüya gibiydi.

Tam iki saat oturduktan sonra kalktığımızda, Brian bardağımı atmak için aldı. "Seni eve bırakmayı çok isterim."

"Elbette," dedim düşünmeden.

Damien bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylerdi. Ama onun söz hakkı yoktu. Her neyse, Brian'ın zararsız olduğundan emindim.

Benim mahalleme geldiğimizde, Brian evimin bir blok aşağısına park etti. Binaya doğru yürümeye başlamadan önce gelip beni yolcu koltuğundan indirdi. Onu üst kata davet etmek istemedim, bu yüzden bilerek avluda durdum.

Daha iyi geceler dilemeye fırsat bulamadan gece gökyüzünü muazzam bir ışık aydınlattı. Brian ve ben gözlerimizi kırıştırtarak, sanki bir Cuma gecesi futbol maçının ortasındaymışız gibi avluyu aydınlatan stadyum ışıklarına baktık.

Neler oluyordu?

Kafamı kaldırdığımda Damien ikinci kattaki penceresinden bize bakıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Sonra ona dik dik baktığımı görünce kayıtsızca yolundan çekildi.

"Işıkların nesi var?" Brian sordu.

"Ev sahibim biraz kaçıktır. Onları hırsızları savuşturmak için yerleştirmiş olmalı."

"Sensör falan mı kullanıyorlar?"

"Onun gibi bir şey," dedim, Damien'ın bunu kontrol ettiğini çok iyi biliyordum.

"Seni yine dışarı çıkarabilir miyim? Belki kahve yerine akşam yemeği?" "Tabii. Bu iyi olur."

"Seni yakında ararım o zaman." Brian eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben güvenle içeri girene kadar avluda durup beni izledi.

İlk içgüdüm Damien'ın evine gidip tam da Brian'la birlikte geldiğim anda ışıkları neden açtığını anlatmasını istemek oldu. Sonra bunun muhtemelen benden beklediği tepki olduğunu fark ettim. Sonra

Bu sabahki konuşmadan sonra bir adım geri atmam, biraz gurur duymam ve her şeyi olurluna bırakmam gerekiyordu.

Koltuğuma yerleşerek zihnimi bir dergiye odaklamaya çalıştım. Sayfalar arasında düşüncesizce gezinirken sıkılmıştım. Saat sekizi geçiyordu ve gece henüz yeni başlıyordu.

Birkaç dakika sonra yan kapıdan gelen müzik sesini duydum.

Damien aniden sesi açtı. Şarkının "*Two Is Better Than One*" olduğunu anlamak biraz zaman aldı.

Telefonum çaldı.

Duydun m u ? Sen ve senin ména4e fantezilerin hakkında bir son4 yazdılar.

Chelsea: Cuma gecesi yapacak daha iyi bir işin yok mu?

Randevu nasıldı?

İiydi. Seninki nasıldı? Benim yoktu.

Chelsea: Benimkini gözetlemekle çok mu meşguldün? Cidden, o yalanlar da neydi öyle?

Damien: Bir süre önce bazı çocuklar duvar resmimle d a l g a geçince onları taktırdım. Onları buradan kontrol edebilirim.

Chelsea: Bu gerçekten rahatsız ediciydi.

Sadece sana bakıyorum. Chelsea: Beni

neredeyse kör ederek mi?

*Damien: LOL. Öyle mi? sen 4et onunTam İsim mi? I
olabiliryap back4round kontrolü.*

Chelsea: Adını biliyorum ama zararsız biri. Güven bana.

Damien: Nerede yaşadığını bu kadar erken öğrenmesine izin

vermemeliydin. Chelsea: Bunu söyleyeceğini biliyordum.

Damien: O zaman neden yaptın?

Chelsea: Sorun değil.

Onunla tekrar görüşüyor musun? Chelsea

ile: Muhtemelen.

Onu kontrol ediyorum. Tam adı ne? Chelsea: Brian

Steinway

Piyano gibi.

Chelsea: Evet. LOL.

Damien: Başka bilgi var

mi?

*Chelsea: Iowa doğumlu, Hewlett Packard'da çalışıyor,
Sunnyvale'de yaşıyor.*

Damien: Alri4ht.

Damien ondan sonra sessizleşti. Yaklaşık yirmi dakika sonra kapı çalınana kadar ondan bir daha haber alamadım.

Ben açtım. "Ne oldu?"

"Sana haberleri bizzat vermeye geldim."

"Ne haberi?"

"Çıktığın adamı araştırdım." "Ve?"

"Şey... Korkarım..." Çenesini kaşıdı. "Ne? Söyle bana!"

"Hiçbir şey. Tamamen yasal." Sırıttı.

"Beni korkuttun," dedim ona şakacı bir şekilde vurarak.

Damien yerden bir şey kaldırmak için eğildi. Benim sepetimdi, keksiz. "İşte sepetiniz geri geldi." Yeni pişmiş gibi kokan kurabiyelerle birlikte bir şişe beyaz şarap da atmıştı.

"Bu ne için?"

"Kekler için bir teşekkür. Bugün üç tane falan yedim. Çok lezzetliler."

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yoktu. Kekler Sanat Gecesi'ne yardım ettiğin için sana teşekkür etmek içindi."

"Şey, bu hiçbir şeydi. Bu yüzden kekleri bir hediye olarak görüyorum. Karşılık vermeden hiçbir şeyi kabul etmem. Annem beni böyle yetiştirdi."

Yapış yapış çikolatalı kurabiyelerden bir ısırık aldım ve ağzım doluyken konuştum. "Bunlar çok güzel. Sanırım istemeden de olsa bir pasta yarışması başlatmış olabilirsin. Yemek yapamam ama tatlı yapabilirim."

"Oh, tamamdır!" diye şaka yaptı. "Sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ama hamur işleri, kurabiyeler, pastalar... tüm unlu mamuller... bunlar benim zaafım." Kurabiyelerden birini çaldı ve bir ısırık aldı. "Şey, ben sadece size bilgi ve kurabiye vermek istedim."

"Tekrar teşekkürler."

Sakin gitme.

Uzaklaşmaya başladığında onu durdurdum. "Damien?"

Arkasını döndü. "Evet?"

"Şu anda bir planın var mı?"

"Hayır."

"Film izlemek ister misin?"

Sorumu düşünmek için alt dudağını ısırды ve sonra sıırttı. "Sadece filmi seçebilirsem."

"Elbette."

"DVD oynatıcınız var mı?"

"Evet."

"Yarım saat içinde geri geleceğim."

Kapıya vurulan abartılı ses ritmikti. "Tak. Tak."

Onu içeri aldıktan sonra Damien kıyafetime baktı. "Hâlâ şık giyinmişsin."

Aletlerini öyle bir saran gri bir eşofman altı giymişti ki, artık bu konuda kutsanmamış olma ihtimalini kesinlikle ortadan kaldırıyordu. Boxer külotunun üst kısmı biraz dışarı çıkmıştı.

Lanet olsun.

Gözlerimi kaldırarak, "Bunun bir pijama partisi olduğunu fark etmemiştim," dedim.

Yanımdan geçip gitti ve beni tahrik edici kokusuyla baş başa bıraktı. "Şey, film izliyoruz. Rahat edeceğimi düşündüm. Ama *elbiseyle* kalmakta özgürsün. Evet, bu çok mantıklı."

Konuşmamızdan sonra, neden artık onun yanında iyi görünmeye çalışıyordum ki? O haklıydı.

"Tamam, ukala, uyku kıyafetlerimi giymeye gidiyorum."

Yanında getirdiği mikrodalgada pişirilebilen bir paketi kaldırdı ve salladı. "Patlamış mısır yapacağım ve DVD oynatıcıyı kuracağım." Etrafına bakındı. "Kaseler nerede?"

Dolaplardan birini işaret ettim. "Şurada."

"Güzel."

"TV modunu kompozit iki olarak değiştirmeniz gerekecek. Bu Sony uzaktan kumandası," dedim yatak odasına doğru yürürken.

"Anladım," diye arkamdan bağırdı.

Zihnim Damien'in aramızda romantik bir şey olması ihtimaline kapıyı kapattığını bilse de, sinirlerim kesinlikle mesajı almamıştı. Elbisemden sıyrılırken kendimi hâlâ sersem bir aptal gibi hissediyordum. Elec'in sık sık uyuduğum eski Bruins tişörtüyle birlikte siyah taytımı giyerken kalbim normalden biraz daha hızlı atıyordu. Midemde hafif bir guruldama hissederek, bu fırsatı tuvaleti kullanmak için değerlendirmem gerektiğine karar verdim.

Birden fazla şekilde altına sığıyorsun, değil mi Chelsea?

Tuvalet yolculuğum beklediğimden uzun sürdü. Damien'ın bunun için bana kızmaması beni şaşırttı.

Sonunda bitirdiğimde kendimi çok daha iyi hissettim. T a k i yaşam alanına tekrar girene kadar.

Sesini duyunca midem bulandı. Başıma kan hücum etmeye başladı.

Onun sesi.

Uzun zamandır duymadığım bir ses. Her gün beynimden uzaklaştırmaya çalıştığım bir ses.

Elektrik.

Gerçekten o olmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Uzun zaman önce oynatıcıda bıraktığım, ilk ayrıldığımızda tekrar tekrar izlediğim DVD'ydi. DVD oynatıcıyı aylardır kullanmamıştım ama disk hâlâ oradaydı.

Damien onun arkasında olduğumu fark etmemişti. Orada donmuş bir şekilde durmuş, dikkatle ev yapımı videoyu izliyordu. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden utanç içinde öylece durdum.

Bu videoyu kaydettiğimizde Elec ve benim gençlik merkezi için bir sunum çekmemiz gerekiyordu ve onun yerine ödünç aldığımız kamerayla parkta oyalanıyorduk. O zamanlar bu küçük filmin sevimli bir hatıra olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, ayrılığımızın hemen ardından neyin yanlış gittiğine dair sürekli araştırmamın bir parçası olarak kendi kendime işkence etme aracı olarak kullanılacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bunu dinlemek, katledilişime tanıklık eden Damien ile birlikte yavaşça kalbimden bıçaklanmak gibiydi. Videodaki kendi sesimi duyunca irkildim.

"Benimle röportaj yapıyor olman gerekmiyor muydu Elec?" "Bir dakikalığına dikkatim dağıldı."

"Neye göre?"

"Şu anda güneşin altında böyle ne kadar güzel görünüyorsun. Sana bu mercekten bakmaya bayılıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Çok sevimsisin. Sana iltifat ettiğimde hâlâ yüzünün kızardığına inanamıyorum."

"Öyle mi?"

"Biliyorsun. Ve seni uyarıyorum, bana kirpiklerini böyle kırıştırmaya devam edersen, bu iki saniye içinde kasıtsız bir yetişkin filmine dönüşecek."

Giggles.

"Belki bunu daha sonra evde deneyebiliriz, Bay Kameraman."

"Cidden, kamera seni seviyor. Aslında ben de öyle." "Seviyorsun, ha?"

"İstiyorum, Chels. Gerçekten

istiyorum." "Ne kadar?"

"Sana göstereyim."

Elec kamerayı düşürür.

Öpüşme sesleri.

Gülüşmeler.

"Bu doğru bebeğim, beni çok mutlu ediyorsun. Ben dünyanın en şanslı adamıyım."

Damien sonunda dönüp yanında durduğunu fark ettiğinde videoyu kapattı ve sadece bana baktı.

Sessizlik.

Yüzündeki ifade sempati, öfke ve anlayış karışımıydı. Sanırım sonunda neden bu kadar berbat durumda olduğumu anlamıştı.

Bir gözyaşı damlası düşmeye başladığında, onu yanağımın yarısına kadar yakaladı ve "O lanet olası bir aptal. O videoda ona nasıl baktığını hak etmiyor ve kesinlikle bu gözyaşlarını da hak etmiyor." Başparmağını yanağıma sürttü. "Hiç kimse değmez."

"Elimde değil."

"Ama biliyorsun... Şimdi anlıyorum. Bunu izlemek. Bunu dinlemek. Senin için neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum. Senin deli olduğunla ilgili şakalar yaptığımı biliyorum... ama üzülmede ve kafanın karışmakta sonuna kadar haklısın. Sana söylediği şeyler... Onları söyleme şekli... Ben de inanırdım. Ve ben anlayışlı bir orospu çocuğuyum. Bunu birine yapamazsın. Dahası... *sen* çok daha iyisini hak *ediyorsun*."

"Boston'a gidip onunla yeniden bağlantı kurmasından sadece üç hafta önceydi, o zaman her şey değişti. O uzaklardayken çekmecesinde bir yüzük buldum. Bana evlenme teklif edecekti."

Damien bir an için gözlerini kapattı ve nefesinin altından bir dizi küfür savurdu.

"Binamıza adımını bile atmasa iyi olur. Yemin ederim, onu bir daha görürsem canına okurum."

Bizim binamız.

Bu düşünce karşısında küçük bir kahkaha attım. "Bunu benim için yapmak istediğin için teşekkürler."

"O videoyu izlememelisin."

"Son zamanlarda izlemiyordum. Yemin ederim. Artık DVD oynatıcıyı hiç kullanmıyorum çünkü Netflix var. O disk birkaç aydır orada duruyor."

Diski çıkardı ve elinde tutarak önüme koydu. "Bu saçmalığı bir daha duymana gerek yok. İzninle, onu yok edeceğim. Yapabilir miyim?"

Ne söylemem gerekiyordu? Bunu yapmasına izin vermeliydim.

Biraz isteksiz olsam da yine de başımı salladım. "Tamam."

Damien diski sert bir hareketle ikiye böldü ve çöp kutusuna doğru yürüyüp attı.

Ellerini abartılı bir şekilde sildi. "Sırada ne var?" "Ne demek istiyorsun?"

"Giydiğin şu gömlek. Onun gömleğiymiş, değil mi?" "Evet."

"Sütyen takıyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Arkanı dön."

Üzerimdeki tişörtü çıkarmaya çalışmasını beklerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Damien'ın gömleği sırtımda toplayıp çekiştirdiğini hissettiğimde gözlerimi kapattım. Arkamdaki bedeninin yakınlığı tenimin ısınmasına neden oldu.

"Kıpırdamadan dur," dedi ve ben onun mutfak makası olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle gömleğimi kestiğini hissettim. Gömleği üzerimden sıyrıp çıkarırken gömleğin sıcaklığının yerini soğuk bir hava akımı aldı.

"Git yeni bir gömlek giy."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak odama doğru gözden kayboldum, sırtımı kapıya yasladığımda kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım. Üzerimdeki tişörtü çıkarması tuhaf bir duygu karışımını ateşledi. Bir yandan, bu bir sonun sembolüydü. O gömlek Elec'in bana ait olan son eşyasıydı. Bundan da öte, gömleğimi yırtmasının beni ne kadar tahrik ettiğine hazırlıksız yakalanmıştım.

Buraya neden geldiğimi hatırlamak için kendimi zorlayarak, bu durum için mükemmel olan gömleği aldım ve oturma odasına döndüm.

Damien göğsüme bakarak sırıttı. "*Beni Çıldırtıyorsun.* İyi seçim."

"Evet, bu doğru. Bazen beni delirtiyorsun ama iyi anlamda. Beni gerçekten yapmam gereken bir şeyi yapmaya ittiğin için teşekkür ederim." Eğildim ve ona dostça sarıldım. Kalbinin ne kadar hızlı attığını ve benimkinin ona yetişmeye çalıştığını fark etmeme izin vermedim. Ya da o kadar güzel kokuyordu ki neredeyse onun tadını alabiliyordum.

İlk uzaklaşan Damien oldu. "Film için hazır mısın?"

"Evet. Ne getirdin?"

Tezgâha doğru yürürken sırttı ve hâlâ plastik ambalajında duran DVD'yi bana uzattı. "Bu senin otobiyografin."

"*Firestarter*. Bilmem gerekirdi." "Hiç izledin mi?" Gülümsedi. "İzlediğimi söyleyemem."

"Ben de bilmiyorum. Ama yangın çıkaran bir sarışın hakkında. Bu yüzden onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"İlginç." "Öyle değil mi?"

"Satın aldın mı?"

"Pizza yediğimiz gece internetten sipariş ettim. Çıkartmak için mükemmel anı bekliyordum."

"Bunu yaparsın."

"Seninle uğraşmak hoşuma gidiyor. Ama hepsi iyi bir eğlence. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Seninle çok eğleniyorum Chelsea."

"Duygularımız karşılıklı... sen beni azarlamadığın sürece," diye şaka yaptım. "Seni azarlarken bile, bu senin iyiliğin için."

"Biliyorum." Gülümsedim.

Film için oturduğumuzda, Damien kanepemde rahatına baktı, büyük ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve başını

Geri. Fazla yaklaşmamaya dikkat ederek bedenimi kanepenin kendi tarafına doğru gevşettim.

Bu filmi hep duymuş olmama rağmen ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve genç bir Drew Barrymore'un başrolde olduğunu görünce şaşırdım. Ana karakterin zihniyle yangın çıkarma yeteneği vardı. Hiç de benim tarzım bir hikâye değildi, bu yüzden kendimi filmin çoğunda hayal kurarken buldum, patlamış mısırını yerken Damien'a gizlice bakıyordum. Kendini kaptırmış gibiydi. Ciddi miydi? Bundan gerçekten zevk alıyor gibi görünüyordu.

Bir ara döndü ve ona baktığımı fark etti. "Sorun nedir? İlgilenmiyor musun?"

"Bu film pek benim zevkime göre değil." "Neden bir şey söylemedin?"

"Onu izleme fikrinden çok fazla zevk alıyordun. Duygularını incitmek istemedim."

Sesi kıstı. "Onun yerine Netflix'te bir şeyler izlemek ister misin? Nasıl hissediyorsun?"

Seninle öpüşmek istiyorum.

Tanrım, şu anda yapmak istediğim tek şey bu.

"Yeni bir filme başlamak için çok geç oldu. Sorun değil."

"Eğer hoşuna gitmiyorsa açık tutmayacağım." Uzaktan kumandayı aldı ve durdur tuşuna bastı.

Birdenbire sessizleşti.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Damien?"

"Cevap her zaman evettir, bu yüzden her şeyin önüne bu soruyu koymaktan vazgeçin."

"Bu binayı satın almanızı sağlayan icadınız tam olarak neydi?"

"Bir tür kulaklık teknolojisiydi. Ben ve bir iş arkadaşım patenti on milyona s a t t ı k . "

Ne dedin?

"Bu çok şaşırtıcı."

"Vergiler ve bölüşümden sonra o kadar da çok para yoktu. Yarısını bu binayı açık artırmada satın almak ve onarmak için kullandım."

"Yani tüm yatırımını buraya yaptın." "Evet. Ve karşılığını alıyorum."

"Bunu yapmakla ve boşa harcamamakla çok akıllıca davrandın."

"Birkaç iyi insanı istihdam edebilmeyi seviyorum. Açıkçası en iyi tarafı da bu."

"Murray bir patron olarak senin hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadı."

"Benim işim kolay. O gençlik merkezinde her gün yaptığınız şey, çocukların hayata ve dünyaya bakışlarını şekillendirmek, gözlerini yeni şeylere açmak... Bu şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha zor."

"Çok komik. İlişki tavsiyesi almak için *bana* gelen bir genç kız var... onca insan arasından *bana*."

"Ona tüm cevapların tek boynuzlu atta bulunabileceğini söyle," dedi gözlerini alaycı bir şekilde devirerek.

Bu benim kahkaha atmama neden oldu. "İçeri girip onu yola *getirmeni* sağlamalıyım. Gerçi, sen ona üstesinden gelmesi için bağırırken mavi gözlerinde kaybolduğunda artık Kai'yi umursamayabilir."

Gözlerime yaptığım yorumdan hemen pişman oldum. Bana sadece gülümsedi, nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

"Bağırıyor muyum?"

diye sordu. "Sadece bazen."

Bir süre kanepede rahatça sohbet ettik ve sonunda, "Pekala... başka bir filmi eledik mi?" dedi.

"Doğru. Film yok. Sanırım yatacağım."

Kendini koltuktan kaldırdı. "O zaman bu benim işaretim."

Damien eğildi ve DVD'yi oynatıcıdan çıkardı.

Onu kapıya kadar geçirdim. "Her şey için teşekkür ederim."

"Gözlerin de o kadar kötü değil" demeden önce oyalandı.

Gölümsedim ve iltifattan dolayı kızardığımı hissettim.

"Dangalak eski sevgilin bir konuda haklıydı." diye devam etti.

"Ne?"

"Ne zaman biri sana iltifat etse yüzün kızarıyor." Durakladı. "Her seferinde."

"İyi geceler" dediğimde yüzümün daha da kızardığından emindim.

"İyi geceler."

DOKUZUNCU BÖLÜM

PANDORA'NIN KUTUSU

Gözlerimi ovuşturarak, "Ciddi misin? Bugün çok gürültü yapıyorlar."

Damien'in telefon sesi sabahın bu erken saati için fazla parlak ve neşeliydi. "Neden gelip bizimle kahvaltı etmiyorsun? Onları yenemiyorsan, onlara katıl."

"Yani Double Ds'nin havlamasını durdurmanın tek yolu oraya gelmek mi? Cidden, daha iyi bir çözüm olmalı."

"Bizimle kahvaltı etmekten daha iyi ne olabilir? Seni özlüyorlar." "Bundan şüpheliyim."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, Damien ve ben, sabahları şikayet etmek i ç i n geldiğimde köpeklerin havlamayı bıraktığını anlamaya başlamıştık. Evime döner dönmez havlamalar yeniden başlıyordu. Sanki benimle dalga geçiyorlardı. "Hadi gel, sana kahve ve yumurta yapayım. Eğer tost istersen tost makinesini getirmek zorundayım."

"Birkaç dilim kızartıp getireyim," dedim ve yüzümde bir gülümsemeyle üzerime bir şeyler geçirdim.

"Pastırmayı atlayacağız." Güldü. "Um...evet."

Pastırma olmasın lütfen."

Ben içeri girdiğimde Damien kapısını açık bırakmış, çırpılmış yumurta dolu bir tavayı iki tabağa boşaltıyordu.

Bir tabak kızarmış ekmek taşıyarak, "Bak, yanmamışlar bile," dedim. "Okumuyor ve tost yapmıyor olmalısın."

Dudley ve Drewfus etrafında dönüyorlardı ama beklendiği gibi burada benimle birlikte havlamayı bırakmışlardı.

Damien ve ben mutfak masasında yemek yerken, hayvanlar biraz kırıntı umuduyla ayaklarımızın dibine oturdular.

"Şimdi bu kadar sessiz olmaları inanılmaz."

Tostundan bir ısırık alarak, "Memnun olduklarında sessiz olurlar," dedi. "Yani ben buradayken daha mutlu olduklarını mı söylüyorsun?"

"Belki uyandıklarında etraflarında bir dişi olmasından hoşlanıyorlar ya da belki de diğer insanların hissetmediği bir şey hissediyorlar."

"Benimle ilgili bir şey hissetmek gibi mi?"

"Koku alma duyularının ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Güldüm. "Senin süpersonik işitme duyun ve onların hassas burunları arasında, buralarda oldukça berbat durumdayım.

"Belki de kokunu beğeniyorlardır."

"Onlar için bir parça tütsülenmiş et gibi olduğumu mu söylüyorsun?" "Hayır. Pastırmadan daha iyi kokuyorsun."

"Beni kokladın mı?"

"Evet."

"Tam olarak nasıl kokuyorum?"

"Gerçekten güzel kokuyorsun. Tatlı bir koku."

"Beni paranoyaklaştırıyorsun."

Kıkırdadı. "Tamam... Yani ya kokunuzu seviyorlar ya da dost canlısı biri olduğunuzu hissediyorlar ve siz yanlarındayken sakinleşiyorlar."

Damien bana komik bir bakış atarak "Onlardan mı yoksa senden mi bahsediyoruz?" diye sormamı istedi.

"Belki ikisi de."

Kalbim çırpındı ve onu ezmek istedim.

Bir parça tost u parçaladı ve kalıntılarını yere attı. Köpekler birbirlerini yenmek için koşuşturdular.

Damien biraz daha kahve koymak için kalktığında, "Bu hafta sonu yine Brian Steinway ile çıkıyorum," dedim.

şekeri karıştırıyordu ve ben bunu söylediğimde eli bir an için durdu.

"Onunla hâlâ görüştüğünü fark etmemiştim. Bir süredir ondan bahsetmemiştin."

Brian ve ben bir ay içinde sadece birkaç kez çıkmıştık. Bana Damien'ın verdiği heyecanı vermese de, onunla çıkmayı bırakmam için geçerli bir neden bulamamıştım.  p şmekten fazlasını yapmamıştık; bunun nedeni çoğunlukla benim teredd tlerimdi.

"Evet... Neden olmasın ki? Yeterince iyi biri."

Damien elindeki bardağı yere çarptı. "*Yeterince iyi mi?*" "Evet."

"Az önce onu defterden sildiğinin farkındasın, değil mi? Eğer onun için deli olmuyorsan neden onunla daha fazla zaman geçirmeye zahmet ediyorsun?"

Çünkü senden uzaklaşmaya ihtiyaım var.

Aynı zamanda, senin etrafında olmayı seviyorum.

"Biriyle vakit geçirmenin ne zararı var?"

"İşin kötüsü, sen vakit geçirirken, o sana gittikçe daha çok aşık oluyor. Ve hoşnutsuz olduğunda onu mülkten atmak zorunda kalacağım."

"Bence çok ileriye atlıyorsunuz."

"Tamam. Bunu göreceğiz. Her neyse, eğer tam olarak istediğin gibi biri değilse onunla vakit kaybetmemelisin."

"Her zaman istediğini elde edemezsin." Bunu söylerken Damien'ın onu düşündüğüm hakkında hiçbir fikri olmadığından emindim. Çok iyi bir iş yaptığımı sanıyordum.

Son zamanlarda ona karşı gerçek hislerimi saklamakta iyi bir iş çıkarmıştım, sadece arkadaş olarak devam ediyorduk. Ama bundan öğrendiğim bir şey varsa, o da birine olan çekiminizi kontrol edemeyeceğinizdi. Eğer oradaysa, oradadır. Görmezden gelinebilir ya da harekete geçilebilir ama kontrol edilemez. Ama Damien için minnettardım, işler arkadaşlığın ötesine geçemese bile. En azından Elec'e odaklanmama yardımcı olmuştu.

"Seni nereye götürüyor bu arada?"

"Fondü."

"En azından çubuğunu *bir şeye batırmış* olacak."

"Sen kötüsün."

"Ona iki kere batırılmaktan hoşlandığını söyledin mi?" "Pardon?"

"Biliyorsun... iki adam... çifte daldırma."

"Bundan hiç hoşlanmıyorum... gerçek hayatta da asla yapmam." "Sadece seninle dalga geçiyorum."

"Bunu yapmayı seviyorsun."

"Çifte dip mi?"

"Hayır! Benimle uğraşma."

"Buna bayılıyorum, Chels. Özellikle de kızardığında." "Bana daha önce hiç Chels dememiştin."

"Beğenmedin mi?"

"Elec bana Chels derdi, yani hayır, bu konuda gerçekten deli değilim." "O zaman yeni bir takma ad bulmamız gerekiyor."

"Ne?"

"Bunu düşüneceğim." Sırıttı.

"Oh, oğlum."

Damien çenesini ellerinin arasına aldı. "Yasaklanan başka bir isim var mı?" "Sülükler."

"Sülükler mi? Neden size sülük diyeyim ki?"

"Elec eskiden kelimelerin harflerini karıştırarak yeni kelimeler üretmeyi severdi. Bir keresinde Chelsea'nin harflerini karıştırırsanız sülük elde edeceğinizi bulmuştu. Ama daha sonra ikimiz de sülük kelimesinin aslında iki E ile yazıldığını ve A ile yazılmadığını fark ettik ama takma isim aklımızda kaldı."

"Hmm. Elec o kadar da zeki değil. Aptal sikik harflerini karıştırırsan ne elde edersin?"

"Şimdi bunu düşünmemi sağladın." Güldüm.

"Bum fuck?" Kıkırdadı. "Hayır, bekle... D harfi eksik. Yine de bu bokun nasıl bağımlılık yapacağını anlayabiliyorum."

"Serseri sikişi mi yoksa anagramlar mı?" Şaka yaptım.

Damien kahkahalar içinde kahvesini tükürdü. "Evet ve evet."

Damien'a bakarken, en azından onda bir arkadaş ve koruyucu bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu düşündüm.

"Sen iyi bir yumurtasın, Damien. Ve sen de iyi yumurta *yapıyorsun*."

"Annem bana çırpılmış yumurtanın nasıl kabarık ama cıvık olmayacağını öğretti."

"Annen nasıl? Ondan pek bahsetmiyorsun."

"O iyi. Yakında onu ziyaret edeceğim. Tyler ve ben onun bize daha yakın bir yere taşınmasını sağlamaya çalıştık. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta 101. Cadde'de."

"Taşınmak istemiyor mu?"

"Hâlâ büyüdüğümüz evde yaşıyor. Sanırım oradan ayrılmak onun için çok zor olurdu, çünkü orada babamla ilgili çok fazla anı var. Babamın ölümünü hiçbir zaman gerçekten atlatamadı, öldüğünden beri kimseyle çıkmadı bile."

"Bu zor olmalı."

"İkimiz de ona hayatına devam etmesi gerektiğini söyleyip duruyoruz." "O buna ne diyor?"

"Birini gerçekten babamı sevdiği kadar sevdiğinizde, bunun yeri doldurulamaz olduğunu söylüyor. Zamanını yalnız geçirmeyi, onun ruhani varlığını aramaya ve onunla bağlantı kurmaya çalışmayı tercih ettiğini söylüyor."

"Vay canına. Tanrım, bu bende ağlama isteği uyandırdı," dedim bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken.

"Ağlıyorsun."

"Gördün mü? İşte böyle."

Uzandı ve gözyaşı damlamı kaydırıldı. "Evet. Onu bu kadar depresif görmek çok üzücü."

"Biliyor musun, bu beni meraklandırıyor." "Neyi merak ediyorsun?"

"Acaba aşkın farklı seviyeleri var mıdır?"

"Kesinlikle olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Bence yeri doldurulamaz olan sevgi seviyesi en yüksek seviyedir. Yani, Elec kalbimi kırdıktan sonra bile, bir kez bile onun tamamen yeri doldurulamaz olduğunu hissetmedim. Ama bu sadece beni incittiği için olabilir. Ölseydi farklı olur muydu bilmiyorum. Ve demek istediğim... pek çok insan kaybettikten sonra yeniden evleniyor. Belli ki o insanlar hayatlarına devam edebilmişler."

"Keşke annem hayatına devam etse, çünkü bu şekilde yaşanmaz."

"Evet, ama yapamaz."

"Biliyorum," diye fısıldadı, fincanına bakarken kahvesini düşüncesizce evirip çeviriyordu.

"Her neyse, umarım bir gün onunla tanışırım." "Bir ara ziyarete gelecektir."

"Neden daha sık ziyaret etmiyor?"

"Köpeğini tek başına bırakmaktan hoşlanmıyor. Benim köpeklerimden korkan küçük bir teriyeri var. İki haftada bir Dudley ve Drewfus'u aldığım için onları bir araya getirmek zor oluyor."

"Bu berbat."

"Berbat demişken, önümüzdeki hafta bu canavarlarla ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

"Neden?"

"Los Angeles'a gitmem
gerekiyor." "Orada ne var?"

"Sadece halletmem gereken bazı işler var. Girmek için çok karmaşık."

Hmm.

"Oh."

"Evet, belli ki Jenna geceleri onlarla ilgileniyor ama sabahları ve gün içinde o isteyken onlar için bir durum bulmaya çalışıyorum. Bütün gün yalnız bırakılabilecek türden köpekler değiller."

"Onları izleyebilirim," diye teklif ettim.

Neyim ben, deli mi?

"Chelsea, bunu ima etmiyordum. Bunu senden asla istemem. Teklif ettiğin için bile çok tatlısın ama sen ve köpekler... pek akıllıca bir ikili değilsiniz."

"Belki... ama benden hoşlandıklarını sanıyordum."

"Var, ama onların pisliklerini toplaman falan gerekecek. Küçük çakıl taşlarından da bahsetmiyoruz."

"Oh, biliyorum. Seni onların boklarını temizlerken gördüm."

"Bazı günler yanlış bir şey yediklerinde Montezuma'nın intikamı gibi oluyor. Cidden, birazcık miden bulanırsa seni buna maruz bırakamam."

"Bununla başa çıkabilirim, Damien. Onlara bakacak birini bulma konusunda stresli olduğunu söyleyebilirim. Ben hemen yan taraftayım. Öğleden sonra işe gitmeden önce onları iki kez yürüyüşe çıkarabilirim, sonra da gece onları almaya geldiğinde burada olurum."

"Bu konuda ciddi misin?"

Köpekler sanki bu konuşmanın sonucuyla ilgileniyormuş gibi hep bir ağızdan aramızda ileri geri bakıyorlardı.

"Kesinlikle."

"Pekâlâ. Ama hafta ortasında kaçma ihtimaline karşı bir yedek ayarlamakta ısrar ediyorum."

"Bırakmayacağım. Ben pes eden biri değilim."

"Gerçekten minnettarım."

"İyi bir egzersiz olur. Eski sevgilini bazen onları bıraktığında peşlerinden koşarken görüyorum. Resmen onu yürütüyorlar."

"Evet, sadece dayanmalı ve akışına bırakmalısın." "Ben halledebilirim."

Bunların benim meşhur son sözlerim olup olmayacağını anlayamadım.

Ertesi hafta Damien gittiğinde, köpekleri Jenna'dan almak için erken kalkmam gerekiyordu.

O ilk gün, onunla yakından ve yüz yüze tanıştığım için biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim. Aynı zamanda, benim takıntılı olduğum adamla yakınlaşmış olsa da, adam onu terk etmişti. Bu yüzden, Damien'ın da onunla aramızdaki ilişkinin bir yere gitmeyeceğini açıkça belirtmiş olmasına rağmen, eşit derecede sempati ve akrabalık hissettim.

Damien bana her zaman köpekleri bırakır bırakmaz beslediğini ve bir ya da iki saat sonra yürüyüşe çıkardığını söyledi. Kahvaltıları ve yürüyüşleri arasında kestirmeyi deneyebileceğimi ve işe gitmeden önce onları tekrar dışarı çıkarabileceğimi düşündüm. Akşamları, onlara bir öğün daha yemek veriyor ve gece için onları almadan önce son bir kez gezdiriyordum.

Bana dairesinin anahtarını vermişti, ben de köpeklerin gelmesini beklerken kendime kahve yaptım.

Kapı açıldı ve yerimde doğrulmamı sağladı. Dudley ve Drewfus onun önünden koşarak odaya girdiler.

Ellerimi pantolonuma silerek, "Merhaba, ben Chelsea."
dedim. "Evet. Biliyorum."

Damien bana Jenna'nın şehir merkezinde kuaför olarak çalıştığını söylemişti. Geniş kalçalarını saran siyah bir pantolon ve üzerinde kuaför salonunun adının pullarla yazılı olduğu siyah bir gömlek giymişti. Fiziği, Damien'in benimki gibi atletik vücutlar yerine daha kıvrımlı vücutları mı tercih ettiğini merak etmeme neden oldu. Saçları düz kahverengi bir bob şeklinde kesilmişti. Kesinlikle çekiciydi, ancak bomba gibi biri olarak tanımlayabileceğim biri değildi. Jenna iri kahverengi gözleriyle doğal bir güzelliğe sahipti ve çok renkli tırnaklarının ve retro deri yarım ceketinin sergilediği gibi korkak bir tarzı vardı.

"Sizinle tanıştığım memnun
oldum," dedim. "Öyle mi?"

"Evet."

"Özür dilerim. Biraz iğneleyici olabiliyorum. Sana karşı nazik
olmamı söyledi." "Öyle mi dedi?"

"Evet. Belki de seni korkutup kaçırmamı istememiştir." Bana öyle bir baktı ki keşke biraz daha şık giyinmiş olsaydım dedim. "Muhtemelen ondan o kadar hoşlanıyorsundur ki böyle bir şey olmaz, değil mi?"

Harika.

"Damien ve ben... biz sadece arkadaşız."

"Oh, eminim resmi etiket budur. Ama muhtemelen ondan hoşlanıyorsun,
değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ben de oradaydım ve yüzünüzden anlayabiliyorum. Yüzün kızarıyor."

"Her şey yüzümü kızartıyor. Bunun bir anlamı yok," diye yalan söyledim. "Ne olursa olsun, bir önemi yok. O zaten bu konudaki kapıyı kapattı."

"Doğru. Çok yaklaşmana izin vermeyecektir, özellikle de benimle olanlardan sonra. Yine de muhtemelen kendini kandırıyorsun ve hala umut besliyorsun, belki fikrini değiştirebileceğini düşünüyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Ağzı biraz empatik bir gülümsemeye dönüştü. "Bu arada seni hiç suçlamıyorum. Sadece durumunuza acıyorum çünkü bana anlamadığım bir zamanı hatırlatıyor. Ama şükürler olsun ki artık aştım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Üzülerek ona Elec'i nasıl unuttuğunu sormak istedim - eğer doğruyu söylüyorsa tabii. İronik bir şekilde, Elec'i bir şekilde unutmama yardımcı olan tek şey Damien olmuştu.

"Köpeklerle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?" "Hayır. Bana rutinleri hakkında bilgi verdi."

"Tamam... Bana ulaşmak istersen işte numaram." Tezgâhın üzerine küçük bir kâğıt parçası koydu.

"Teşekkürler."

Kapı Jenna'nın arkasından kapandıktan sonra uzun bir iç geçirdim ve Double D'lere baktım. Uzun dillerini dışarı sarkıtmış heyecanla bana bakarken hâlâ nefes almaya çalışıyorlardı. Pürüzsüz siyah tüyleri, patilerini ve yüzlerini vurgulayan bakır tüyleriyle gerçekten çok güzel köpeklerdi.

"Annen ya çok acımasız ya da çok zeki. Hangisi olduğunu henüz anlayamadım." Damien'ın köpek mamalarını sakladığı dolaba doğru ilerledim. "Aç mısınız çocuklar?" Etrafımda zıplamaya başladıklarında, "Pastırma yok ama, tamam mı?" diye şaka yaptım.

Büyük hata.

Bunun lafını bile ettiklerinde çıldırmaya başladılar.

Kahretsin.

B kelimesi tamamen yasaklanmalıydı.

İkinci gün, köpeklerin kahvaltısından sonra uykuyu yakalayabilmemin tek bir yolu olduğu açıldı. Telefonumu elime aldım ve Damien'a bir mesaj gönderdim.

Hey. Sabahları senin dairende uyu s a m sorun olur mu? Do4s'un havlamayı kesmesinin tek yolu bu.

Sormana bile gerek yok. Kendini evinde hisset. Chelsea:

Teşekkürler. Gerçekten minnettarım.

Onlara göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Her şey yolunda mı?

Chelsea: Evet. Mükemmel.

Harika.

İlk sabah yürüyüşümüz sırasında onlara neredeyse hakim olamadığımı ya da pastırmadan ilk ve son kez bahsettikten sonra onları sakinleştirmemin beş dakika sürdüğünü söylememe gerek yoktu. Yine de genel olarak oldukça iyi gidiyordu.

Beklediğim gibi, Damien'ın dairesine ve ardından yatak odasına girdiğimde havlamalar kesildi. Bununla birlikte, köpeklerin

Benimle yatağa tırman.

Neyse ki Dudley ve Drewfus temiz hayvanlardı. Jenna onları sık sık yıkıyor olmalıydı çünkü terli olduklarında bile asla kötü kokmuyorlardı.

Aralarına sıkışıp gözlerimi kapattım ve Damien'in çarşaflara sinmiş kokusunun tadını çıkardım. Tırnaklarımı kaz tüyü yastığa batırarak derin bir nefes aldım ve bir an için onun olduğunu hayal ettim.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu, incinmemek için duygularımı bastırmaya çalışsam da ona yakın olmayı ne kadar çok arzuladığımı fark etmemi sağladı. Bizimle birlikte bile değildi ama burada, bu yatakta, onun en mahrem yerinde, varlığını güçlü bir şekilde hissedebiliyordum

Bastırılmış tüm arzularımı serbest bırakarak yastığı daha sıkı kavradım ve vücudumu yatağa bastırarak altımdakinin Damien'in sert vücudu olduğunu hayal ettim. Bu, yüzümü onun sarhoş edici kokusuna gömmekle daha da artan bir uyarılma ve hayal kırıklığı dansıydı.

Sonunda gözlerimi açtığımda Dudley bana tuhaf tuhaf bakıyordu ve bu beni gerçekliğe geri döndürdü.

Sonunda uyuyakalmışım.

Haftanın sonunda köpeklerle birlikte uyumaya alışmaya başlamıştım. Diyebilirim ki, onların arasında uyulamaktan keyif almaya başlamıştım.

Perşembe gününe kadar her şey oldukça olaysızdı. O gün Drewfus kendini Damien'in yatağının altına sıkıştırmanın komik olacağını düşündü. Ben işe gitmeden önce Double D'lerin yürüyüşe çıkması gerekiyordu. Geç kalıyorduk ve onu dışarı çıkaramadım.

Altında düz, siyah bir ayakkabı kutusu vardı ve ona ulaşmak için yoldan çekmem gerekiyordu.

Sonunda Drewfus'un altından çıkmasını sağladıktan sonra, kutuyu yatağın altına geri kaydırmaya giderken elim hareketsiz kaldı. Kapağında gümüş renkli Sharpie kalemle *Pandora'nın Kutusu* yazıyordu.

Açmak için inanılmaz derecede istekliydim, hemen yatağın altına ittim ve köpekleri yürüyüşe çıkarırken bunu düşünmemek için kendimi zorladım.

Bütün gün isteyken kutunun içinde ne olabileceğine dair teoriler üretmekten kendimi alamadım. Emin olduğu tek şey, saklamak istediği bir şey olduğuydu.

O gece Jenna köpekleri aldıktan sonra Damien'in dairesinde yalnızdım. Yatağına uzanmaya karar verdiğimde kutuyu düşünmeye devam ettim.

Aklıma bir fikir geldi. Damien bir keresinde banyoma dalıp Kindle'ımı ele geçirmeyi kendine görev edinmişti. İtiraz etmeme rağmen merakını gidermişti. Elec ve benim DVD'mi de izinsiz oynatmıştı, yani merakımı anlıyordu, değil mi?

Düşüncesizce yataktan zıpladım, diz çöktüm ve sürünerek altından geçtim, kutuyu kaydardım ve açtım.

Eski ticaret kartlarından madeni paralara ve birkaç gazete makalesine kadar bir yığın şey bulmak beni şaşırttı. Daha yakından incelediğimde, gazetelerden birinde babası Raymond Hennessey'in ölüm ilanının yer aldığını fark ettim. Göğsüm sıkıştı. Kutuda müstehcen bir şey olduğunu düşündüğüm için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum.

Parmaklarım daha sonra düz plastik bir kutunun içindeki bir DVD'nin üzerine geldi. Üzerinde sadece *Jamaika* yazıyordu.

Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için yoğun bir ihtiyaç hissederek yatağının karşısındaki televizyona baktım ve bir DVD olduğunu fark ettim.

hemen yanındaki oynatıcı. Kendime suçluluk duygusunu sindirecek zaman tanımadan hızla kutuyu açtım ve DVD'yi içine yerleştirdim.

Ekrandaki ilk görüntü bir adamın çıplak karın kaslarıydı. Işıklandırma kötüydü. Kamerayı ayarlıyor gibi görünüyordu. Objektifin içine bakmak için eğildiğinde, yüzüne bir anlık bakış, onun Damien olduğunu ortaya çıkardı.

Oh. Lanet olsun.

Ne izlemek üzereydin?

Kısa bir an için, videoda bir kadın sesi duyana kadar gözlerimi kapattım.

"Kayıтта mı?" diye sordu.

"Evet."

Ona doğru döndüğünde poposu kameraya dönüktü ve ekranı dolduruyordu. Mükemmel yuvarlak, kaslı, pürüzsüz ve lekesizdi -Olacağını düşündüğüm her şey. Sağ kık yanağında bezelye büyüklüğünde bir güzellik izi vardı. Ağzımı kapattım ve gülmekten kendimi alamadım.

Vay anasını. Damien'ın kıkına bakıyordum.

Güzel kık.

Kapatmam gerekiyordu ama hareket edemiyordum.

Kadının neye benzediğini görmek zordu. Adamın sırtı onu engelliyordu ama ellerini adamın vücudunun ön tarafına sürttüğü anlaşılıyordu.

"Tanrım, hazırsın," dedi.

"Nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde.

Sesi tüylerimi diken diken etti.

Sonra bir şey almak için uzandı ve prezervatif paketinin kırıışmasına benzer bir ses duydum. Kendini onun üzerine indirdi. Yüzünü seçemediğim için minnettardım.

"İçime ilk batışını seviyorum" diye inledi.

"Öyle mi? Seni ne kadar sert siktiğimi daha da çok seveceksin."

Orada donmuş bir şekilde oturduğum yaklaşık bir dakikadan sonra, Damien kalçalarını itip kızın içine girerken gözlerim onun kıkına yapıştı. Durmam gerektiğini biliyordum. Sadece çıkardığı sesleri dinleyerek - gelecek geceler boyunca beni rahatsız edeceğini bildiğim sesler- ruhuma yeterince zarar verdiğime karar vermiştim.

DVD'yi çıkarıp dikkatlice kutusuna yerleştirdikten sonra yatağın altına koyduğum kutuya geri koydum.

Kalbim kontrolsüzce çarpıyordu. Bunu izlemeye gerçekten hakkım yoktu. Muhtemelen birkaç yıl öncesine aitti ve Damien'ın geçmişinin bir parçasıydı, başkalarının görmemesi gerekiyordu. Birden kendimden utandığımı hissettim.

En özel eşyalarını karıştırdığımı bilse benimle bir daha asla konuşmazdı.

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi.

Ne yaptım ben?

Daireme döndüğümde, suçluluk duygusu kısa sürede yerini en tatlı işkenceye bıraktı. Damien'ın kıkının görüntüsü, zevkinin derin, gırtlaktan gelen sesleri beynime kazınmış, o gece kendimi birkaç kez doruğa çıkardığımda tekrar tekrar oynatılmıştı.

Videodaki kadının tüm anılarını kendimle değiştirmiştım, içimi doldururken nasıl hissedeceğini hayal ediyordum, kulağımdaki o boğuk ses beni ne kadar iyi becereceğini söylüyordu, ben de çıplak vücudumun her yerinde onun kokusunu içime çekiyordum.

Bu benim burnumu soktuğum için aldığım bir cezaydı ve neyi kaçırdığımı daha da net bir şekilde fark etmem şeklinde gerçekleşti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, performansından sonra Jade'e bir telefon görüşmesinde her şeyi itiraf ettim.

"Bunu aklından çıkar. Ciddiyim. Sadece hiç görmemiş gibi davranmaya çalış o."

"Bunu düşünmemeye çalıştıkça daha da kötüleşiyor. Tıpkı benim adamla olan tüm deneyim."

"İşte size ilginç bir soru," dedi. "Onunla şu anda sahip olduğunuz arkadaşlığı mı yoksa asla daha fazlasına dönüşmeyeceğini bildiğiniz tamamen cinsel bir ilişkiyi mi tercih edersiniz? Her iki senaryoda da bağlılık yok."

"Bana sorduğun zamanki ruh halime göre değişir. Bu gecenin erken saatlerinde, seksi kabul edeceğimi söyleyebilirdim."

"Ama bu sen değilsin Chelsea. Ben de değilim. Nasıl bağlanmayacağımızı bildiğimizi sanmıyorum. Bazı insanlar bölümlere ayırma konusunda gerçekten iyidir, ama biz bu konuda berbatız."

"Haklısın. Onunla her zaman daha fazlasını isterdim. Onunla bir arkadaşlığımız olduğu için zaten ona bir insan olarak aşık oldum. Duygusal bir bağ olmadan sadece seks yapabilseydik, belki o zaman durum farklı olurdu. Ama bunun için artık çok geç. Aramızda zaten bir bağ *var*."

"Biliyor musun, eskiden onunla yatmanla ilgili şakalar yapardım, ama şimdi bunun için neredeyse üzülüyorum, çünkü bu işin senin için ciddi bir ikileme dönüşeceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Belki de taşınmalıyım."

"Saçmalama. Hareket etmek istemiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Onu deli gibi özlerim... ve lanet köpekleri."

"Sen ve köpekler! *Bunu* kesinlikle tahmin edemezdim!"

"Evet. Beni etkilemeye başladılar. Pastırmadan bahsetmediğim sürece."

"Ne zaman dönecek?" "Sanırım

Cumartesi öğleden sonra."

"Eski sevgilin hafta sonları köpekleri alıyor mu?"

"Değişiyorlar. Köpekler bu hafta sonu burada kalıyor çünkü sanırım Jenna gidiyor. Cuma gecesi onları almayacak. Sadece burada kalacaklar."

"Bu köpekler çocuk gibi!"

"Neredeyse yetişkin bir erkek kadar olan çocuklar, evet. Yatakta ne kadar yer kapladıklarını görmelisin. Ama söylemeliyim ki, bir ya da iki sıcak bedenin yanında uyumak güzeldi."

"Okuduğumuz türden bir ikili takım oyunu değil."

Homurdandım. "Kesinlikle değil."

"Yine de güzel."

"Evet, gerçekten

öyle."

Son gece Damien'da kalmaya karar vermiştim. Böylece Cumartesi sabahı erkenden yatağımdan kalkmak zorunda kalmayacaktım. Zaten orada olsaydım, Double D'ler biraz daha uyumama izin verebilirlerdi.

Cuma gecesi Damien'ın kanepesinde iki köpeğin yanına kıvrıldım ve bir belgesel izledim.

Gece yarısından kısa bir süre önce yatak odasına çekildiğimde, ikisi de beni yatağa kadar takip etti. Yanımda horlayan iki köpekle birlikte derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah, sanki onlardan biri bana sarılmış gibiydi. Yatakta her zamankinden daha fazla Damien kokusu vardı. Bir el hareket ettiğinde

gözlerim parlayarak açıldı. Sıçradım ve o güne kadar gördüğüm en güzel mavi gözlerle karşılaşmak için arkamı döndüm.

"Damien! Burada ne yapıyorsun?"

Elini kalçama koydu ve şakacı bir şekilde beni dürttü. "Bu *benim* yatak."

Tanrım, bana dokunmasına bayılıyordum. Nadiren yapardı.

Hâlâ kalçamda duran elinin acıyla farkında olarak boğazımı temizledim ve "Biliyorum ama bu kadar erken saatte burada ne işin var?" dedim.

Elini kalçamdan kaydırды ve geri dönmesi için acı çekmeme neden oldu. "Gece boyunca araba kullandık."

Biz mi?

Midem bulandı. "Biz kimiz?"

"Tyler ve ben."

"Kardeşin seninle Los Angeles'a mı geldi?" "Evet."

"Ne kadar zamandır geri döndünüz ve köpekler nerede?"

"Sabah beş gibi eve geldim. Beni gördüklerinde oturma odasına kaçtılar."

"Neden?"

"Yatağıma giremeyeceklerini biliyorlar."

Çenem düştü. "Giremezler mi?"

"Hayır. Senden faydalanmaya çalışıyorlardı. Ben yatağımdayken benden uzak durmaları gerektiğini biliyorlar."

Onlara b a k t ı ğ ı m d a köpekler kapının dışında durmuş suçlu suçlu bakıyorlardı. Çok şirindiler.

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu senin hatan değil. Ben hiç belirtmedim. Sanırım kurallara uyacaklarına güvenmiştim. Seni seviyor olmalılar."

"Aslında onların yanında uyumak hoşuma gidiyordu. Sanırım birbirimize bağlandığımızı söyleyebiliriz."

Eğlenmiş görünen Damien, karşımda uzanmaya devam ederken başını elinin üzerine koydu. "Şu haline bak... Köpeklere ısınıyorsun."

"Sadece seninle yattıklarını düşündüm."

Başını iki yana salladı. "Benim yanımda küçücük kalıyorsun. Eğer onlarla aynı yatağı paylaşıyordım, yer kalmazdı. Hiç uyuyamazdım."

"Onlar siper domuzları."

"Onlara göz kulak olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu akşam seni yemeğe çıkarayım."

Randevumu hatırladığımda içimi hayal kırıklığı kapladı. "Aslında gelemem. Brian'la planlarım var."

"Kahretsin. Aynen öyle. Onun yerine belki yarın."

"Tamam. Bunu isterim."

"Aslında Sunnyvale'de açılan yeni bir burgerci var. Görünüşe göre, günün hangi saatinde giderseniz gidin içeri girmek için kilometrelerce kuyruk var ama dünyanın en iyi burgerlerini yapıyorlarmış. Çılgın tatlıları da var. Yarın akşam yemeği yerine öğle yemeği için denemek ister misin?"

"Kulağa harika geliyor, evet."

"Harika." Bacaklarıma baktı, sonra tekrar bana baktı. "Piyanist seni nereye götürüyor?"

"Piyanist mi?"

"Steinway. Piyanolar."

"Oh." Gülümsedim. "Bunu unutmuşum. Aslında fondü, hatırladın mı? Sopasını daldırmak mı?"

"Ah, evet. Bad Boy Burger'e yönlendirmesine izin verme. Biz de oraya gidiyoruz."

"Tamam." Sırıttım ve "Yolculuğun başarılı geçti mi?" diye sormadan önce birkaç dakikalığına gözlerinde kayboldum.

"Evet... bazı arkadaşlar gördüm."

"Bunun bir iş olduğunu söylediğini sanıyordum."

Duraksadıktan sonra, "Tyler ve ben gelecekte olabilecek bazı şeyler hakkında bazı insanlarla görüşmeye gittik, evet, ama o bölgede bazı arkadaşlarımız da var" dedi.

Hmm.

"Evde olmana sevindim."

Sırıttı. "Jenna sana iyi davrandı mı?"

"Yeterince nazikti."

"Bu Chelsea'nin tam bir kaltak olduğu anlamına geliyor." "Hayır. Fazla arkadaş canlısı değildi ama kaltak da değildi." "Eminim senden nefret ediyordur."

"Neden?"

"Belli değil mi?"

"Aslında, aramızda hiçbir şey olmadığını açıkça belirttim, o zaman neden benden nefret etsin ki?"

"Çünkü sana benzeyen biriyle sadece arkadaş olduğuma inandığından şüpheliyim."

"Gerçek bu."

Burnumu soktuğumu düşündükçe suçluluk duygusu içime işlemeye başlamıştı. Birden ayağa kalktım. "Gitsem iyi olacak."

Beni yataktan takip etti. "Kal ve kahvaltı et."

Dün onunla ilgili fantezilerim ve onun bana dokunması arasında rahatlamaya ihtiyacım vardı, kahvaltıya değil.

"Hayır, sanırım ben evime döneceğim. Bugün yapacak çok işim var."

"Tamam. Yarın öğlen gelip seni hamburgerciye götürürüm."

"Kulağa hoş geliyor."

Köpekler kapıdan çıkarken beni takip etmeye başladılar.

"Hayır, hayır, hayır. Yürüyüşe çıkmıyoruz," dedim onlara.

Damien onları yola getirmeye çalışmamı izlerken gülüyordu. "Üzgünüm ama bu şimdiye kadar gördüğüm en komik şey."

Diz çöktüm ve Double Ds'in yüzümü yalamasına izin verdim. "Çok eğlendik, değil mi?"

Damien orada öylece durmuş, kollarını kavuşturmuş, eğlenerek bizi izliyordu.

"Baban artık evde. Artık bana ihtiyacın yok. Ama yakında görüşeceğiz."

Daireme döndüğümde yatağıma uzandım ve Damien'ın elinin kalçamda nasıl hissettirdiğini düşünmeden e d e m e d i m .

Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı, mastürbasyon yapmaya hazırlanırken pantolonumu indirdim, tam o sırada havlama başladı.

Tabii ki.

ONUNCU BÖLÜM

EXES VE İSG

Kim sadece hamburger yemeye giderken on kez kıyafet değiştirir ki?

Bu kız.

Damien'in *arkadaşım* olması umurumda değildi. Bana baktığında, beni böyle etiketlediğinde verdiği karardan pişman olmasını istedim.

Nasıl hissettiğime engel olamadım.

Dün gece Brian'la fondü randevumuz boyunca sürekli Damien'ı düşündüm: Damien'ın kışını, Damien'ın kalçamdaki elini, Damien'la yaklaşan Pazar öğle yemeğimi. Acınası bir durumdu. Brian ne zaman sosa bir şey batırsa kendi kendime kıkırdıyordum çünkü Damien'ın batıracağı tek şeyin o olmasıyla ilgili şakalarını duyabiliyordum. *Arkadaşımı* aklımdan çıkaramıyordum ve gerçekten de çıkarmak istemiyordum.

Üst kısmı suni deri, alt kısmı ise mor renkte kloş bir Betsey Johnson mini elbise giyerek kapıyı açmaya gittim.

Damien bana bakınca gözleri büyüdü. "Pazar öğleden sonra kulübe gideceğimizi bilmiyordum."

"Giyinmek istedim. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, güzel görünüyorsun," dedi yanımdan geçip daireye girerken.

"Teşekkür ederim."

Damien'in kendisi de o kadar kötü görünmüyordu, kahverengi deri ceketi ve kışını saran yıpranmış kot pantolonu vardı.

Beş santimlik topuklu ayakkabılarıma baktı. "Bu ayakkabılarla uzun bir kuyrukta beklemek istediğine emin misin?"

"Ne kadar zamandır konuşuyoruz?"

"Kapıdan içeri girmek için ortalama yarım saat beklemek gerekiyor. Bu burgerlerin ne kadar iyi olduğu ortada. Uzun süre beklemek de bu deneyimin bir parçası."

"Tanrım. O zaman belki ayakkabılarımı değiştiririm."

Topuklu ayakkabılarımı siyah babetlerle değiştirmek için odama gittikten sonra oturma odasına döndüm.

"İşte benim bücürüm," dedi. "Nasıl oluyor da köpeklerin sesini duymuyorum?"

"Jenna gittiği yerden erken döndü, ben de ona onları alıp alamayacağını sordum. Sabah yürüyüşünden sonra onları onun evine bıraktım. Bugün bir süreliğine gidebileceğimiz için bu daha iyi oldu. Öğle yemeğinden sonra vaktimiz olursa gitmek istediğim başka bir yer var."

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz."

Bütün günü onunla geçirme düşüncesi içimi heyecanla doldurdu.

Güneşli bir Pazar günüydü ve 101. yolda neredeyse hiç trafik yoktu. Damien kamyonetinin camlarını açmıştı ve benim saçlarım her yere savruluyordu.

Bana baktı ve rüzgârın içinden yüksek sesle konuştu. "Camları açmamı ister misin?"

"Hayır, bunu seviyorum," diye bağırdım. "Ben de."

"Saçındaki esintiyi seviyor musun? Bere takıyorsun."

"Hayır. Saçlarının böyle çılgınca olmasını seviyorum. Çılgın bir karmaşa olmasını umursamamana bayılıyorum. Vücudunda hiç titiz bir kemik yok."

Tüm yolculuk boyunca elimi uzatıp dizine koyma isteği duydum ama tabii ki kendimi tuttum.

Bad Boy Burger'e vardığımızda, sıra kapıdan dışarı ve köşeye kadar uzanıyordu.

"Şaka yapmıyormuşsun. Burası tıklım tıklım."

"Burgerler buna değse iyi olur."

Kırk dakika sonra nihayet sıranın restoranın içinde olan kısmına ulaştık. Kafeterya tarzındaydı, bu yüzden sipariş verildikten sonra ya içeride bir koltuk buldunuz, ya gitmek için aldınız ya da dışarıdaki banklardan birine oturdunuz.

Oturma alanına doğru baktığımda kasadan yaklaşık on kişi uzaktaydık. Boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyordum ve başım dönüyordu.

Göz kırptım.

Hayır.

Tekrar göz kırptım.

Olamaz.

New York'ta.

Hayır, o burada.

Elektrik.

Eski sevgilim, annesi ve uğruna beni terk ettiği kadın Greta ile oturuyordu.

Beni görmedi.

Aman Tanrım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Chelsea, sorun ne? Beyaza dönüyorsun."

Destek için kolunu tuttum. "Sorun Elec." "Ne olmuş ona?"

"O burada."

"Ne?"

"Arkamda ve biraz sağda."

Damien'ın kafası Elec'e doğru döndü. "Onun burada ne işi var?"

"Annesi burada, Sunnyvale'de yaşıyor." Gergin bir nefes verdim. "Ziyarete gelmiş olmalı."

"Ne kadar şanslıyım, cidden?" "Benim şansımla mı? Görünüşe göre oldukça iyi."

Onlara ters ters baktı. "Bu o mu?"

"Evet."

"Sana karşı hiçbir şeyi yok."

Bu sözleri takdir edemeyecek kadar gergin bir şekilde, "Beni görmesini istemiyorum," dedim.

"O zaman sana bu tarafa baktığını söylememeliyim." "Sence ben olduğumu biliyor mu?"

"Söyleyemem. Gitmek mi istiyorsun?"

"İstiyorum. Ama aynı zamanda arkamı dönmek de istemiyorum." "Sence bir şey söyleyecek mi?"

"Bilmiyorum. Ama annesinin bileceğini garanti ederim. O beni seviyor."

Damien ellerini omuzlarıma koymadan önce tekrar onlara doğru baktı.

"Tamam. Korkma ama kesinlikle buraya bakıyor."

"Kahretsin."

Damien bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bana güveniyor musun?" "Evet."

"Sadece devam et, tamam mı?"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için başımı salladım. "Tamam."

Ben daha bir şey sorgulayamadan Damien'ın elleri yüzümdeydi ve beni kendisine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni hayatım boyunca öpülmediğim kadar sert öpmeye başladı.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve Elec'in izlediğini bildiğim için mi, yoksa tüm bunların şokundan dolayı mı ya da sadece bunun beni mahvedeceğini bildiğim için mi olduğunu bilmiyordum.

Hepsi göstermelik.

Her ne kadar kendime bunun gerçek olmadığını söyleyip dursam da, Damien dilini ağızıma sokup çıkarırken hiç de sahte hissetmiyordum. Sıcak, ıslak dudakları hiç şüphesiz şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisiydi.

Tadının farkına varmamla birlikte tüm duyularım zayıfladı. Bacaklarım çökecekmiş gibi hissediyordum, sanki beni ayakta tutan tek şey hâlâ yanaklarıma sarılmış olan elleriydi.

Ağızımı daha da açarak her bir nefesini sanki tek oksijenimmiş gibi içime çektim. Sürekli geri çekilmesini bekliyordum ama bunun yerine beni daha sert öptü ve tüm vücudunu benimkine bastırdı. Artık nerede olduğumuz ya da hâlâ kalabalık bir kuyrukta olmamız umurumda değildi.

Ellerini yanaklarımdan çekti ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek hafifçe çekmeye başladı. Bir sahne yaratıyorduk. Elec için bir performans sergilemek ilk amacı olsa da, artık bunun sadece göstermelik olduğundan emin değildim.

Ağızımın içine kaçan kısık inilti, onun da kendini kaptırdığının ve içinde kaybolduğunun kanıtıydı. Hesaplı, sakin ve derli toplu başlayan öpüşme, kalbinin benimkine çarptığını hissettiğimde artık öyle değildi. Bu en güzel duyguydu çünkü deli olmadığımın, yaşadığım bu kimyanın kafamda olmadığını kanıtıydı.

Sırada arkamızdakilerin önümüzü kestiğinden emindim ama öpücüğe kendimi o kadar kaptırmıştım ki fark edemedim. Bunu ilk bozan ben olmayacaktım, çünkü bu gerçekleştiğinde hayatımın asla eskisi gibi olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Çünkü bunu silemezdim. Bunun nasıl hissettirdiğini bilmeyi asla alamazdım.

İsteksizce geri çekilmeden önce hızını yavaşlattı. Öpüşmeye devam etmek için eğildim ama yanağını çevirdi ve sanki sonunda ne yaptığının farkına varmış gibi "Siktir" diye mırıldandı. Açıklama yapmasına gerek yoktu. Kendisine neden kızgın olduğunu çok iyi biliyordum. Ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Tamamen boku yemiş.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, "Hâlâ buradalar mı?" diye sordum. Dürüst olmak gerekirse artık umursadığımdan bile emin değildim. Sadece bir *şeyler* söylemem gerekiyordu.

Damien arkama baktı. "Hayır. O gitti."

"Güzel."

Sıradaki yerimizi tamamen kaybetmiştik. İnsanlar bizi tamamen atlıyordu.

Artık iştahım yoktu ve kızarmış kıyma kokusu midemi bulandırıyordu.

"Sıraya geri dönmsek sorun olur mu? Birden canım hamburger yemek istemedi."

"Tabii ki. Hadi gidelim buradan."

Kamyona geri döndüğümüzde, yolculuk sessiz ve gergindi. Damien gözlerini önümden ayırmadan bana bakmıyordu. Vücudum karmakarışık bir haldeydi. Sinirlerim bozulmuştu ama aynı zamanda çok acı verici bir şekilde tahrik olmuştum. Külotum ıslanmıştı. Meme uçlarım sertleşmişti. Beynim ve bedenim iki farklı şey istiyordu.

Vücudum, kenara çekip beni yolun kenarında unutulana kadar becermesinden başka bir şey istemiyordu.

Ama beynim neden bana karşı olan hisleriyle savaşmaya devam ettiğine, neden bir şans verip işlerin nereye gideceğini göremediğine dair bir açıklama istiyordu. Benim için önemli olan tek şey o iken, neden onun için bu riski alacak kadar önemli olmadığımı merak edip duruyordu.

Kalbim hâlâ Elec'i ilk gördüğüm andaki kadar hızlı attığı için ağlamak istedim. Ama şimdi bunun eski sevgilimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Kalbim artık Elec için değil, Damien için acıyordu. Damien'ın beni Elec'in incittiğinden çok daha fazla inciteceğinden korkuyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"İkimizin de stres atabileceği bir yer. Zaten öğle yemeğinden sonra seni oraya götürmeyi planlıyordum."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Bu bir sürpriz."

"Bugün sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Cevap vermese de, öpücüğü ele alma girişimime tepki olarak yüzü alışılmadık bir şekilde kızardı. Sadece sürmeye devam etti.

Kırk beş dakika sonra Santa Cruz'daydık ve beni nereye götürdüğünü anlamıştım.

Sırıttım. "Boardwalk'a gidiyoruz."

"Aslında yıllardır buraya gelmemiştim. Sen?"

"Gençliğimden beri gelmedim."

"Babam Tyler'la beni hep buraya götürürdü. Çocukluğumun en güzel anılarının çoğu burada geçti."

"Bugün buraya gelmek istemenizin sebebi neydi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sadece buraya seninle gelmek istediğimi biliyordum." Onun bu itirafı içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Bir park yeri bulduktan sonra, hamburgercide olanları unutmaya çalışacağıma yemin ettim.

"Önce ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Şey, iştahım yerine gelmeye başladı." "Gidip karnını doyuralım o zaman."

Damien yemeği benim seğmeme izin verdi ve ben de tahta kaldırımdaki büfelerden birini seçtim. O pizza sipariş etti, ben ise müstehcen görünen bir çubuk üzerinde dev bir mısır sosisli sandviç seçtim. Bir sapıklık meleği bana gülüyor olmalıydı çünkü bu şeyin taca benzeyen filizlenmiş bir ucu bile vardı. Etrafımızdaki havada hala devam eden cinsel gariplik göz önüne alındığında, ne yazık ki bugün için en iyi seçim değildi.

Yemeğimizi Pasifik Okyanusu'na bakan boş bir banka taşıdıktan sonra, Damien beni izlerken o şeyi ağızıma atmakta bile tereddüt ettim. Sadece yanlış görünüyordu. Aferin Chelsea.

"Bunu yalasam mı yoksa ısırısam mı bilemiyorum." Güldüm.

"Seğebileceğin onca şey varken dev bir penis sipariş etmek zorunda mıydın?"

"Bu sadece benim başıma gelir. Ben bir ısırık alırken başka bir yere bakabilir misin?"

"Hayatta olmaz. Bunu en ön sıradan izlemek istiyorum."

"Cidden, bu hayatımın en garip günlerinden biri olmalı."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye şaka yaptı.

"Hamburgerciideki eğlence için tekrar teşekkür ederim."

"O zevk bana aitti," dedi içtenlikle.

"Onun önünde kendimi aptal durumuna düşürmek yerine bugün üstünlüğün bende olduğunu bilmek bana büyük bir memnuniyet veriyor. Her ne kadar öyle olmasa da mutlu olduğuma ve hayatıma devam ettiğime inanarak oradan ayrıldı. Bu mümkün olan en iyi senaryoydu." Damien pizzasının soğumasına izin vererek bana bakmaya devam ederken, "Hikayeyi değiştirdin" dediğimde bir aydınlanma yaşadım.

Ağız bir sırıtışla kıvrıldı. "Evet. Sanırım öyle."

"Ciddiyim. Bu en yıkıcı gün olabilirdi. Onların önünde kendimi küçük düşürebilir ya da kelimelerimi kaybedebilirdim ama bunun yerine

tüm bunlarla uğraşmak zorundayım. Onun yerine bir lunaparktayım." "Dev bir penis yemek üzereyim," diye ekledi.

"Bunun gibi mi?"

Dilimi abartılı bir şekilde mısırlı sosisimin müstehcen kabuklu ucunda yavaşça gezdirdiğimde Damien başka tarafa baktı. "Tamam...um, siktir. Bu çok fazla."

"Özür dilerim."

"Sen ne sikimsin, seni şeytani kaltak." Güldü.

Vay anasını.

Aşağıya baktığımda ereksiyonu açıkça görülüyordu. "Vay canına, fazla sürmüyor, değil mi?"

"Bugün değil, değil."

Mısırlı köpeğimi ona uzattım. "Corn dog, Horn Dog ile tanış." Bana pizzasını uzattı, sosisliyi aldı ve yedi.

Öğle yemeğinden sonra lunaparka gittik ve oradaki neredeyse her bir alete binerken aramızda kalan cinsel gerilimle mücadele etmek için her türlü çaba gösterildi. Yükseklik içermeyen her alete bindik; onlarla başa çıkamazdım.

Çarpışan arabalarda Damien'a kasıtlı olarak çarpmak bana çok rahatlatıcı gelmişti. Her çarpışmada ona zihinsel olarak bağıırırdım.

"Bu sadece arkadaş olmak istediğini söylediğin için."

"Bu, o kızıl saçlı fahişeyi dairene getirdiğin için." "Bu da bugün beni öptüğün için."

Ona her çarpışında bir öncekinden daha iyi hissediyordu.

"Dev Kepçe'ye binmeden buradan ayrılamayız," dedi.

"Hayatta olmaz. Ben hız trenine
binmem." "Hadi, Chelsea. Elini tutayım."

Sırf ona tekrar dokunabilmek için bunu düşünmem hastalıklı mıydı?

"Gerçekten istemiyorum."

Yürümeyi bıraktı ve benimle yüzleşti. "Sana bir sır verebilir
miyim?" "Evet."

"Babamla ilgili son anılarımdan biri onunla birlikte bu trene binmekti. Ölmeden bir hafta önce buraya gelmiştik. Geri gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu. O zamandan beri buraya gelememiştim. Zamanının geldiğini hissettim. Buraya geri dönmek yapılacaklar listemdeydi ama bunu yalnız yapmak istemedim. *Seni* yanımda istedim, çünkü beni rahatlatıyorsun Chelsea." Dev bardak altlığını işaret etti. "O şeyin üstesinden gelmek bugünün son adımı sayılır. Sen yanımda olmadan oraya çıkmayı gerçekten istemiyorum. Gördüğün gibi... Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de elimi tutmana ihtiyacım olabilir."

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Gözyaşlarının eşiğinde, "Tamam." dedim.

Işıl ışıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Fikrimi değiştirmeden gidelim."

Hayattaki pek çok şey gibi, bu bekleyiş de gerçek düşüşten çok daha kötüydü. Damien'in elini tutmak yerine her iki elimle de sıkıca tutunmayı tercih ettim. Yukarı çıkarken artan endişe, ilk kez aşağı indiğimizde çözüldü. Heyecan verici olduğu ortaya çıktı ve bunu deneyimlediğim için gerçekten memnundum. Sanırım bu yolculuk da Damien gibiydi: Muhtemelen sona ereceğini, hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum ama yine de onu tanımanın iniş çıkışlarının tadını çıkarıyordum.

İndiğimizde biraz sersemlemiş bir halde, "Vay canına, bu gerçekten çok eğlenceliydi" dedim.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Sanırım bugün ödeşdik. Birbirimize farklı şekillerde yardım ettik."

Bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı. "Güneş batıyor. Sahilde uzaktan tüm bu ışıkları seyretmeye bayılırdım. Eve gitmeden önce biraz yürümek ister misin?"

Damien'la sahilde bir yürüyüş tam da günü bitirmek istediğim gibi geliyordu. "Elbette."

Biraz pamuk şeker aldık ve boşalmış olan sahile doğru yol aldık. Serin bir akşamdı. Damien ceketini çıkarıp omuzlarıma attı. Rüzgâr saçlarımı yüzüme ve pamuk şekerin içine savuruyordu. Beresini de çıkarıp başıma geçirdiğinde beni şaşırttı.

"Bu onu geride tutmalı, böylece yiyebilirsin."

Örgü kumaşın başımdaki sıcak hissini sevdim.

"Teşekkürler."

Şapkadan dolayı düzleşmiş saçlarıyla daha da yakışıklı görünüyordu. Uzaktaki muhteşem lunapark ışıkları yerine ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bu gecenin güzelliği beni duygulandırıyor. Dalgaların çarpma sesi dışında sessizdi. Her adımda, bugün olan her şeyin farkına varmaya başlıyordum. Bir noktada aniden yürümeyi bıraktım ve uzaktaki ışıklara baktım.

Arkamdan gelen sesi beni ürküttü. "Söyle Chelsea."

Yüzümü ona döndüm. "Ne?"

"O güzel küçük kafanın içinde dönen tüm düşünceleri hissedebiliyorum. Son birkaç dakikadır onları hissedebiliyorum. İçini dökmen gereken bir şey var. Yap şunu."

"Neden bugün beni böyle öpmek zorundaydın?" Sonunda tükürdüm.

"Seni neden öptüğümün açık olduğunu sanıyordum."

"Bunu *neden* yaptığını biliyorum... ama neden bu kadar... gerçek hissettirmek zorundaydın?"

Nefes alıp vermesi hızlanırken göğsü inip kalkıyordu. "Gerçekti" diye fısıldamadan önce mücadele ediyordu.

"Kafam karıştı."

"O öpücüğün her parçası gerçektir ama yine de olmamalıydı." "Sözde aralarında arkadaşlıktan başka bir şey yokmuş. değil mi? Peki, neden bazen senin yanında olmak bu kadar acı veriyor? Sanırım bu gece çözmüş olabilirim. Çünkü sen bana bir şey söylüyorsun ama gözlerin başka bir şey söylüyor, *kalbin* başka bir şey söylüyor. Bugün kalbin benimkinden daha hızlı atıyordu. Neden bana açmıyorsun?"

Sesini yükselttiğinde gözleri acı dolu bakıyordu. "Kalbim kırıldı Chelsea. Tamam mı?"

"Kalbini kim kırdı? Seni incitti mi?"

O videodaki kız mı?

"Kimden bahsediyorsun?"

"*Biri* seni incitti mi? Bu yüzden mi bağlanmaktan bu kadar korkuyorsun? Sana ne oldu da bu hale geldin?"

Konuşmadan önce yıldızlı gökyüzüne baktı. "Ben böyleyim, Tanrı beni böyle yarattı. Uzun vadede ihtiyacın olan şey ben olamam."

"Uzun vadede *umurumda* bile değil." "Bunu söylüyorsun ama ciddi değilsin." "İhtiyacım olan şey sensin, *bugün* ihtiyacım olan şey."

"Ve her zaman bir arkadaşın olarak ben *varım*. Yine de bugün başarısız oldum. Öpücüğün kontrolden çıkmasına izin verdiğimde iyi bir arkadaş olamadım. Kendimi kaptırdım ve çok üzgünüm. Ama bir daha olmayacak."

Hayır, olmayacak.

Tanrım, bu acıttı. Sanki kapıyı yüzümüze kapatıp anahtarı atmış gibiydi. Benim gözlerime de bir yığın kum atmış olabilirdi.

Ama sonunda mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DUCKING DRUNK

Santa Cruz'daki geceden sonra işler değişti.

Damien hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı ama ben yapamadım.

Duygularımı kontrol edemediğim için kendime kızarak, ondan kaçmanın bir şeylerle başa çıkmaya çalışmaktan daha iyi olacağına karar vermiştim. Artık zayıflığıma tanık olmasını istemiyordum.

Beni kahvaltıya çağırdığında, bir bahane uydururdum. Geldiğinde, pes edip gidene kadar soğuk davranırdım.

Köpekler her zamankinden daha fazla havlıyordu. Beni yanlarına çekmeye çalıştıklarını biliyordum ve bu bana acı veriyordu çünkü onları özlemiştim. Ve *onu da özledim*. Reddedilişinin üzüntüsünü hissetmeden onun yanında nasıl duracağımı bilmiyordum.

Onun arkadaşı olmaya devam etmek imkansız görünüyordu çünkü ona aşık olduğumdan oldukça emindim.

Bir sabah telefonum çaldı.

Do4'lar seni özlüyor.

Chelsea: Ben de onları

özlüyorum.

Yaptığın şey onlar için hiç adil değil. Onları beş dakikalığına görmeye gelemiz misin?

Chelsea: Yapamam.

Sadece onlar değil. Ben de seni özledim.

Chelsea'yi: Özür dilerim.

Her geçen gün acı daha da artıyordu. İnsanın bir ayrılıktan sonra yaşadığı türden bir umutsuzluktu bu, ama bu durumda romantik bir ilişki söz konusu değildi elbette.

Birkaç hafta sonra dibe vurmuştum.

Cuma gecesi geç bir saatti ve aşk romanlarımdan birinde okuduğum bu kokteyli kendime yapmaya karar vermiştim. Adı Ağlayan Orgazm'dı. Malzemeler yaban mersinli votka, Sprite ve taze meyvelerdi.

Üç tanesini mideye indirdikten sonra, resmen kıcımlın üstüne oturmuştum. Sıvı cesaretimin etkilerini hissederek, Damien'in ilk tanıştığımızda bana ayarladığı arkadaşlık sitesini açtım ve orada oynamaya karar verdim.

Şaka olsun diye Online Damien'in profiline baktım ve aktif olduğunu gördüm. Bu, ücretsiz deneme süresi bitmiş olsa da aboneliğe devam etmek için ödeme yaptığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda benimle çıkmamayı tercih etmesine rağmen siteyi başka kadınlarla tanışmak için kullandığı anlamına geliyordu.

Kanım kaynıyordu. Alkol yüzünden kafam zaten allak bullak olmuştu, ama şimdi tamamen dönüyormuş gibi hissediyordum. Beni sürekli reddettiği halde, resmen burada seks için trollük yapıyordu. Ona gösterecektim.

Ona mesaj gönderme seçeneğine tıkladım ve yazdım.

Sikişmek ister misin?

Kalbim küt küt atıyordu. Muhtemelen bu gece göremeyecekti bile. Çevrimiçi olsaydı yeşil olacak olan küçük nokta yanmıyordu.

Yazdıklarımı silmek için hemen geri döndüm ancak mesaj gönderildikten sonra bunu yapmak için bir seçenek yoktu.

Ona gönderdiğim mesaja daha yakından baktım ve mesajın istediğim şekilde gelmediğini fark ettim. Otomatik düzeltme aslında mesajı şöyle değiştirmişti:

Eğilmek ister misin?

Harika. Çok iyiydi. Bir şeyi kanıtlamak için sarhoşken kendimi aptal durumuna düşürmekle kalmamıştım, mesajın da hiçbir anlamı yoktu.

Yenilgiyle dizüstü bilgisayarımı kapattım ve neredeyse bayılıyordum.

Bir süre sonra, ön kapımın çarparak kapanma sesi yataktan sıçramama neden oldu.

Ben ondan uzaklaşırken Damien yavaşça bana doğru yürüyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. "Buraya nasıl girdin?"

Damien soruma cevap olarak anahtarını kaldırdı. Sanırım binanın sahibi olduğu için bu aptalca bir soruydu.

Beni duvara yasladı. "Az önce gelip seni becermem için mesaj mı attın?"

"Teknik olarak, ördük dedi."

"Teknik olarak, sen sarhoşsun."

"Teknik olarak haklı olabilirsin." Homurdandım.

"Alkol kokuyorsun, Chelsea. Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Böyle tek başına sarhoş olmak? Bana böyle şeyler söylemen?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Tüm bunların bir şaka olduğunu, böyle şeyler söyleyebileceğini, beni etkilemeyeceğini mi sanıyorsun? Şu anda teklifini kabul etmemek, seni bu duvara yaslamak ve son iki haftadır bir sürtük gibi davrandığın için seni çok fena becermek için vücudumdaki tüm gücü harcıyorum."

"Keşke yapsan."

"Eğer prezervatifim olsaydı ve sen de zil zurna sarhoş olmasaydın, yapabilirdim. Ve bu beni çok korkutuyor. Senin etrafında bu kadar az kontrolüm var."

"Yap şunu."

"Ben sana böyle dokunmazdım."

"Bana dokunmazdın, nokta," dedim acı bir şekilde.

"Böyle mi düşünüyorsun? Seninle birçok kez kaybetmeye ne kadar yaklaştığım hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"O gün pastırma gibi kokarak gelmiştin. Bana baktığında tam olarak ne düşündüğünü anlayamadığımı sanma. Çok şeffafsın ve bu beni deli ediyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"O gün kapıyı açtığımda yarı çıplaktım, hatırladın mı? Beni gözlerinle beceriyordun. Gömleğini köpeklerden daha hızlı çıkarmak istemiştin."

"Başka ne var?"

"Takıldığımız o gece o şerefsizin gömleğini üzerinden çıkardım. Üzerindeki diğer her şeyi de kesip atmak ve onunla ilgili tüm anılarını mutfak tezgahının üzerinde sikkem istedim. Sonra seni kendi gömleğime sarmak ve tekrar becermek istedim. Devam etmemi istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Tanrım, beni tahrik ediyordu.

"Öpüştüğümüzde, kendimi durdurabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu kesinlikle ilk öpüşmem değildi ama *en iyi* öpüşmeydi Chelsea. En iyisiydi. Şimdiye kadarki. Hiç bitmesini istemedim."

"Biliyorum" diye nefes verdim.

"Ve bir sonraki şey... Sadece itiraf edeceğim çünkü zil zurna sarhoşsun ve yarın hatırlamayacaksın."

"Ne?"

"O lanet sosislinin ucunu yaladığında... Ağzında benim sikimin olmasını istedim. Hem de çok fena. Şu anda dudaklarının sikime sarıldığını düşünmek bile beni sertleştiriyor. O gün yemekten sonra tuvalet bulmaya nasıl gittiğimi hatırlıyor musun? Mastürbasyon yapmaya gitmişim çünkü sikimi gırtlığına kadar almanı düşünmeden edemiyordum."

"Vay canına."

"Yani, evet. Seni istemediğimi düşünüyorsun. Bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Her zaman kaybetmekten bir saniye uzaktayım."

Ağzımdan çıkanları söylemeye beni neyin zorladığını sormayın. Suçu alkole atmamız gerekecek.

"Rüyamda kışındaki beni görüyorum."

Biraz geri çekildi ve gözleri büyüdü. "Ne?"

Yaptığım hatanın farkına vararak kendimi kurtarmaya çalıştım. "Harika bir kışın var."

"Söylediğin bu değildi. O doğum lekesinin bende olduğunu nereden biliyorsun?" "Um..."

"Ne oluyor Chelsea?" "Kışımı gördüm."

"Tamam... Bir şeyleri kaçıırıyorum, çünkü sana kışımı hiç *göstermedim.*"

"Biliyorum."

"Peki, o zaman nasıl gördün?" Ben cevap vermeyince, basitçe "Chelsea..." dedi.

Kendimi hem gerçek hem de mecazi anlamda köşeye sıkıştırdığım için gerçeği söylemekten başka çarem yoktu. "Tamam. Köpekleri nasıl izlediğini biliyorsun. Drewfus yatağının altına girdi. Onu çıkarmaya çalışıyordum. Bir kutu vardı." Yutkunarak, "Açtım. Sadece senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istemiştim. Bu yanlıştı. Burnumu sokmamalıydım ama merak ettim. Bu diskin üzerinde *Jamaika yazıyordu*. Bunun bir seks kaseti olduğunu hiç düşünmemiştim. Birazını izledim. Özür dilerim. Bir hataydı."

Uzun, çok rahatsız edici bir sessizlik oldu. Cidden afallamış görünüyordu ve bu beni çok daha kötü hissettirdi.

Bir şey söyle.

Sonunda yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Seni küçük sapık" diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemesini bekleyip duruyordum. Yüzü bana dönük bir şekilde duvara yaslanırken nefes alış verişim düzensizdi.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra geri çekildi ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

"Ondan hiç haber almadınız mı?"

"Hayır. O gece dairesine dönmeden önce yaptığı son şey bana 'küçük sapık' demek oldu. Bir hafta oldu ve hiçbir şey yok."

"Ouch."

"Evet. Hatırlat da bir daha asla böyle içmeyeyim. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Tüm bunları itiraf etmesi -sikini ağzına sokmak istediğini falan- sonra da o videoya tesadüfen rastladığın için *sana* sapık demesi çok garip."

"Yanlışlıkla beş dakika boyunca izlemedim Jade. Onu suçlamıyorum. Bu onun mahremiyetine bir tecavüzdü. Bunun bir mazereti yok."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Bunu geride bırakmaya çalış. Ondan sonsuza dek kurtulmaya çalışın. Başka ne seçeneğim var ki?"

"Hala o adamla görüşüyor musun, Brian?"

"Hayır. Benden vazgeçti. İyi de oldu. İyi bir adamdı ama ben ondan hoşlanmıyordum."

"Damien'dan başka kimseyle ilgilenmiyorsun."

"Bu değişmek zorunda. Aslında bu Cuma yeni biriyle çıkıyorum."

"Oh, gerçekten mi? Siteden biri mi?"

"Evet. Adı Mark."

Dudley ve Drewfus'un yan odada havlamaya başlaması Jade'in gülmesine neden oldu. "Vay canına, köpekler konusunda şaka yapmıyormuşsun. Onları duyabiliyorum."

"Onları bu kadar uzun zamandır görmemiş olmak beni öldürüyor." İç çekti. "Bu gerçekten bir kanıt, biliyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Erkekler ve kadınlar gerçekten arkadaş olamazlar, eğer biri diğerinden etkileniyorsa."

"Duygularımı kontrol edemediğim için onu bir arkadaş olarak hayal kırıklığına uğratmışım gibi suçlu hissediyorum. Bana karşı hep iyi ve açık sözlü oldu."

"Belki şu Mark denen adamla ya da bir başkasıyla iyi anlaşırsın ve bu sayede bir gün Damien'la yeniden arkadaş olmayı başarabilirsin."

"Ne zaman Damien'a karşı hissettiklerimi geride bırakmayı düşünsem, bu beni üzüyor. Bu bana hiç doğal gelmiyor. Bunu açıklayamıyorum. Sanki bir parçası kendini benden uzak tutmaya zorluyor olsa da, hala mevcut olan bir çekim varmış gibi hissediyorum. Bu çelişki var olduğu sürece duygularımın yok olacağını düşünemiyorum."

"Sonsuza dek aynı yerde dönüp duramazsın. Sana her şekilde orada bir gelecek hissetmediğini söyledi. Bir noktada, nedenleri ne olursa olsun, onu dinlemek zorundasınız."

"Bunlar onun sözleri, evet. Ama kalbi... öpüştüğümüzde nasıl attığını duymalıydın. Sanırım bana söylediği şeyi kabul edemememin ana nedeni bu."

"Hayatındaki bu değerli zamanı, sonunda senin yanında olmayacak biri için üzülmekle harcadığını görmek istemiyorum. Sana söyleyeceğini söyledi. Sanırım bu noktada neden dinlemediğini anlamıyorum."

Bunu duymak zordu ve gerçekten bir cevabım yoktu. Kalp meseleleri her zaman mantıklı ya da açıklaması kolay değildi.

O öğleden sonra Jade'le telefonu kapattıktan sonra biraz kahve yaptım ve pencereimin önüne oturdum. Damien avluda resim yapıyordu. Günün bu saatinde güneş tam tepedeyken genellikle sanatıyla uğraştığını biliyordum. Normalde bu saatte evde değildim ama özel bir gün almıştım.

Arkasında gün batımı olan bir dağı resmederken neredeyse iki saat boyunca oturup onu izledim. Bir dizi püskürtme çizgi olarak başlayan bir şeyin doğru renk karışımıyla bu kadar gerçekçi bir görüntüye dönüşmesi inanılmazdı.

Ne düşündüğünü ve neden bir dağ ve gün batımı çizmeye karar verdiğini merak ettim. Köpekler oturmuş, dilleri dışarıda onu izliyorlardı ve bu beni gülümsetti. Her şeyi aldı

Oraya gidip onlara katılmamak için kendimi zor tuttum ama onu rahatsız etmek ya da daha kötüsü üzme istemedim.

Telefonum çaldı ve takip seansım yarıda kesildi. Gençlik merkezinden Ariel'di.

"Hey, Ariel. N'aber?"

"Seni arıyordum ama bugün burada değilsin. Sana ihtiyacım olursa istediğim zaman arayabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Tabii ki. Neyin var?" "Bana kızmayacağına söz verir misin?" "Söz veriyorum."

"Kai ile seks yaptım."

Kahretsin.

"Vay canına. Pekâlâ. Sen iyi misin?"

"Sanırım öyleydi. Yani, o kadar da harika değildi."

İçimden güldüm. "Evet, ilk seferler genelde öyle olmaz." "Bunu şimdi anlıyorum."

"Bu adımı atmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"Merak ettim. Bizi yakınlaştırıp yakınlaştırmadığını görmek istedim. Ve onu seviyorum." "Bu senin için sorun değilse ve bunu yapmaya zorlanmadıysan

hazır olmadığın bir şey." "Artık çok

geç, değil mi?"

"İleride seks yapmayı bırakmak için çok geç değil."

"Sadece farklı hissedeceğimi düşünmüştüm... bazı şeyler hakkında daha iyi... ama hissetmiyorum." "Seks bazen işleri daha da karmaşık hale getirir."

Tanrım, bak kim konuşuyor. Sanki kendi tavsiyeme ihtiyacım varmış gibiydi.

"Neredeyse daha önce olduğumdan daha fazla korkuyorum," dedi.

"Madem bana karşı bu kadar dürüst davranıyorsun, sana çok özel bir şey söyleyeceğim."

"Tamam."

"Bir süre önce bana Elec'ten beri biriyle tanışıp tanışmadığımı sormuştun. O zamanlar kimse yoktu ama o zamandan beri biriyle tanıştım. Gerçekten iyi bir arkadaşım oldu ama sorun şu ki, ona karşı güçlü duygular beslemeye başladım."

"Onunla seks yaptın mı?"

"Şey, mesele de bu. Her ne kadar yetişkin olsak da, ki bu senin yaşında olduğundan daha az riskli, benimle o adımı atmak istemiyor. Beni çekici bulmadığı için değil. Cazibe orada. Ama bazı nedenlerden dolayı bana uzun vadede bağlanabileceğini düşünmüyor. Bu yüzden işlerin daha fazla ilerlemesine izin vermeme kararı aldı, çünkü seksin işleri karmaşıktırdığını anlıyor ve duygularımı korumaya çalışıyor. Haklı, çünkü cinsel ilişki kimsenin emin olmadan atması gereken bir adım değil. Keşke her şey farklı olsaydı desem de, içten içe onun kararına saygı duyuyorum. Beni kullanmadığı ya da savunmasızlığımdan yararlanmadığı ve beni incitmek istemediği için ona çok saygı duyuyorum."

Garip bir şekilde, bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Yukarı.

"Ağlıyor musun?" Ariel sordu.

Gözlerimi silerek, gözyaşlarımın arasından kıkırdadım. "Özür dilerim." "Önemli değil."

"Bakın... bazen yetişkinlerin de konuşmaya ihtiyacı vardır."

Her gün kendime bugünün Damien'a gidip özür dileyeceğim gün olduğunu söyledim ve her gün bu fırsatın elimden kaçmasına izin verirdim. Hiçbir zaman doğru zamanmış gibi hissetmedim.

Bazen hayat doğru zamanı beklemez. Bazen ani bir durum insanları hazır olsalar da olmasalar da bir araya getirir.

Bir arşamba günü, işten eve döndüğümde, apartman görevlisi dışarıda köpeklerden biriyle duruyordu -ama ikisiyle birden değil- ve bu bana tuhaf geldi. Daha yakından bakınca Dudley ile birlikte olduğunu fark ettim.

"Hey, Murray. Neler oluyor? Damien nerede?"

Yüzündeki ifade beni endişelendirdi. "Drewfus'a bugün bir araba çarptı." Midem bulandı. "Ne? O iyi mi?"

"Emin değilim. Onu hayvan hastanesine götürdü. Patron oldukça sarsılmıştı."

Dudley normalde etrafımda hoplayıp zıplardı ama onun yerine sessizdi ve kendinde değildi.

"Dudley olanları gördü mü?"

"Sanırım öyle. Ben burada değildim. Sanırım Drewfus aniden çekip gitti ve her şey çok hızlı oldu."

Kalbim Damien için acıyordu. Köpekler onun hayatıydı. Korku içinde telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Drewfus iyi mi?

Cevap verene kadar birkaç dakika geçti.

Ameliyatta. Bazı uzuvları kırılmış ve iç kanaması var. O çıkana kadar daha fazlasını öğrenemeyeceğim.

Köpeğin hayatta olduğuna dair rahat bir nefes alarak yazdım.

Chelsea: Murray ile birlikteyim. Dudley'i dairene götürebilir miyim? Ne yapabilirim?

Bu 4reat olurdu.

Chelsea: Tamam. Geçen seferki anahtarım hala bende.

Teşekkür ederim.

Chelsea: Tabii ki.

Damien'in dairesine girdiğimde, Dudley'nin telaşla tüm odalarda en iyi arkadaşını aradığını görmek kalbimi kırdı. İkili D'ler birbirlerinin sağ kolu gibiydiler. Eğer kazanın olduğunu gördüyse, bu travmatik bir şey olmalıydı.

Ayrıca yemek yemeyi de reddediyordu ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Başka ne yapacağımı bilemedim. Kanepeye oturduğumda zıplayarak yanıma geldi ve çenesini karnıma dayadı. Onu sakinleştirmek için pürüzsüz kafa derisine yavaşça masaj yapmaya başladım. Bugün kendim için bu hayvanı rahatlatmaktan daha iyi bir amaç düşünemiyordum. Tembel göz kapakları kapanana kadar parmaklarım alnını okşamaya devam etti. Uykuya dalmıştı.

İşten eve geldiğimden beri çişimi yapmadığımdan, Damien'in tuvaletini kullanmak için vücudumu Dudley'nin altından dikkatlice kaydırdım.

Döndüğümde mutfak tezgahının üzerinde telefon numaralarından market malzemelerine ve karalamalara kadar birçok farklı şeyin karalandığı bir not defteri fark ettim. Ama asıl dikkatimi çeken, not defterinin köşesine grafiti benzeri bir yazı tipiyle gelişigüzel yazılmış bir kelimeydi: *Chelsea*.

Böylesine üzücü bir günün ortasında, bu beni gülümsetti ve içimi umutla doldurdu. Bundan bir anlam çıkarmayacağıma ve bunu olduğu gibi kabul edeceğime yemin ettim: bir arkadaş olarak ya da başka bir şekilde beni düşündüğünü doğrulamak. Drewfus'tan haber almak için can atıyor olsam da Damien'ı rahatsız etmemeyi tercih ettim. Hazır olduğunda benimle iletişime geçecekti. Böylece kanepede Dudley'nin yanındaki yerime döndüm. Artık uyanmıştı ama suratı asıktı ve Uyuşuk.

Kapı saat 11'den kısa bir süre sonra açıldı. Dudley en iyi arkadaşını aramak için kapıya doğru koşarken nefes nefese kalmıştı. Damien yalnızdı ve diz çökerek parmaklarını Dudley'nin başının üzerinde gezdirdi.

Yavaşça konuşarak, "Sorun yok, dostum. Her şey yolunda. O burada değil ama iyi olacak. O iyi olacak."

Elimi çarpan kalbimin üzerine koyarak tuttuğum nefesi dışarı verdim. Hâlâ diz çökmüş olan Damien bana gülümsedi ve birden dünyada her şey yoluna girmiş gibi göründü. O gülümsemenin tekrar bana yöneldiğini görmeyi çok istemiştim.

Bir süre çömelmiş halde kaldı ve elinden geldiğince Dudley'yi rahatlatmaya çalıştı.

Damien sonunda ayağa kalkıp bana doğru yürürken, Dudley kapının yanında durmuş, Drewfus'un her an gelebileceği umuduyla bekliyordu.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğimden vücudum kaskatı kesildi. Damien beni kendine çektiğinde ve boynuma uzun bir nefes verirken bana sıkıca sarıldığında beni şok etti. Birbirimize sarılmaya devam ederken bedenim ona doğru gevşedi.

"Gerçekten iyi olacak mı?"

Bana bakmak için bir adım geri çekildi. "Evet. Veteriner öyle düşünüyor. Onu birkaç gün orada tutmak zorundalar. Biraz iyileşmesi gerekecek,

ama başaracak."

"Tanrım, senin için ne kadar korktuğumu

bilemezsin." "Ben de öyle."

"Çok dua ettim." "Teşekkür

ederim. İşe yaradı."

"Jenna iyi mi?"

"Aslında hala hastanede. Biraz tartıştık ama. Tam bir baş belasıydı.

Çok yoruludum."

"Kaza hakkında mı konuştunuz?"

"Evet. Beni onu yeterince yakından izlememekle suçladı." "Bu saçmalık. O köpekler için canını bile verirsin."

"Peşinden koştuğumda neredeyse yapıyordum, Chelsea."

Damien'a bir şey olduğu düşüncesi beni hasta ediyordu. "Kaza nasıl oldu?"

"Yolun karşı tarafında küçük bir köpek gördü. Drewfus küçük köpekler için çıldırıyor. Her neyse, onu durdurmaya çalıştım ama yakalayabileceğimden daha hızlı kaçtı. Corolla'nın durma şansı yoktu. Kadın daha hızlı gitmediği için şanslıydı."

"Yorgun görünüyorsun."

"Bok gibi göründüğümü mü söylüyorsun, kadın?"

Kanepeye uzandı ve gözlerini ovuşturdu. "Gidip biraz dinlenmene izin vermeliyim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Kalabilir misin?" Cevap vermeyince, "Lütfen" dedi.

Başımı salladım. "Kalabilirim."

Yanındaki yeri okşadı. "Gel yanıma otur." "Tamam."

Sonunda bana dönene kadar sessizlik içinde başını arkaya yasladı. "İyi denemeydi." "Ne demek istiyorsun?"

"Aramızda olanlar hakkında benimle konuşmaktan kaçmaya çalışıyordun."

"Bu gece bu konuyu açmak için doğru zaman değil."

"Bu konuyu hiç açmayacaktın. Drewfus'la olanlar olmasaydı, hâlâ benden kaçıyor olacaktın."

"Özür dilerim. Ama haklısın. O geceyi unutmayı tercih ederim. O geceyle ilgili her şey utanç verici."

"Neden utanç verici olsun ki? Sarhoştun. Bir an yaşadık. Olur böyle şeyler."

"Bana küçük bir sapık dedin."

"Sen küçük bir *sapıksın*."

"Bunu doğruladığın için teşekkürler."

"Bu kötü bir şey değil. Cinselliğe meraklı biri olmanı seviyorum."

"Seks kasetini izlemem hoşuna mı gitti?"

"Hayır. Bunu sevmiyorum. Ama merakın için seni suçlamıyorum. Sen de insansın." Birbirimize bakmaya devam ettik, ta ki o "Bana bir şey sormak istiyorsun. Sor hadi. Sor bakalım."

"Kim o?"

"Everly adında eski bir kız arkadaşım. Jamaika'ya bir gezi yapmıştık. O video beş yıldan daha eski. Şimdi evli ve bir bebeği var. Bu çok eski bir haber Chelsea."

"Bu kadar berbat olmanın sebebi o mu?"

"Vay be... Berbat durumda olduğumu fark etmemiştim. Ve sen *beni* isim takmakla mı suçluyorsun?" Kıkırdadı. "Hayır. Onun hiçbir şeyle ilgisi yok. O sadece hayatımın küçük bir bölümüydü. Everly o gün bizi kaydetmenin eğlenceli olacağını düşündü. O diski her zaman rastgele şeyleri sakladığım bir kutuya attım."

Bir kez bile izlemedim. Sen hatırlatana kadar bende *olduğunu* bile unutmuşum. Hikayenin sonu."

"Video hakkındaki itirafımın neden kızdığınızı, neden gittiğinizi açıkladığınızı sanıyordum."

"Tanrım, hayır. Asla videoyla ilgili değildi. Umurumda bile değil. Bana gönderdiğin mesaj yüzünden kızmıştım."

"Sadece takılıyordum. Hâlâ aktif bir profilin olması beni biraz üzdü. Kışkandım." Başımı salladım. "Bunu neden itiraf ediyorum ki?"

"Çünkü dürüstsün. Buna saygı duyuyorum. Dürüst olduğumuza göre... siteden bahsetmişken... Ben onu kontrol etme fırsatı bulana kadar Mark denen adamla çıkmanı istemiyorum."

"Kiminle çıkacağımı belirleyemezsin." Bunu nasıl bildiğini düşünmek için durakladım. "Mark'ı nereden biliyorsun?"

"Nasıl casusluk yapılacağını bilen tek kişi sen değilsin, Sherlock." "Takip etmiyorum. Hacker falan mısın?"

"O hesabı ben oluşturdum. Hatırladın mı, dahi? Tanrı aşkına, lanet kullanıcı adını ve şifresini hiç değiştirmedin. Tek yapmam gereken adını ve fire3'ü yazmak ve yaptığın her şeyi görebiliyorum."

"Beni bu şekilde gözetlemeye hakkınız yok."

"Seni gözetlemiyordum. Seni güvende tutmaya çalışıyordum." "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu da seni benim işim yapar." İtirafı beni bir an için suskunlaştırdı.

En iyi arkadaş mı?

"Ben mi?"

"Şey, öyleydin... ta ki benden eğilmemi istediğin ve sonra benimle konuşmayı bıraktığın geceye kadar."

"Arkadaşlığımız hakkında bu kadar güçlü hisler beslediğini bilmiyordum." "Artık biliyorsun."

"Evet. Sanırım öyle."

"Her neyse... Mark denen adam hakkında. Onun hakkında içimde kötü bir his var. Soyadını öğren ve onunla çıkmadan önce onu kontrol etmeme izin ver. Tamam mı?"

"Tamam."

"Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Uyuyamayacağım. Aklımı Drewfus'tan uzaklaştırmam lazım. Neden bize pizza yapmıyorum?" Ben cevap veremedim koltuktan kalktım.

"Tamam. Ancak yardım edebilirsem."

"Yapacak pek bir şey yok. Ben hazırlarken sen beni eğlendirebilirsin. Buna ne dersin?"

Kollarımı tezgâha yaslayarak buzdolabından hamuru çıkarışını izledim.

"Kendi pizzanızı yapmaya ne zaman başladınız?"

"Aslında küçükken kardeşimle birlikte bir pizza ve deniz ürünleri dükkanında çalışırdık."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Ty ve ben içeri gelen bir kızın sevgisini kazanmak için yarıştık. Bir gün bize meydan okudu. İki pizza sipariş etti ve her birimize birer tane yapmamızı söyledi. Hangisini daha çok sevdiğini görmek istedi. Kazanan pizzayı yapan onunla çıkmaya hak kazandı."

"Kim kazandı?"

"Hiç o kadar ileri gitmedik. Daha başlamadan kavga ettik. Her yerde un ve sucuk vardı. Mekan sahibi olay çıkardığımız için bizi kovdu."

"Vay canına."

"Yıllar sonra, kızın bizi birbirimize düşürdüğü için bir kaltak olduğu sonucuna vardık. Bu iyi bir dersti."

"Demek sen ve kardeşin büyürken rekabetçiydiniz?"

"Biraz. Babam öldükten sonra ikimiz de evin erkeği olduk ve tanıdığımız pek çok çocuktan daha fazla sorumluluk aldık. Annemin depresyonu oldukça kötüydü - bugün hala öyle - ancak en kötü yıllar babamın ölümünden sonraki ilk birkaç yıldır. Stres içimizdeki kötülüğü ortaya çıkardı. Onu seviyorum ama kesinlikle aynı rekabetçi çizgiye sahibiz."

"Ne iş yapıyor?"

"Restoran müdürü ama tam zamanlı oyunculuk yapmak için Los Angeles'a taşınmayı düşünüyor. Burada, Bay Area'da birkaç oyunculuk işi almış. Tyler birikim yapma konusunda benim kadar pratik değil. Ressamlığımla ve diğer şeylerle istediğimi yapıyorum ama bunun nedeni sırtımı dayayabileceğim bir binamın olması."

"Kardeşinin oyuncu olduğunu bana hiç söylemediğine inanamıyorum. Kız kardeşim Jade'in Broadway'de oyuncu olduğunu biliyorsun."

"Evet... bundan bahsetmiştin. Diğer kız kardeşin ne iş yapıyor?"

"Claire. O bir öğretmen. Üçümüz daha farklı olamazdık." "Ne açıdan?"

"Şey, Claire en büyükleri. Mantıklı olan o. Başını hiç belaya sokmadı. Lisedeki sevgilisiyle evlendi. Jade en küçüğü. Uzun boylu, model görünümlü, aşırı başarılı, dışa dönük, tam bir gösteriş budalası. Çok komik ve ona en yakın benim. Sonra, ben varım. Ben ortadaki kısa boylu, çılgın olanım ve ne mantıklı ne de dışa dönük biriyim. Sadece..." Tereddüt ettim.

Damien cevap verdi, "İlginç ve tatlı... çok sevimli." "Bunu söylemeyecektim."

"Benim görüşüm bu."

"Sanırım biraz sapkın da diyebilirsiniz."

"Hayır." Göz kırptı. "Ben *çok sapık* derdim."

Dudley aramızda otururken pizzayı oturma odasında yerde yedik. Sonunda iştahı yerine gelmeye başlamıştı ve artıklarımızın bir kısmını yedi. Televizyon açıldı ama sohbet ederken pek dikkat etmiyorduk, ailelerimiz ve binadaki kiracılarla ilgili son gelişmeler hakkında rahatça konuşuyorduk.

Dikkatimiz filmin bir parçası olan ve sözde dikkat etmediğimiz grafik bir seks sahnesine dönene kadar her şey yolundaydı. İşler hızla garipleşmeye başladı. Damien kumandayı kaptı ve olabildiğince çabuk kanalı değiştirdi.

Yerden kalktım. "Sanırım yan kapıya gitme vaktim geldi." "Emin misin?"

"Evet."

Dudley'nin başka planları vardı. Kapıya doğru ilerlerken inlemeye başladı. Aşağı doğru kaydım. "Özür dilerim. Gitmem gerek dostum." Ben başını kaşırken o yüzümü yalamaya başladı. "Gitmemi istemediğini biliyorum."

Hemen sıvıştım ama daireme döner dönmez ulumalar başladı. Dudley beni rahat bırakmıyordu.

Telefonum çaldı. Arayan Damien'di.

"Sen gittikten sonra gerçekten çıldırmaya başladı. Sence geri gelebilir misin? Sadece bu gece için. Her şeyi mahvetti."

"Gerçekten geç oldu."

"Onunla benim yatağında uyuyabilirsin." "Nerede uyuyacaksın?"

"Kanepede."

"Sanırım ben gelmezsem ikimiz de uyuyamayacağız, ha?" "Bunun güvenli bir bahis olduğunu söyleyebilirim."

"Tamam, pijamalarımı giyeyim."

Damien telefona doğru bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Orada uyuma fikri bana pek iyi gelmedi. Ona karşı hissettiklerimi atlatmaya çalışıyordum ve ilk kez o yanımdayken geceyi onun dairesinde geçirmek üzereydim. Dudley'nin hatırı içindi ama yine de.

Dişlerimi fırçalayıp pijama şortumu ve uzun kollu pamuklu uyku tişörtümü giydikten sonra Damien'ın kapısına döndüm.

"Rahat görünüyorsun." Gülümsedi. "Geri geldiğin için teşekkürler."

"Ben doğruca yatağa gideceğim," dedim, onun yanından geçip yatak odasına doğru yürürken.

Dudley beni takip etti, neden döndüğümü tam olarak anlamış gibiydi. Damien çarşaflarını tam bizim için katlamış ve küçük lambayı yakmıştı. Bu yatakta en son uyuduğumdan beri aramızda çok şey olmuştu. O muhteşem öpücüğü vermiştik ama aynı zamanda umutlarımın çoğunu da yok etmeyi başarmıştı.

Daireme geri dönmeyi çok istiyordum ama bunu Dudley'ye yapamazdım.

Köpek yanıma sokulurken ben yüzüstü uyudum. Damien'ın kokusu tıpkı hatırladığım gibi yastık kılıfının her yerindeydi ama artık onu içime çekmek bana zevk vermiyordu. Bana hüznün ve acı dolu bir özleminden başka bir şey hissettirmiyordu.

Bundan kurtulamadığım için, onu sadece bir arkadaş olarak takdir edemediğim için kendimden nefret ediyordum. Belki de Elec ile ayrılığımızın yaraları hâlâ taze olduğu için bir erkekle arkadaşlık kuramayacak kadar savunmasızdım.

Belki hayatımın başka bir döneminde olsaydım, Damien'la olan durumu daha iyi idare edebilirdim.

Damien yatak odasının hemen dışındaki tuvaleti kullanmak için kalkmıştı. İşemesini dinlerken bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

Beni duymuş olmalı çünkü kapı aralığında durdu. Karanlıkta çıplak, yontulmuş göğsünün silüetini zar zor seçebiliyordum.

Sesi alçaktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim."

"Dudley dışarıda, ha?"

"Evet." Bu geceki tuhaf mizacıma uygun olarak cevaplarım kısaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Cevap vermedim.

Damien kanepeye dönmek yerine yatağa yaklaştı ve kenarına oturdu. Elini başımın üzerine koydu ve parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirdi. Bu basit hareket benim felaketim oldu.

"Lütfen bana dokunma."

Ani tepkim karşısında şok olmuş gibi görünen eli hareketsiz kaldı. "Özür dilerim. Chelsea'ye bir şey yapmayacaktım. Ben sadece-"

"Öyle olmadığını *biliyorum*. İnan bana, bunu biliyorum." Sessizleşti ve ben devam ettim, "Bana karışık mesajlar gönderip duruyorsun, Damien. Bilgin olsun, bana dokunmana bayılıyorum ama dokunmaman benim için daha iyi. Bana karşı çok açık oldun. Bir gelecek olmadığını açıkça belirttin. Dürüstlüğüne çok takdir ediyorum. Ama bana dokunduğunda bunu kaldıramıyorum. Söylediğin her şeye rağmen neden bu hisleri görmezden gelemediğimi anlamıyorum. Bazen, dürüst olmak gerekirse, şöyle olsa daha iyi olurdu diye düşünüyorum..."

"Ne? Ne olursa daha iyi olur?"

Gözlerimi sıkıca kapattım, kelimelerin çıkmasını diledim. "Hareket etsem daha iyi olur."

"Öyle deme Chelsea."

"Hemen değil. Belki gelişigüzel bakmaya başlarım. Başka bir çözüm göremiyorum. Seni başka kadınlarla görmek istemiyorum. Duvarlarımız ince."

"Ya eve kimseyi getirmeyeceğime söz verirsem?"

"Bu gerçekçi değil ve duygularımı korumak için bunu yapmak zorunda olmamalısın."

"Hareket etmeni engellemek için her şeyi yaparım." "Hayır."

"Bu kadar mı? Gerçekten bunu mu istiyorsun? Birbirimizi hiç görmeyeceğiz. Bu seni mutlu eder mi?"

"Hayır. Gerçekten olmaz. Ama yine de arkadaş olabiliriz. Seni hayatımda istiyorum. Sadece yaptığın her şeyi ya da yaptığın her kişiyi bilmek istemiyorum.

-koşullar altında."

"Sana yan kapıda ihtiyacım var. Sakın gitme. Bir yolunu bulacağız."

"İkisini birden yapamazsın, Damien. Bana bu şekilde bakamazsın. Gecenin bir yarısı köpeğinle yatağında uyumam için beni yanına çağıramazsın. Beni yakınında tutamazsın ve bana hayatının büyük bir parçasıymışım gibi davranıp sana bağlanmamamı bekleyemezsin. Bu doğal ve sağlıklı değil ve niyetin bu olsun ya da olmasın, beni incitiyorsun." Hay sikeyim. Gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı. Zaten kendimi aptal yerine koyduğum için devam ettim. "O öpücüğü asla unutmayacağım. Nasıl bir his olduğunu asla unutamam. Bazen keşke yapabilsem diyorum."

Nefes verdi. "Ben de bunu asla unutmayacağım."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum. Beni incitmek istemediğini biliyorum. Ama kendi sözlerini kullanacak olursam... bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili. Bu yüzden gitmek zorundayım. Bu bir süredir düşündüğüm bir şey."

Hâlâ yatağın kenarında duran Damien başını ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Kalbim hiç bu kadar ağır hissetmemişti. Hâlâ kafam çok **k a r ı ş ı k t ı** , sadece iki şeyden emindim.

Bir: Taşınmak zorundaydım.

İki: Ona umutsuzca aşıktım.

BÖLÜM TMELVE

OH, KARDEŞİM

"Bunu gerçekten yapacağına inanamıyorum," dedi Jade.

Bir gösterisinden önce kız kardeşimle sohbet ederken saklamayacağım şeyleri bir çöp torbasına dolduruyordum.

"Büyük bir parçam bunu istemiyor. Burada kendimi çok güvende hissediyorum. Ama akıl sağlığım için bu gerekli."

"Kira kontratından çıkmaya izin mi veriyor?" "Bırakıyor."

"Bu iyi, çünkü bu konuda tam bir pislik olabilirdi."

"Neden gittiğimi biliyor. Bu şartlar altında bir pislik gibi davranmaz. Onun yatağında, yanımda uyuyan zavallı köpeğe kendimi kaybettiğim geceden beri samimiyiz. Damien bu konuda mutlu değil ama sanırım anlıyor. Beni durduramayacağını biliyor."

"Bu arada yaralı köpeğin durumu nasıl?"

"Drewfus iyidir. Oraya gidip ziyaret ediyorum. Hâlâ iyileşme sürecinde, topallıyor. Ama Tanrı'ya şükür, iyileşecek."

"Güzel. Gerçekten ne zaman hareket ediyorsun?"

"Birkaç hafta içinde. Yeni ev henüz boş değil. Küçük eşyalarımı yavaş yavaş topluyorum. Annem ve babam taşınma günü büyük eşyalar için bana yardım etmeye gelecekler."

"Keşke uçup yardım edebilseydim ama bir süre programa ara veremeyeceğim."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Sence saçmalıyor muyum?" diye sordum. "Ne şekilde?"

"Taşınıyorum çünkü duygularımı kontrol edemiyorum. İdeal bir dünyada, bununla başa çıkmayı öğrenirdim, değil mi?"

"Ona karşı duygularınız kolay kontrol edilebilir gibi görünmüyor. Uzun vadede senin için acı verici olacağını bildiğin bir durumdan kendini uzaklaştırıyorsun. Ve ayrılmak için bahaneler uydurmak yerine bu konuda açık konuşuyorsun. Bu cesurca. Yani, hayır, saçmaladığını düşünmüyorum, abla. Bence gülünç olan o."

Rahat bir nefes alarak, "Teşekkür ederim," dedim.

"Acı verse bile daha fazla insan duyguları hakkında açık olmalı." Arka plandaki dahili telefonda birinin sesi duyuldu. "Kahretsin. Gitmem gerek," dedi.

"Her zamanki gibi dinlediğiniz için teşekkürler. Zaten dışarı çıkıp bu çöplerin bir kısmını arkadaki çöp kutusuna götürmem gerekiyor."

"Sonra görüşürüz, sista."

Çöprü attıktan sonra geri dönerken, tam dairemin kapısını açıyordum ki bir ses beni durdurdu.

"Sen Chelsea olmalısın." Damien'in sesine benziyordu.

Ona döndüğümde, bir an için Damien *olduğunu* sandım. Koridorda duran adam ona benziyordu. Onun kardeşi olduğunu anlamam için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

"Evet. Selam. Sen de Tyler'sın."

Megawatt gücünde bir gülümsemeyle, "Bana Ty de," dedi.

Kutsal ateş.

Onlardan daha çok var.

"Ty." Sırıttım. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de."

Yakından bakıldığında, kardeşinin tam olarak aynısı değildi. Tyler daha çok bir film yıldızı gibi çarpıcıyken, Damien'in kenarları daha kabaydı. Ama Damien ile aynı güzel mavi gözlere, aynı bronz tene (kolundaki dövme hariç), aynı kemik yapısına, aynı güçlü yapıya ve aynı çapkın gülümsemeye sahipti. *Tanrım*. Onların gen havuzunda yüzmek istiyordum.

Kapı açıldı. Damien elinde barbekü ızgarası için kullanılan çakmaktardan biriyle dışarı çıktı. "Sana vermeyi unuttum-"

Damien'in ifadesi karardı, önce bana sonra da kardeşine şüpheyle baktı. Yutkundu. "Görüyorum ki Chelsea ile tanışmışsın."

"Evet. Bana onun güzel olduğunu söylemiştin. Nakavt olduğunu söylemedin."

"Sesini kes, yoksa *seni bayıltmak* zorunda kalacağım."

Vay be.

Yanaklarım yandı.

Ty sıırttı, Damien'in tehdidinden etkilenmemiş gibi görünerek çakmağı kardeşinden aldı. Bana doğru baktı. "Seni kızarttım."

Damien hemen "Her şey onu kızartıyor" dedi.

Boğazımı temizledim ve ona döndüm. "Köpekler Jenna'yla mı?"

"Evet."

"Düşündüm de. İçerisi çok sessiz." Tyler gergin bakışmalarımızı bölmeden önce Damien'in bakışları benimkilerde bir süre oyalandı.

"Biz de tam arkada biftek pişirmek üzereydik. Akşam yemeği için bize katılmalısın."

Damien, "Eminim Chelsea'nin yapacak daha iyi işleri vardır... taşınma ve diğer şeylerle birlikte," dedi.

Kafası gerçekten karışmış görünen kardeşi aramıza baktı. "Ne taşınması?"

"Başka bir daireye taşınıyor."

"Bu binada mı?"

Damien, "Hayır. Şehrin öbür ucunda,"

diye cevap verdi. Ty şok olmuş

görünüyordu. "Neden?"

Sonunda konuştum. "Bu biraz uzun bir hikâye. Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı." "Damien bundan bahsetmedi."

Damien "Hiç şansım yoktu" derken hâlâ bana bakıyordu. "O zaman eğer taşıınıyorsan kesinlikle bizimle yemek yemelisin.

yakında."

Merak ettim.

Onlarla akşam yemeği yemek istedim.

"Biliyorsun... Arınma ve toparlanma ile geçen uzun bir gün oldu. Akşam yemeğini düşünecek vaktim olmadı, o yüzden belki seni bu konuda ikna edebilirim."

Ty şakacı bir şekilde çakmağı çaktı. "Harika. Mangalda mısır koçanı yaparım."

"Uzun yoldan yemeyi seviyor," diye espri yaptı Damien.

Komik atışmaları karşısında başımı sallayarak, "Bir şey getirebilir miyim?" diye sordum.

Ty, "Yine yüzün kızarıyor," diye eklemeyden önce, "Sadece senin küçük güzel halin," diye cevap verdi.

"Aslında, sanırım biraz alkol getireceğim." Kesinlikle ihtiyacım olacaktı.

Bir şişe şarap almak ve ev işi kıyafetlerimden başka bir şey giymek için daireme geri döndükten sonra, Damien ve Ty ile dışarıda buluştum.

Duman bulutlarını takip ederek binanın arka tarafına gittim, orada bir şömine ve üç plastik Adirondack sandalye kurmuşlardı. Ateş yakmak için mükemmel bir geceydi; güneş batarken serin ve kuruydu.

Tyler'ın çekici özellikleri listesine şövalyeliği de ekleyin. "Hey, Chelsea. Şu şişeyi alıp senin için açayım." Çok çekiciydi. Damien'in kardeşinin şarabımı açıp getirdiğim bardağa biraz dökmesine bakarken gözlerinde hançerler olmasına şaşmamalı.

"Neden şuraya oturmuyorsun, böylece duman yüzüne vurmaz." Ty beni oturduğu sandalyeye yönlendirdi.

"Teşekkürler." Gülümsedim ve sohbet etmek amacıyla Damien'a baktım. "Ben ve sigara hakkında şaka yapma fırsatını kaçırdın, Damien. Kaytarıyorsun."

Kafasını ızgaradan kaldırdığında hâlâ kızgın görünüyordu. "O da ne?"

"Boş ver."

Ty birasından bir yudum aldıktan sonra şişeyi işaret etti. "Ah, doğru ya. Bana neredeyse binayı yaktığınızı söyledi."

Başımı salladım. "Evet. Bu artık aramızdaki bir şaka."

"Damien espri anlayışını bulmayı başardığında demek istiyorsun. Belli ki bu akşam kışında." İşaret parmağını kaldırdı. "Sigaradan bahsetmişken, bu akşam biraz Küba sigarası getirdim."

"Bize mi katılıyorlar?"

Ty güldü. "Tanrım, çok tatlısın."

Damien isteksiz bir gülümseme takındı. "Puro, Chelsea." "Oh."

Ty ceketinin iç cebinden içinde uzun purolar olan bir poşet çıkardı. "Bunlar akşam yemeğinden sonrası için." Bana döndü. "Daha sonra benimle bir tane içmek ister misin?"

"Hiç puro içmedim."

"Bunlar en iyisi-Montecristo. Bir tane denemelisin."

"Tamam, belki."

"Bu arada, Damien bu akşam iki farklı biftek pişiriyor. Biri benim tarafımdan marine edildi ve terbiye edildi, diğeri ise onun tarafından. Hangisini daha çok beğendiğinizi bize bildirmeniz gerekecek. Hangisinin hangisi olduğunu söylemeyeceğim."

Kafamda bir sürü kirli düşünce vardı. Etlerinin tadına bakıyordum.
Harika.

Aklını çukurdan çıkar, Chelsea!

"Pizza dükkânı yarışması falan mı bu?" Güldüm.

"D sana bundan bahsetti mi?"

Damien sonunda ızgaradan çıkıp bize katıldı. "Evet, ona o gün seni nasıl dövdüğümü anlattım ve gerekirse bunu tekrar yapmaktan çekinmem."

Tyler bana dönmeden önce alaycı bir tavırla, "Bugün *çok huysuzsun*, Damien," dedi. "Peki, ne zaman taşınyorsun?"

"İki hafta." "Bu kesin mi?"

"Evet. Yeni evdeki diğerkakinin o zamana kadar çıkmış olması gerekiyor. Bir U-Haul kiraladım ve ailem yardıma geliyor."

Damien bir bira açtı ve "Onlara iptal etmelerini söyle." dedi.

"Neden?"

"Seni taşıyorum."

"Buna gerçekten gerek yok."

Ty araya girdi, "İkimiz de yardım edebiliriz. Ailenin bunu yapmak zorunda kalmaması gerek.

o."

Damien ona Tyler'a kızgın olduğunu ima eden pis bir bakış attı.
hizmetlerini sunuyor.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum. Bizimkiler muhtemelen yine gelirler ama ağır işler için insan gücüne ihtiyacımız var."

"Tam olarak neden tekrar taşınyorsun?" Ty sordu.

Sadece cevap vermedim. Onun önünde kendimi utandırmamın imkanı yoktu.

Tedirginliğımi hissetti. "Sorun değıl. Açıklamak zorunda değılsin. Bu beni ilgilendirmez."

Damien aniden ayağı kalkmadan önce, "Hayır, değıl," dedi. "Sanırım yemek hazır olabilir." Havadaki gerginliğı bir biftek bıçağıyla kesebilirdiniz.

Ty, "Ona her et türünden biraz verdiğıinizden emin olun," diye seslendi.

Damien biftek uçları, dilimlenmiş biftek, ızgara mısır ve ızgara sebzelerden oluşan karışımı üç kâğıt tabağı yerleştirdi.

Benimkini almak için ayağı kalktım. "Harika kokuyor. Daha önce burada hiç mangal yapmadığıımıza inanamıyorum."

"Teknik olarak, tesis içinde mangal yapılmasına izin vermiyorum."

"Oh, doğıru ya. Neyse ki ev sahibiyle bir *anlaşmam* var." Gülümsedim. "Bu çok hoş. Beni de dahil ettiğıiniz için teşekkür ederim."

Yüzündeki ifade hafifledi ve sonunda tam bir gülümsemeye dönüştü. "Berbat ruh halimin seni korkutup kaçırmasına izin vermedin. Burada olmana sevindim."

"Ben de."

Üçümüz bir süre sessizlik içinde yemek yedik, ta ki Tyler beni zor durumda bırakana kadar. "Pekâlâ, hangi etin tadı sana daha güzel geldi? Uçlar mı yoksa yan biftek mi?"

Birbirine benzeyen gülümsemeleriyle iki muhteşem, siyah saçlı kardeşe bakarken, onların küçük rekabetine gülmekten kendimi alamadım. Şarabımdan bir yudum alarak bacak bacak üstüne attım ve sandalyeye yaslanıp zor bir karar veriyormuş gibi düşünmeye başladım. Doğrusu, kanat bifteğinin lezzeti bahşişlere kıyasla olağanüstüydü.

"Kanat kazandı. Tadı harikaydı."

Damien'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifade, baharat tarifinin kime ait olduğunu ele veriyordu. Ty başını sallayıp birasının kalanını yudumlarken Damien kahkahalara boğuldu. Tat alma tomurcuklarımın onun karışımına yöneldiğini fark ettim. Görünüşe göre her parçam bu adamı çekici buluyordu.

Damien ve Tyler bana San Jose'de büyümekle ilgili bazı hikâyeler anlatırken bir süre onları dinledim.

Tyler "Son zamanlarda annemle konuştun mu?" diye sorunca ortam biraz karardı.

"Birkaç gün içinde değil, neden?"

"Doktor ona yeni bir ilaç verdi. Onu hasta ettiğini söyledi." Tereddüt etti. "Bunu Chelsea'nin önünde konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet. Annemin depresyonda olduğunu biliyor. Annemin depresyonda olduğunu biliyor." Damien gözlerini ovuşturdu ve nefes verdi. "Hoşuna gitse de gitmese de onu alıp buraya getirmem gerekiyor. Belki bu hafta sonu." Bana baktı. "Annem araba kullanmıyor."

"Bunu fark etmemiştim."

"Eskiden öyleydi ama sonra ne zaman otoyola çıksa paniklemeye başladı. Ziyarete geldiğinde içimizden biri onu almaya gidiyor."

"Babamız öldükten sonra annemiz asla eskisi gibi olmadı," diye ekledi Tyler. "Biliyorum. Damien bana bu konuda çok şey anlattı."

Damien konuyu değiştirdi. "Şu purolara ne dersin?"

Tyler şeffaf plastik torbayı çıkardı. "Bir tane içecek misin, Chelsea?"

Omuzlarımı silktilim. "Elbette."

Uzun, sıkı sarılmış puroları kesti ve bir tanesini hem Damien'a hem de bana verdi. Parmaklarımın arasında ovuşturarak burnuma götürdüm ve baharatlı ama topraksı kokuyu içime çektim. Sonra barbekü ateşleyicisiyle yanıma geldi ve benim için yaktı.

Dumanı içime çekince hemen öksürdüm.

"İçine çekmedin, değil mi?"

"Biraz yaptım."

"Yapma." Ty sigarayı benden aldı ve ağzına götürdü, dumanı içine çekip yavaşça yüzüme üfledi. "Sadece birkaç saniye tadına bak, sonra bırak gitsin."

Birden yüzüm kızardı. Bu sözlerde cinsel bir şeyler vardı sanki. Damien'a baktığımda, az önceki ölüm bakışının tüm gücüyle geri döndüğünü gördüm.

Ty, "Bilirsiniz, puro ne kadar uzun ve genişse o kadar yoğun olur," dedi.

Damien kendi purosundan uzun bir nefes çekmeden önce, "Bu senin için talihsiz olan pek çok şey için geçerli, küçük kardeşim," dedi.

Ty kahkahasının arasından konuştu, "Kapa çeneni."

Puro içmeyi öğrenmeye başladığımda, arkama yaslanıp gece gökyüzüne bakarak duman halkalarını havaya üfleme alıştırmaları yapıyordum.

Sessizdi ve ikisinin de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Sessizliği ilk bozan Ty oldu ve "Puro içen bir kadının çok seksi bir yanı var" dedi.

"Gerçekten mi? Bir kadın mı? Yoksa *o kadın mı*?"

Damien tersledi. "Haklısın. Bu kıza bağlı."

Rahatsız edici bir sessizlik havada asılı kaldı.

Ty'ın bir sonraki sorusu beni şaşkına çevirdi. "Gecenin geri kalanı için bir planın var mı Chelsea?"

"Um...hayır."

"Diamondback'e gitmek ister misin?"

Binamızdan çok uzakta olmayan, sık sık canlı müzik ve dansın yapıldığı bir bar ve kulüp olduğunu biliyordum.

Yol göstermesi için hemen Damien'a baktım. Kardeşi benden onunla yalnız çıkmamı mı istiyordu? Beni bir yolculuğa mı çıkarmaya çalışıyordu?

doğaçlama randevu? Damien *ona izin verecek miydi?* Gerçekten umursuyor muydu, yoksa bu geceki öfkesi sadece rekabetçi doğalarından mı kaynaklanıyordu?

Sanırım bir parçam "Kulağa eğlenceli geliyor." dediğimde bunu öğrenmek istedi. Evet."

"Harika."

Damien tek kelime etmedi. Duman halkaları üflerken bana bakmaya devam etti.

Ayağa kalktım, gömleğimi düzelttim ve puromu Ty'a verdim. "O halde duş alıp üstümü değiştirmeliyim."

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsedi.

Evime dönene kadar gerginlik beni takip etti. Ne yapıyordum ben? Yalan bile söylemeyecektim; Ty bana çıkma teklif ettiğinde Damien'ın hiçbir şey söylememesi beni incitmişti. Tam olarak neyi kabul ettiğimi bilmeden, huzursuz bir hisle baş başa kalmıştım.

Duş aldım ve üzerime mavi mini bir elbise giydim. Normalde dalgalı olan saçlarımı açtım ve makyaj yaptım.

Yavaş ve gergin bir nefes alarak Damien'ın kapısını çaldım.

Ty kapıyı açtı ve dışarıda giydiği kot pantolon ve siyah gömleği giymişti. Saçlarını ıslatmış ve yeni bir kolonya sıkmış olmalıydı, çünkü kokusu keskindi.

Hava gerginlik ve testosteronla doluydu.

Damien mutfak tezgahına yaslanmıştı. Üzerinde aynı koyu renk kot pantolon vardı ama kaslı göğsünü saran gri bir gömlek giymişti. Ayrıca beresini de takmıştı. Şapkayı saçları önden görünecek şekilde takmasına bayılırdım. Kollarını kıvrımış, ön kolundaki dövmeyle ortaya çıkarmıştı. Öfkeli bakışları gerçekten işime yarıyordu. Sarhoşken mesajlaştığım gece beni öfkeyle duvara yaslayıp becermekle tehdit etmesini hatırladım. O kadar iyi görünüyordu ki

Ŗu anda ona bakmaya devam ederken neden burada olduğumu bile unuttuğumu fark ettim.

Ty arkamdan geldi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Tam Damien'ın gitmemize izin vereceğini düşünürken, bizi kapıdan dışarı kadar takip etmeye başladı.

Arkamı döndüm. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Gelmeyecektim ama fikrimi değiştirdim."

Üçümüz sessizlik içinde yaklaşık üç blok ötedeki Diamondback'e yürüdük.

Seksenler ve doksanlar müzik gecesiydi. Bu gece görevli bir grup yoktu, sadece bir DJ vardı. Spice Girls'ün *2 Become 1* şarkısı çalıyordu ve beni kız kardeşlerimle banyo aynasının önünde bu şarkıyı söylediğim anılara geri götürdü.

Ty eğildi. "Ne içiyorsun?"

"Beyaz şarap sevdiğini zaten biliyorsun." Damien ofladı pufladı.

"Belki de canı başka bir şey istiyordur."

Ciddi miydiler?

"Bir bardak Chardonnay harika olur."

Ty içki almaya gitti ve beni Damien ile yalnız bıraktı. DJ, The Talking Heads'den *Burning Down the House'u* çalmaya başlayana kadar uzun ve garip bir üç dakika geçti.

"Eğer burada durmasaydın, ona o şarkıyı çalmasını senin söylediğini düşünenecektim, Damien."

"Sadece komik bir tesadüf."

Şakacı bir şekilde gömleğini dürttüm. "Bizimle gelmeye karar vermene sevindim. Gelip gelmeyeceğinden emin değildim."

"Birinin onu takip etmesi gerekiyor."

"Onu mu takip ediyorsun, *beni* mi?" Bir şey söylemeyince ekledim: "Kardeşin gerçekten iyi bir adam. İkiniz neredeyse birbirinize çok benziyorsunuz."

"İkimiz de o kadar iyi değiliz. Ty benim kardeşim ve onu seviyorum ama senin konusunda ona kendime güvendiğim kadar güveniyorum. Bu da pek bir şey ifade etmiyor." Ty içkilerimizle döndü ve bana şarabımı uzattı. Damien birasını. "Adımı mı duydum?"

"Ben de tam ikinizin ne kadar benzediğini söylüyordum."

Birkaç dakika sonra Prince'in *Diamonds and Pearls şarkısı çalmaya başladı*. Ty şarap bardağını elimden aldı. "Bu lanet şarkıyı seviyorum. Benimle dans et Chelsea." Hareket etmeyince, "Hadi." dedi.

Neyse ne. Neden olmasın?

Beni platforma götürmesine izin verdim. Eli belimdeydi. Dans pistinin ışıkları etrafımızda parıltıyordu. Kollarını bana doladı, ben de kollarımı boynuna doladım.

Müzik eşliğinde sallanırken, her şey gün gibi açıktı: Damien'ın bu daha genç, tartışmasız daha ateşli versiyonu bana ilgi duyduğunu ifade etse de, vücudunun benimkine bastırılmasının verdiği ucuz heyecandan başka bir şey hissetmiyordum. Bu, Damien'a olan saplantımın fiziksel olmaktan çok daha fazlası olduğunu bir kez ve herkes için kanıtladı. Aslında bana romantik bir ilgi gösteren bir klonu vardı ve benim tek istediğim köşede somurtan, beni defalarca reddeden huysuz adamlarla birlikte olma. Damien'a anlamadığım bir şekilde bağlanmışım; bana hissettirdiklerine, beni anladığını bildiğim hallerine, kalbinin benim için atmasına bağlanmışım.

Dans çok fazla olmaya başlamıştı. Şarkı nihayet sona erdiğinde izin isteyip biraz soluklanmak için banyoya yöneldim. Arkamdan kapı açıldığında yalnız başıma ellerimi kuruluyordum. Onun alçak, içime işleyen sesinin ensemde titreştiğini hissettiğimde vücudum dondu kaldı.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Damien'in kışkırtıcı bakışlarıyla karşılaşmak için yavaşça arkamı dönerek, "Keşke yapsaydım," diye fısıldadım.

"Bilmiyormuş gibi davranmıyorsun. Ya da belki de küçük, çarpık bir ménage fantezisi yaşıyorsun?"

Şimdi de beni kızdırıyordu.

"Kıskanıyor musun?"

"Evet. Kıskanıyorum amına koyayım," dedi dişlerini sıkarak. "Aş artık bunu."

"Bak kim konuşuyor. *Beni* unutmadın."

Sesim gergin çıkıyordu. "Deniyorum."

"Beni aşmaya mı çalışıyordun... yoksa altıma girmeye mi?"

Onu tokatlamak istedim. "Siktir git. Şimdi birdenbire kardeşinden hoşlandığımı düşündüğün için mi beni istiyorsun?"

"Hayır, Chelsea. Kapımı çalıp bana şeytan dediğin andan itibaren seni *hep* istedim. Ama bu gece... sonunda beni delirtiyor. Düzgün düşünemiyorum. Şu anda... Sadece dudaklarını tatmak, dilimin üzerinde tekrar inlediğini hissetmek istiyorum.

Birden beni kendine çekti.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım ağzının içinde, belimi kavrayıp ağzı ağzımı sararken. Beni öyle sert öptü ki, diliyle ağzımı harap ederken nefesi puro ve bira tadındaydı. Dilimi yeterince hızlı hareket ettiremiyor, onu yeterince tadamıyordum. Bana doğru bastırduğu ereksiyonunun sıcaklığını hissederken, kendi bacaklarımın arasındaki sıcaklık baskın geliyordu; çok ıslanmıştım ve zonkluyordum. Tüm vücudum uğulduyordu, patlamaya hazırды.

Birden beni öpmeyi bıraktı. Nefes nefese, şehvet dolu gözlerle birbirimize baktık. Saçlarımı avucunun içine alarak geriye doğru çekti.

Ağzını boynuma doğru indirdi. Damien beni usulca öptü ve dişlerini tenimde gezdirdi. Sonra boynumun dibindeki deriyi emmeye başladı. Acı coşku vericiydi. Beni işaretlemeye, üzerimde hak iddia etmeye çalıştığını biliyordum, böylece Tyler gerçekten hangisine ait olduğumu açıkça görebilecekti. Ve gerçek şu ki, sadece bir adam bana sahipti -kalbim, bedenim ve ruhum- ve o da Damien'dı.

*Hay
sikeyim.*

Lütfen.

Sadece beni burada becer.

Bir kadın sesi bizi ürküttü. "Affedersiniz! Buraya giremezsiniz.
Hemen gitmeniz gerekiyor."

Kahretsin.

Damien benden uzaklaştı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, içinde bulunduğu trans benzeri durumdan çıkmış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim."

Kadınlar tuvaletinden çıkmadan önce söylediği tek şey buydu. Ve hepsi bu kadardı.

Beş dakika sonra barda onlara katıldım. Damien öfkeli ve temkinli haline geri dönmüştü. Sanki banyo olayı hiç yaşanmamış gibiydi. Her şey *normale dönmüştü - ta ki o gece dairemin kapısı çalınana kadar.*

Beklediğim kişi değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇOK FUCKED

Gözetleme deliğimdeki görüntü Tyler'ın çarpıtılmış bir versiyonunu ortaya çıkardı.

Gecenin bir yarısı burada ne işi vardı?

Midem düğümlenmişti. Çocuklar yarım saat önce beni kapımda bırakmışlardı. Pijamalarımı giymiş ve makyajımı silmiştim. Burada olduğumu biliyordu, bu yüzden evde değilmişim gibi davranamazdım. Derin bir nefes çekerek kapıyı açtım.

"Tyler. Burada ne işin var?" "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii."

Yanımdan geçerken, "Damien az önce duşa girdi, ben de o duymadan kapını çalmanın güvenli olduğunu düşündüm. O her şeyi duyar."

"Evet," diye sinirli bir şekilde kıkırdadım.

"Süpersonik işitme." "Gerçekten."

Gözleri boynumun dibindeki büyük morluğa takıldı. "Aman Tanrım. Düşündüğüm şey bu mu?"

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet."

Damien'in kulüp tuvaletinde boynumu emmesi kocaman bir çürük bırakmıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu sana Damien mı yaptı?" "Evet."

"Bunu nasıl kaçırdım?"

"Şey, karanlıktı. Şu ana kadar gerçekten göremiyordunuz."

"Hayır, yani, nasıl oldu?" "Nasıl olduğunu bilmiyor musun?"

Güldü. "Tamam, ukala... *Ne zaman* oldu?" Gözlerini kapadı ve cevabı anlamış gibi görüldüğünde parmaklarını şıklattı. "Banyoda. Sen gittin, o da takip etti. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Seni buraya getiren nedir, Tyler?"

"Bu gece seni yalnız yakalamak için elime geçen ilk fırsat bu."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Geç oldu," dedim.

"Biliyorum."

Ty'ın tavrı bu gecenin öncesine kıyasla daha ciddi ve daha az çapkın görünüyordu.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Size su ya da başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır. Ben iyiyim."

"Tamam."

Oturma odasına doğru yürüdü. "Oturabilir miyim?" "Tabii."

Kanepede rahat bir şekilde otururken, "Gerçekten neden gidiyorsun?" diye sordu. Hemen cevap vermeyince, "Belki de bunu başka şekilde ifade etmeliyim. Damien yüzünden taşınyorsun, doğru mu?"

Tereddüt ettim ve "Evet" dedim.

Sessizce başını salladı. Sonra söylediği şey beni şaşkına çevirdi.

"Kardeşimin güvenine asla ihanet etmedim, ama onun iyiliği için etmek üzereyim."

"Sen ne-"

"Kardeşim sana aşık."

Sözlerini işlerken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Başımı salladım. "Hayır, değil."

"Öyle."

"Neden öyle dedin ki? Benimle çıkmak bile istemiyor."

Başını kaldırıp bana bakarken kollarını bacaklarına yasladı. "Senin için deli oluyor. Bunu bir süredir biliyordum ama bu gece gerçekten kendi gözlerimle gördüm."

Kalbim çarpmaya devam ediyor, onun haklı olmasını çok istiyordum. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, o zaman neden..."

Kaşlarını kaldırdı. "Bütün gece seninle deli gibi flört mü etti?" "Evet."

"Bu bir numaraydı. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum. Beni yanlış anlama. Sen güzel bir kızsın. Ama kardeşimin gerçek hisler beslediği birinin peşinden asla gitmem. *Asla*. İçten içe o da bunu biliyor."

"O zaman neden senin tarafından tehdit edilmiş gibi görünüyordu?"

"Neyin peşinde olduğumu biliyordu. Onu üzen şey, benden gerçekten hoşlanıyor olabileceğinden ve buna tanıklık etmek zorunda kalacağından korkmasıydı."

Bu konuşmayı anlamlandırmak için beynimi zorlarken, onun geri adım atmasına ihtiyacım vardı. "Bir şeyi kanıtlamaya çalıştığını söyledin. Üzgünüm ama anlamıyorum. Lütfen açıklayabilir misiniz?"

"Ona aslında senin gitmene izin vermeyi kaldıramayacağını göstermeye çalışıyordum. Seni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Gerçekte istediği bu değil."

"Neden?" diye haykırdım. "Neden beni uzaklaştırmaya çalışıyor?" "Damien onsuz daha iyi olacağını düşünüyor."

"Anlamıyorum."

Tyler durdu ve düşüncelerini toparlamak için bir süre tavana baktı. "Bilmediğin bir şey var Chelsea. Ama bunu sana söyleyecek kişi ben olamam. Bu benim görevim değil. Bunu sana onun açıklaması gerekiyor."

Söyleyebileceğim tek şey, korkacak bir şey olmadığı ve onu olumsuz bir ışık altında görmenize neden olacak bir şey olmadığıdır. Onunla birlikte olarak kendinizi herhangi bir tehlikeye atmış olmazsınız. Öyle bir şey değil. O sadece, bu ona acı verse de, sizinle birlikte olamayacağını gerçekten hissediyor."

Kafamın içinde çarklar dönüyordu. Ne olabilirdi ki? "Kafam karıştı."

"Biliyorum. Hala bilinmeyen çok şey var, bizim için bile. Ama lütfen ona karşı sabırlı olun. Hazır olduğunda size söyleyecektir. Söyleyeceğini biliyorum. Ondan vazgeçmeyin. Yapabiliyorsanız onu bekleyin. Yani... eğer gerçekten onunla olmak *istiyorsan*."

"Neredeyse en başından beri, tost makinesi fırınının yandığı geceden beri onunla birlikte olmak istedim. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir bağ hissettim."

Ty'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "O gece seni o randevu sitesine soktuğu geceydi, değil mi?"

"Evet. Sana bundan bahsetti mi?"

"Bunun için cehenneme gideceğim." "Ne?"

Telefonunu çıkardı. "Sana o gece bana gönderdiği bir mesajı göstereceğim. Bana bir dakika ver çünkü mesajlarımı gözden geçirmem gerekiyor. O zamanlar bunun çok komik olduğunu ve söylediği saçmalıkların ona hiç yakışmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Bulmama izin ver."

Ty telefonunda gezinirken kalbim küt küt atıyordu. Bu, Damien'ın mahremiyetine bir saldırı gibi geliyordu ama Tanrı biliyor ya, bu alanda acemi değildim. Benim hakkımda ne dediğini öğrenmek için ölüyordum.

"Tamam." Ekranı bana doğru çevirdi. "İşte. Bak."

Telefonu ondan aldım ve yazışmalarını okudum.

Boku yedim. Ty: khat's

up?

Boku yedim.

4oin4 ne halt ediyor?

Sana yan komşumdan bahsettiğim sarışın.

Onunla yattın mı?

Hayır.

Ty: Khat oldu mu?

Çok boktan. Kötü

mü? Yoksa iyi mi?

Çok boktan. Evet,

bunu anladım.

Neredeyse binayı yakıyordu. Ty: KTF?

Tost makinesi yandı. Söndürdüm. Her şey yolunda. Sonra geldi.

Şimdi de pantolonunda yangın mı çıktı? LMAO.

Temel olarak. Evet. O 4or4eous. Ama sadece bu değil. O harika biri. Çok tatlı. Dürüst. Saçmalık yok. Ne görürsen onu alırsın.

Demek burası 4ood!

Hayır. Onunla uğraşamam. Neden?

Damien: O bir 4ood 4irl, zaten bir kez kalbi bir pislik tarafından kırıldı.

Neden onunla çıkamıyorsun?

Bunu kaç kere konuştuk? Bu saçmalık.

Ona bir arkadaşlık sitesi ayarladım.

Bu çok boktan. Onun için deli oluyorsun ve ona başka erkeklerle çıkmasını mı ayarlıyorsun?

Bir şeyler yapmalıydım. Beni çok korkutuyor. Ty: Bunu daha

önce söylediğini hiç duymamıştım.

Muhtemelen hiç olmayacaksın a4ain.

Kell, kahretsin.

Görüşme bu şekilde sona erdi.

Telefonunu tutarken elim titriyordu. Kişisel mesajlarına burnumu soktuğum için kendimi biraz suçlu hissetsem de, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Damien'ın da o gece benim hissettiklerimin aynısını yaşadığını bilmek beni kahrediyordu. Aramızdaki kimya alışılmışın dışındaydı. Bu benim hayal gücüm olmadığını doğruluyordu. O anda kendimi reddedilmiş hissetmeme neden olsa da, görünüşe göre basit bir ilgisizlikten daha fazlası vardı.

Ty telefonu elimden aldı. "Bunu hiç görmedin, tamam mı? Bu konuşmayı da hiç yapmadık. Sadece... taşındığını öğrendiğimde sana gerçekten bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Kardeşimi her şeyden çok seviyorum. Onun arkasından böyle iş çevirmek hoşuma gitmiyor ama sonuçta bunun onun iyiliği için olduğunu hissediyorum."

"Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Bence planlarınıza devam etmelisiniz. Damien'ı tanıyorsam, sen gittikten bir süre sonra yaptığı hatanın farkına varacaktır. Onun arkadaşı olmaya devam et. Aklının başına geleceğini garanti edemem ama sen etrafta olmadığında bunun onu gerçekten etkileyeceğinden şüpheleniyorum."

"Henüz dönmediyse bile döneceği konusunda hemfikir olduğumu söyleyemem ama onun arkadaşı olmaktan vazgeçmeyeceğim. Asla. Bunu hiç planlamamıştım. Yaşamak

Pratikte üst üste olmak bu şartlar altında benim için çok fazla. Bu yüzden taşıyorum."

"Bunu anlıyorum. Birbirimize çok benzesek de... aslında Damien daha çok annemize benziyor; karmaşık ve duygusal, kendini sanatıyla ifade etmesi gibi. Şu resimler. Hepsi ne anlama geliyor, biliyor musun? Sizi temin ederim ki her birinin bir anlamı var. Ben daha çok babamız gibiyim, rahat ve okuması daha kolay." Telefonunun saatini kontrol etmek için yere baktı. "O beni duymadan gitsem iyi olacak. Unutma, bu ziyaret hiç gerçekleşmedi."

"Ne ziyareti?" Şaka yaptım.

Tyler gittikten sonra uyumak zor oldu. Yaptığı açıklama içimi yeni bir umutla doldursa da, Damien'la aramızdaki şeylerin değişeceğine beni tamamen ikna etmeye yetmedi.

Ty'ın, Damien'a her ne oluyorsa korkulacak bir şey olmadığına ve kaderin işleri yoluna koyacağına dair sözüne güvenmekten başka çarem yoktu.

İki hafta uçup gitti ve ne olduğunu anlamadan kendimi boşaltılmış dairemde oturmuş, düzinelerce kutuya bakarken ve bir kez daha ayrılma kararımı tahmin ederken buldum.

Ailemin sabah burada olması planlanıyordu ve plan hâlâ Damien'ın taşınmamıza yardım etmesiydi. Tyler da teklif etmesine rağmen, Damien ona zahmet etmemesini, bu işi kendisinin halletmek istediğini söylemişti.

Cumartesi gecesiydi ve Damien'ın neyin peşinde olduğundan emin değildim. Köpekler bu hafta sonu onunla birlikteydi ve tek bildiğim buradaki son gecemi üçüyle birlikte geçirmek istediğimdi.

Telefonumu aldım ve onu aradım.

O cevap verdiŞakayla karışık, "Damien'in Taşınmak
Hizmet ve Köpek Bakımı."

Gülerek, "Köpek bakımı da var, öyle mi?" diye
sordum. "Biz tam hizmet veren bir kuruluşuz."

"Başka hangi hizmetleri sağlıyorsunuz?"

Tanrım, bu çok müstehcen geldi.

"Senin için mi? Pazarlık yapabilirim."

Boğazımı temizledim. "Double D'ler nasıl?"

"İyiler. Aslında onları yeni yıkadım, bu yüzden köpek tımarı.

Yemin ederim bu köpekler yeryüzündeki en temiz kışlara sahipler."

"Hiç şüphem yok."

"Nasılsın?"

"İyiyim... biraz üzgünüm, etraftaki tüm bu kutulara bakıyorum. Burası
çok boş, bir yankı duyabiliyorum."

"Bir sürü küfür savurmalısın. Eminim bu iyi hissettirecektir. Sadece bana
doğru yöneltme."

"Ev sahibim huzuru bozmamdan hoşlanmıyor."

"Bugün umursayacağını sanmıyorum. En sevdiği kiracısını kaybettiği için
biraz üzgün."

"Kiramı yükseltiyor. Gitmek zorundayım."

"Gitme sebebinin bu olmasını diliyor."

Ben tekrar konuşana kadar birkaç saniye garip bir sessizlik oldu. "Sence
ev sahibi son günümde benimle takılmak ister mi?"

Gece mi? Tabii başka planların

yoksa?" "Eğer olsaydı, onları
bozardım."

Bu beni heyecanlandırdı.

"Peki, tamam. Bu iyi bir şey, çünkü her şey paketlenmiş, yani beni içeri almasaydınız, açlıktan ölüyor ve duvara bakıyor olacaktım."

"İronik. Arkadaşlığımız böyle başlamadı mı? Bir duvar yüzünden mi?"

"Evet, sayılır. Teknik olarak, senin beni gizlice dinlemenle başladı."

"Haklısın. Öyle oldu."

"Oh, bunu şimdi mi itiraf ediyorsun?"

"Belki kazara kulak misafiri olmuşumdur. Senin hakkında çok hızlı bir şekilde çok şey öğrendiğimden eminim."

"Bana ne öğrendiğini tekrar anlatır mısın?"

"Komşunun şikâyetçi köpeğinden çok daha fazlası olduğunu anladım. Senin hassas, şefkatli, kalbi kırılmış, tüm kalbiyle seven ve güvenen biri olduğunu anladım... her ne kadar inkar etsen de özenle yaklaşılması gereken biri. Kısacası, senin harika biri olduğunu biz arkadaş olmadan çok önce biliyordum."

Ağlamamak için gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alarak sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

Bu gerçekten oluyordu. Gerçekten hareket ediyordum.

"Peki... arkadaşım... bu akşam bana pizza yapmaya ne dersin? Ben de bir film getiririm. Altı gibi geleyim mi?"

"Pekâlâ. Bekliyor olacağız."

Damien'lara gitme vakti gelmeden önce içim buruk bir şekilde boş yaşam alanını temizleyerek biraz zaman öldürdüm. Lysol kokusu başımı ağrıttıyordu.

Saat altı olduğunda, bir şişe şarap ve DVD'yi kaptığım gibi onun dairesine gittim.

Damien kapıyı açtı ve beni kolonyasının kokusuyla birlikte bir marinara sosu kokusu karşıladı. Bu iki kokunun Damien'ın

benim için ev gibiydi. *Burası evdi* - yandaki boş daire değil, tam burada onunla ve bu köpeklerle birlikte.

Dudley ve Drewfus hemen yanıma koştular. Zavallı Drewfus hala topallıyordu.

"Çok temiz ve yumuşaksınız! Babanız size gerçekten çok iyi bakıyor."

Damien, "Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi. "Yemin ederim İngilizce anlayabiliyorlar. Muhtemelen çıldırırlar."

Köpeklerin yakında artık yan komşum olmadığımı fark edecek olmaları beni üzüyordu. Her şey bir yana, onların tepkisini düşünmek beni en çok suçlu hissettiren şeydi.

"Bence böylesi daha iyi, her ne kadar yakında anlayacak olsalar da."

"Gerektiğinde bununla başa çıkacağım."

DVD'yi ona uzatırken sııttım. "Bir film getirdim."

Çantayı inceledi. "*Omen*. Bir noktada beni geri getireceğini bilmeliydim."

"Bu adil. Bana otobiyografimi izlettirdin, bu gece de seninkini izleyeceğiz."

Gözlerini devirdi. "Sabırsızlanıyorum." Tezgâha doğru yürüdü, "Pizza hazır. Mantarlı ve zeytinli mi yoksa sucuklu mu istersiniz?"

"İkisini de alacağım, ikisinden de birer tane."

Bana muzip bir gülümseme fırlattı. "İkisinden de birer tane, ha? Ménage köklerine geri mi dönüyorsun?"

"Bunu asla unutamayacağım, değil mi? Neden bu gece burada olmak deja vu gibi geliyor? Pizza yapıyorsun... ve ikili takım olmak istediğim için benimle dalga geçiyorsun?"

Pizza kesiciyi turtanın üzerinde yuvarladı. "Ee, sapık kız, neden ailene taşınacağını söyledin?"

"Merak ettiğin buysa, senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Sadece onlara daha iyi bir daire bulduğumu söyledim."

"Ama daha iyi bir daire *değil*."

Gözlerim büyüdü. "Gördün mü?"

"Evet. Kontrol etmeye gittim, oranın güvenli olduğundan emin olmak için." "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Neden daha berbat bir yere taşındığını onlara nasıl açıklayacaksın?"

"Bunu sorgulamayacaklar. Onlara sadece nedenlerim olduğunu söyleyeceğim." "Baban gözlerimin içine bakıp bunu anlamadan ve Kıçım," dedi ve iki dilim pizzayı önüme koydu.

"Her şey yoluna girecek. Ailem gerçekten iyi insanlar. Onları seveceksin." Bir ısırık aldım ve "Daireme bakmaya gelecek insanlar var mı?" diye sordum.

"Henüz değil. Sen gittikten sonra duvarlara yeni bir kat boya atacağım ve listelemeden önce tüm Chelsea bitlerini havalandıracağım." Göz kırptı.

"Çok komik. Her kim olursa olsun, burada yaşadığı için şanslı olacak. Burayı gerçekten güzel, temiz ve güvenli bir ortam haline getiriyorsunuz."

"Doğru. Harika bir yer... sadece ev sahibiyle duygusal bir ilişkiye girme ve her şey yolunda gitsin, değil mi?" Sessiz kaldığımda, "Özür dilerim. Bu kadar taşınma yeter."

Konuyu değiştirdim. "Annen nasıl?"

"O iyi aslında. Gelecek hafta sonu günü burada geçirmesi için onu alacağım. Köpekler Jenna'yla birlikte olacak, yani bu işe yarayacak. Ty ve ben onu öğle yemeği için dışarı çıkaracağız."

"Oh, güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Damien'ın annesinin nasıl biri olduğunu hep merak etmişimdir. "Onun bir fotoğrafı var mı?"

"Annem mi?"

"Evet. Neye benzediğini bilmek isterim."

"Evet, biliyorum. Bekle biraz."

Damien telefonunu çıkardı ve kamera rulosunda gezinmeye başladı. Gülümsedi ve sonra bana doğru çevirdi. "Bu geçen yazdı."

Damien'ın annesi iki oğlunun arasında, büyük bir su fıskiyesinin önünde duruyordu. Omuz hizasında, kestane rengi saçları vardı ve gözlerinin etrafındaki birkaç kırışıklık dışında oldukça genç görünüyordu. Onda Damien'dan çok şey görebiliyordum.

"Tıpkı ona

benziyorsun." "Evet.

İnsanlar bunu

söylüyor." "O kaç

yaşında?"

"Beni doğurduğunda yirmi yaşındaymış, yani kırk yedi yaşında."

"Çok güzel bir kadın. Adı ne?"

"Monica."

"Güzel."

"Senden hoşlanırdı."

"Nereden biliyorsun?"

"Nabzın atıyor."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum. Eve kız getirmediğim için öyle söyledim."

"Ah."

"Cidden, insanları çok iyi okuyabildiği için senden hoşlanırdı ve senin tatlı olduğunu düşünürdü."

"Jenna ile hiç tanıştı mı?"

"Evet. Onunla birkaç kez karşılaştı, ona bayılmadı, çok gürültücü olduğunu düşündü."

Güldüm. "Çok mu gürültülü?"

"Evet. Annem biraz sessiz bir insandır, çok iç gözlemcidir. Konuşmaktan çok dinlemeyi sever."

"Ona göz kulak olan iki iyi oğlu olduğu için çok şanslı."

Damien ve ben bir süre konuştuk ve iki pizzayı da bitirdik. Şarabımı yudumladım ve onunla geçirdiğim bu anların tadını çıkarmaya çalıştım, yarından sonra aramızdaki her şeyin aynı olup olmayacağından emin değildim.

Yemekten sonra, Double Ds kanepede bize katıldı. Her iki yanımda da birer köpek vardı ve Damien ile benim aramda hoş bir tampon görevi görüyorlardı. *The Omen*'i izlemeye başladık, cidden izlediğim en acayip filmlerden biriydi. Damien karakteri hakkında bir şeyler duyduğumu hep hatırlıyordum ama filmi hiç izlememiştim.

Televizyondan gelen ışıklar dışında oturma odası karanlıktı. Ona döndüm. "Özür dilerim. Senin otobiyografin benimkinden çok daha korkutucu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Filmin en tuhaf yanı, Damien'a kötülüklerinde yardım eden köpekler olan Hellhounds'un filme dahil edilmesi idi. Çift D'lerle aynı cinstendi.

Gülmemek için kendimi zor tutarak, "Yemin ederim, bu filmde rottweiler olduğunu bilmiyordum," dedim.

Kızgınmış gibi davrandı. "Bunu sen planladın, değil mi?"

"Evet. Yetmişli yıllarda, yıllar sonra aklınızdan çıkmayacak bir film düzenlemek için buralardaydım."

"Bu ne kadar korkunç bir şey böyle?" Köpeklerle baktı. "Şunlara bak. Onlar da gelmelerinden pek hoşnut görünmüyorlar."

"Onları suçlamıyorum. Bu gece kesinlikle kabuslar göreceğim."

Telefonu çaldı ve kontrol etmek için yere baktı. Arayanın bir kadın olup olmadığını merak ettim ama sorma isteğimi dizginledim. Verdiğim tepki, tam olarak neden taşındığımı hatırlattı.

The Omen'in sonuna kadar dayandık. Köpekler filminden vazgeçmişlerdi ve diğer odada saklanıyorlardı. Geç olmuştu.

"Peki, sırada ne var?" Damien sordu. "Başka bir şey izlemek ister misin?" "Muhtemelen geri dönmeliyim. Yarın uzun bir gün olacak."

"Bu kadar mı? Buradaki son gecen ve o çılgın şeyi izleyerek mi bitirdik? Beni bununla mı hatırlayacaksın? Damien ve Cehennem Köpekleri mi?"

"Beni bir daha görmeyecekmişsin gibi davranıyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle hissediyorum. Biriyle kapı komşusu olduğunuzda bu zahmetsiz oluyor. Ama şehrin öbür ucunda olacaksınız ve gerçekçi olmak gerekirse, işlerin değişmesi an meselesi. Biriyle tanışacaksın. Benimle takılmanı istemeyecektir."

Ne zaman beni sözleriyle başka erkeklere pazarlasa, bu canımı yakıyordu. Köpekler diğer odadayken ve televizyon kapalıyken birdenbire ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ayrıca Damien'ın boynumda açtığı çürüğe baktığını da fark ettim. Parmağının ucuyla kısa bir süre o bölgeyi sıyırdığında içim ürperdi.

"Yarın bunu gerçekten kapatmalısın." Bunu ilk kez kabul ediyordu. "Neden?"

"Ailen bunun nereden geldiğini merak edecek."

"Onlara kadınlar tuvaletinde boynuma saldırdığını söyleyeceğim."

Damien eğlenmiş görünmüyordu. "Hayır, söylemeyeceksin."

"Sadece şaka yapıyordum."

"Cidden, kapatmalısın." "Bakmaktan hoşlanmıyor musun?"

Başparmağını üzerinde gezdirdiğinde nefes alışım hızlandı. Bu kısa dokunuş vücudumdaki farkındalığı ateşledi. Sonra söylediği şey beni tamamen çözdü.

"Ona bakmayı *seviyorum*. Çok fazla."

Bir süre birbirimize baktık. Kulakları kızarmıştı ve onun da en az benim kadar içinin yandığını hissedebiliyordum. Beni öpmesini, bana dokunmasını, vücudumun her santimini emmesini o kadar çok istiyordum ki. Onu hiç o anda istediğim kadar çok istememiştim. Yarın hareket edecek olmam içimdeki ateşi söndürmeye yetmedi.

"Ya o kadın bizi basmasaydı, Damien?" Fısıldadım. Bu soru peşimi bırakmıyordu.

Cevap vermesi biraz zaman aldı, "Bilmiyorum Chelsea. Boku yerdim."

"Teknik olarak, boku yemiş olurdum."

Gülümsedi ve beni öpmek mi yoksa boğmak mı istediğini bilmiyormuş gibi bana baktı.

Bir şeyler sakladığını bildiğimi haykırmak istedim. Her ne ise, benim için önemli olmadığını çünkü onu kaybetmekten daha kötü bir şey olmadığını haykırmak istedim. Ama bu bilgiyi benimle gizlilik içinde paylaşan kardeşine ihanet edemezdim. Patlayacak gibi hissediyordum, içimi dökmem gerekiyordu.

"Bir şey söylemek zorundayım, çünkü yarın fazla yalnız zamanımız olacağını sanmıyorum ve sadece kayıtları düzeltmek istiyorum. Ve yemin ederim Damien, bu benden duyacağın son söz olacak."

Benden biraz uzaklaştı. "Pekala."

"Gittiğimde seni unutacağımı söylüyorsun ama bunun doğru olmayacağını sana garanti edebilirim. Hayatıma devam edebilirim, evet, çünkü bana başka seçenek bırakmadın. Ama bu sana olan hislerimi değiştirmez. Kalbimdesin ve seni çıkaramıyorum. Çıkartmak istiyor muyum bilmiyorum. Seninle olmak doğru *hissettiren* tek şey. Bana karşı bir şey hissetmesen neyse, ama kendine sensiz daha iyi olacağımı söylüyorsan, o zaman sadece

Yanlış. Eğer bu gece hissettiğim boşluk bir gösterge ise, kesinlikle yanılıyorum.
daha iyi

durumda

değil."

"Chel-"

"Bitirmeme izin ver. Seninle ilk tanıştığımda, en kötü yerdeydim. En *kötü*. İronik olan şu ki, yarından sonra hayatımdan kaybolmayı seçsen bile, şu anda bununla başa çıkabilecek güce sahip olmamın nedeni sensin

-Her şeyin üstesinden gelmek için. Beni o bunalımdan çıkardığın için, daha iyisini hak ettiğimi gösterdiğin için, bir arkadaş olduğun için ve canımı yaktığında bile bana karşı dürüst olduğun için sana her zaman borçlu kalacağım. Artık eskisinden daha güçlüyüm ve senin düşündüğünden daha güçlüyüm. Söyleyeceğin her şeyi... Gerçeği kaldırabilirim, Damien. İşte bu kadar. Gerçeğimi söyledim."

İfadem biraz riskliydi. Teknik olarak Tyler'la o konuşma "hiç yaşanmamışken" onun bir şeyler sakladığını bildiğimi ima ediyordu ama bunu söylemem gerekiyordu.

"Seni duyuyorum," dedi basitçe.

"Bu arada, biraz uyumaya çalışmalıyım." Koltuktan zıplayarak kalktım.
"Yarın büyük gün."

Ben kapıya doğru yürürken o da arkamdan geldi. Ya gitmemi istemiyor ya da bir şey söylemeye hazırlanıyor gibiydi. Ama hiç söylemedi. Gözlerinde söylenmemiş binlerce kelimenin ağırlığını taşıyor gibi görünen bir bakışla kapının eşiğinde öylece durdu. Onları serbest bırakmaya izin verip vermeyeceğini bilmiyordum. Bu arada, hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Sanırım havlu attığımı söyleyebilirsiniz. Ama bir anlamda, bir gün geri vereceğini umarak ona veriyormuşum gibi hissettim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DEVAM EDİYOR

O gece uyumak imkansızdı.

Her nasılsa, taşınma günü gelip çattığında, ayrılmanın yanlış bir karar olduğunu daha iyi anladım. Geri dönüş yoktu. Eşyalarım kutulanmıştı ve ben de eşyalarımınla birlikte duygularımı da zihinsel olarak paketlemeye çalışıyordum. Kendime sürekli Damien'ın benim kalmam için mücadele etmediğini hatırlatmak zorundaydım. Onun da bir parçası bu senaryoyu istiyordu çünkü ben gidersem bir şekilde hayatı kolaylaşacaktı.

Bana verdiği tost makinesi tezgahın üzerinde fişi çekilmiş bir şekilde duruyordu. İade etmek için yan odaya götürmeye karar verdim.

Dağınık saçları ve kırmızı gözleriyle Damien da zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. Kasları, üzerine oturan mavi tişörtünden taşıyordu. "Ne yapıyorsun?" dedi, uykudan sesi kısılmıştı.

"Bunu iade
ediyorum." "Şaka mı
yapıyorsun?" "Hayır,
bu senin." "Sende
kalsın, Chelsea."

"Ya bir şey kızartmak istersen? Artık hemen yan tarafta olmayacak."

"Yaşayacağım."

"Gerçekten geri almanızı tercih ederim."

"Şu anda cidden lanet olası bir tost makinesi hakkında mı tartışıyoruz?
Sende kalsın, tamam mı? Bir çeşit hatıra gibi."

Tutuşumu ayarlayarak kabul ettim. "Pekâlâ. Madem öyle diyorsun."

"Git onu yerine koy, sonra da bizimle kahvaltı etmek için buraya gel."

Yemeğimizi sessizce yedik, ikimiz de bugün olacaklardan bahsetmedik. Damien yemekten sonra köpekleri Jenna'lara bırakacaktı, böylece günü taşınmama yardım ederek geçirebilecekti. Hayvanlarla vedalaşmayacağım, sadece diğer günler gibi davranacağım konusunda anlaşmıştık. Teoride ideal olan buydu ama gitmek için kalktığımda beni kapıya kadar takip ettiler ve sanki biliyorlarmış gibi davrandıklarına yemin edebilirdim. Genelde yalamadan gitmeme izin vermezlerdi ama bu sefer daha uzun sürdü. Ayrıca onlara sarılmama da izin verdiler, oysa normalde sarılmak için çok ürkeklerdi. Double D'ler kesinlikle bir şeyler sezmişti.

Gözlerimdeki yaşları silerek ailemi beklemek üzere daireme dönerken Damien'a bakmayı reddettim. Pencereden Damien'ın avluda köpekleri gezdirmesine de bakmayı reddettim çünkü bu beni yeniden ağlatacaktı. Ailem gelmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bulutlu bir gündü ve bu uygun görünüyordu. Havanın serin olması da morluğumu gizlemek için balıkçı yaka giymemi haklı çıkardı.

Ailem yeni gelmişti. Damien U-Haul kamyonunu almaya gittiği için henüz onunla tanışmamışlardı.

Annem bir vazoyu balonlu naylona sardı. "Seni görmeyi sevdiğimizi biliyorsun, ama bütün bunları bugün neden yapıyoruz? Bu daire kesinlikle çok güzel. Neden ayrılalım ki?"

Onlarla her şeye girmem mümkün değildi, bu yüzden "Sadece manzara değişikliğine ihtiyacım vardı" diye yalan söyledim.

Babam kıkırdadı. "Manzara değişikliği için çok çaba sarf etmişsin gibi görünüyor." "Bunun farkındayım. Bana yardım etmeye geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Annem yüzümü inceledi. "İyi misin? İyi görünmüyorsun." "İyiyim.

Sadece biraz yorgunum, dün gece fazla uyuyamadım."

Elini omzuma koydu. "Taşınma konusunda gergin miydin?"

"Belki biraz, evet."

"Umarım arkadaşın geldiğinde seni yerleştirebiliriz, böylece bu olayı geride bırakabilirsin. Babam kutlama için bizi yemeğe çıkaracak."

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsedim.

"Arkadaşının adı neydi?" diye sordu babam. "Damien.

Aslında ev sahibi ve yan dairede oturuyor." "Oh. Bu ilginç," dedi babam.

Annem gülümsedi. "Damien... Bu ismi nereden biliyorum?"

Babam güldü. "Bana *The Omen* filmini hatırlattı." "Şeytan demişken," dedi Damien odaya girerken. "Kocamın kabalığı için özür dilerim."

"Baba gibi, kız gibi. Chelsea de ilk tanıştığımızda aynen böyle söylemişti." Damien gülümsedi ve anneme elini uzattı. "Bayan Jameson, sizinle tanışmak bir zevk." Babama döndü. "Bay Jameson."

"Bana Hal
de." "Tamam,
efendim."

Damien bana baktı. "Kamyonu hemen dışarıya park ettim ve koridorda da birkaç taşıyıcı var. Babanın yardımına ihtiyaç duymadan önce hangi ağır eşyaları kendim taşıyabileceğime bakacağım."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

O gittikten sonra annem "İyi birine benziyor." dedi.

"Öyle." Kutuları bantlamaya devam ettim ve gözlerinin içine bakmadım.

Babam kapıya doğru yürüdü. "Şimdi gidip Damien'a yardım edeceğim.

Tüm ağır işleri tek başına yapmamalı."

Annem ve ben küçük eşyalarla asansöre inip çıkarken babam ve Damien birlikte çalıştılar.

Birkaç saat sonra kamyon tamamen toplanmıştı ve yeni yere gitme zamanı gelmişti.

Annemle babam Subaru'larına bindiler ve babam GPS'ine yeni adresimi girdi. "Bizimle mi geliyorsun yoksa Damien ile mi?"

"Onunla kamyona bineceğim."

"Pekâlâ." Annem gülümsedi. "Babam kahve istiyor. Yolumuzun üzerinde durup biraz alacağız. Sen de ister misin?"

"Evet. Bir tane isterim."

"Peki ya Damien?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi hemen.

Annemler gittikten sonra Damien ve ben ilk kez yalnız kalmıştık ki "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Son bir kez daha yukarı çıkacağım. Banyo lavabosunun altını kontrol edip etmediğimi hatırlamıyorum."

Gerçekten, sadece evimi son bir kez görmek istedim.

"Pekala."

Ayakkabılarım ahşap zeminde yankılanıyordu. Daire boş olabilirdi ama pek çok anıyla doluydu. Bu manzaradan Damien'ın duvar resmine son bir kez bakmak için pencereden dışarı baktım.

Derin sesi arkamda yankılanana kadar beni yukarı kadar takip ettiğini düşünmemiştim. "Bir şey buldun mu?"

"Ha?"

"Lavabonun altında."

"Hayır." Hâlâ pencereden dışarı bakarak söyledim. "Buraya bunun için gelmedin, değil mi?"

Arkamı dönerek gerçeği söyledim. "Son bir kez etrafa bakmak istedim."

Damien yavaşça bana doğru yürüdü. "İstediğin zaman gelip ziyaret edebilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum."

Birbirimize bakarken vücudu yakındı. Sessizlik sağır ediciydi. Bugünden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını tüm kalbimle biliyordum. Onun artık tanıdık ve rahatlatıcı kokusunu içime çekerken, gerçekten de evden ayrılıyormuşum gibi hissediyordum, hatta bazı açılardan ailemin evinden ilk kez taşındığım zamandan bile daha fazla.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Ailenin bizi beklemek zorunda kalmasını istemiyorum."

İçimden ağlıyordum ama aslında bu noktada gerçek gözyaşlarım kurumuştı. Büyük kız külotumu giymeli ve bu gösteriyi yola koymalıydım.

"Ben hazırım."

Yolculuk sessizdi, ikimiz de tek kelime etmedik.

Yeni binanın önüne geldiğimizde annem ve babam dışarıda kahvelerini yudumlayarak bekliyorlardı.

Annem bana bir bardak uzattı. "İstediğin kadar sıcak olmayabilir o."

Damien U-Haul'un arkasını açtığında, babam şaka yaptı, "Şimdi bunu tekrar yapmak için."

Anahtarın bende olmadığını hatırlayarak, "Yönetim ofisine gitmem gerekiyor. Hemen dönerim."

Resepsiyondaki kadın kimliğini doğruladıktan sonra bana bir zincire bağlı üç anahtar uzattı. "İşte anahtarlarınız."

"Sadece bir tane mi var? Bunlar kopya mı?"

"Hayır. Ev sahibi kapınıza yeni kilitler taktırdı. Yani aslında her biri için birer tane olmak üzere üç anahtara ihtiyacınız olacak. Bu sürgü için, bu asma kilit için ve bu da alt kilit için."

"Her kiracıda üç tane mi var? Burayı görmeye geldiğimde böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Hayır. Üçüncü bir tarafın özel isteği idi." Bunun her yerinde Damien yazıyordu.

Kamyona döndüğümde anahtarları salladım. "Üç kilit mi?"

Damien suçlulukla güldü. "Burayı kontrol etmeye geldiğimde, dairenize girebildim. Ev sahibinizle fark ettiğim diğer tüm ihlaller hakkında biraz sohbet ettim - sizi tehlikeye atacak bir şey değil, sadece bir bina sahibi olduğum için fark edebileceğim şeyler. Diyelim ki, o kilitleri ücretsiz olarak eklemekten mutlu oldu."

"Sen delisin."

"Artık göz kulak olmak için yan odada değilim. Sadece güvende olmanı istiyorum."

Annem araya girdi, "Burası güvenli bir mahalle değil mi? Damien'ın binası kadar güzel görünmüyor."

"Oldukça güvenli," diye yanıtladı Damien. "Ama kilitlerle çok daha güvenli."

Babam elini Damien'ın omzuna koydu. "Göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ağır işlerin bir kısmını üstlenmeye başlayacağım."

Annem bana şaşkın şaşkın baktı. Ruh halimi anlıyordu ve Damien ve benimle ilgili bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı. Yapabilirdim

Benimle gerçekten konuşmak istediğini ama muhtemelen buna fırsat bulamayacağını söyledi. İki saat daha geçti ve sonunda her şeyi içeri taşıdık. Küçük eşyaların hiçbiri kaldırılmamış olsa da, büyük eşyaların hepsi doğru yerlerine yerleştirilmişti.

Babam ellerini birbirine vurdu. "Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

"Akşam yemeğine çıkacaktık, Damien. Umarım bize katılırsın?" dedi annem.

"Sadece Chelsea için sorun olmazsa. Dairesini Fort Knox'a çevirdiğim için bana huzur içinde sövmek isteyebilir."

Onu şakacı bir şekilde tokatlayarak, "Gelsen iyi olur," dedim.

"Tamam o zaman."

Hooligan's Family Style Restaurant'taki akşam yemeği oldukça rutin başladı. Her birimiz meşhur salata barından ve bir ana yemek sipariş ettik. Babam ve Damien aynı sürahideki Blue Moon birasından içerken, annem ve ben bir şişe Chardonnay'i paylaştık. Ben gençlik merkezindeki son gelişmelerden bahsederken ve Damien Sanat Gecesi'nde yaptığı sunumun hikayesini anlatırken onları dinlediler.

Garson tabaklarımızı temizledikten sonra babam taşınma konusunda beni sorgulamaya başladı. İşte o zaman işler ciddi anlamda kötüye gitti.

"İtiraf etmeliyim ki tatlım. Bu yeni yerden pek etkilenmedim. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum ama seni daha kötü bir mahalleye taşımak için çok uğraştım. Meşru bir sebebi olsaydı, anlayabilirdim. Bu beni senin kararlarını biraz sorgulamaya itiyor."

Şarabımı yudumladıktan sonra Damien'a baktım.

Bana bakarken aniden bir bomba patlattı. "Benim yüzümden taşınıyor."

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu annem.

"Bunun daireyle bir ilgisi yok. Benim yüzümden taşınıyor." "Damien..."

Onu durması için ikna etmeye çalıştım.

Gidiyorum.

"Onlara açıklamama izin verin. Onlar senin ailen. Seni seviyorlar. Ve senin kararlarını sorgulamalarını istemiyorum. Senin kararlarında yanlış bir şey yok."

Babama döndü. "Kızınız tanıdığım en iyi insanlardan biri. Harika bir arkadaş oldu ve bana birkaç kez kalbini açtı. Ona çok değer veriyorum ve muhtemelen sizin de fark ettiğiniz gibi, onu çok koruyorum. Bu aynı zamanda onu kendimden korumak anlamına da geliyor. Onun hayat boyu eş olarak hak ettiği türden bir erkek olamam. Bunu unutmuş gibi görüldüğüm çok fazla an yaşadım, çünkü o unutmayı çok kolay hale getiriyor. Onu *onun* yaptığı gibi incitmemek için çok uğraştım ama bir şekilde bunu başardım. Kendini daha fazla incinmekten korumak için hareket ediyor." Bana döndü. "Çok özür dilerim."

Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. "Affedersiniz." Ayağa kalkıp banyoya doğru koşarken sandalyem yeri tırmaladı.

Her nasılsa ailemin önünde bu kadar açık konuşması, onların önünde benden özür dilemesi, duruma istenmeyen bir kesinlik kazandırdı. Artık aramız çok iyiymiş gibi davranmaya bile çalışmıyordu, çünkü öyle değildi.

Bu bir ayrılık gibi hissettirdi.

İlişkimizde gerçek bir seks yoktu ama duygularım ilk günden beri tamamen içimdeydi.

Damien taşınmama
yardım ediyor. Şu
konuşma.

Bu geceki durumu olduğu gibi görmem gerekiyordu.

Damien bitiriyordu.

Ben masaya döndükten sonra yemeğin geri kalanı sessiz geçti.

Damien sonunda boş U-Haul kamyonuyla gittiğinde, aileme daha fazla burnumu sokmamalarını söyledim ve onlara iyi olacağıma dair güvence verdim. Bana sarılıp vedalaştılar ve beni yeni dairemde yalnız bıraktılar.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatağında otururken ve etrafım kutularla çevriliyken, istemediğim bir yeni ev hediyesi aldım. Beklediğim en son kişiden gelen bir e-posta şeklindeydi.

Chelsea,

Bu mesajı gönderip göndermemem gerektiğine karar vermem biraz zaman aldı, çünkü seni üzmem istemiyorum. Seni Bad Boy Burger'de görmenin ne kadar güzel olduğunu bilmeni istedim. Beni gördüğüne eminim, ama görmediysen, o gün kolunun altında dövme olan bir adamla sakso çekiordun. Yanına gidip bir şeyler söyleyecektim ama biraz meşgul görünüyordun. Ayrıldığımızdan beri suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Başka biriyle hayatına devam ettiğini görmek beni gerçekten mutlu etti.

Size mutluluktan başka bir şey

dilemiyorum. Elec

Cevap yazmazdım. Bu mesajın zamanlaması cidden mideme indirilmiş bir yumruk gibiydi.

Dizüstü bilgisayarımı kapatarak gözlerimi kapattım ve son kez ağlayarak uyudum, yarının yeni bir dönemin başlangıcı olacağına yemin ettim.

benim hayatım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

STALKER

Kız kardeşim performansları arasında yemek yerken beni aramayı severdi.

Jade ağzı dolu bir şekilde konuştu, "İki haftadır ondan hiç haber almadın mı?"

"Hayır. Ve size söylüyorum, annemle babamın önünde yaptığı o konuşmadan sonra bunun olacağını biliyordum. Sanki beni onsuz bir hayat için mükemmel bir şekilde hazırlıyordu - ailemden özür diliyor, kapılara o kilitleri takıyordu. Son gün çok tuhaf ve temkinli bir ruh hali vardı. Görünüşe göre artık onun için gözden irak olan gönülden de irak oluyor."

"Yani onu ziyaret etmeyi ya da aramayı düşünmüyorsun?"

"Bunu yapan ilk kişi ben olmayacağım, hayır. Bir süre önce bana söylediğin şey gibi. Bana yaptığı tüm uyarıları neden dinlemediğimi anlamamıştın. Sadece umut etmeye devam ettim. Ama o geceden beri benimle iletişime geçmemesi gerçekten hayal kırıklığı yarattı. Cidden ondan bir daha haber alamayacakmışım gibi hissediyorum." Bu sözleri söylemek bana acı veriyordu.

"Bu konuda güçlü olmaya çalıştığını görebiliyorum ama içten içe acı çektiğini ve onu aramamanın senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Aramadığına ya da mesaj atmadığına inanamıyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu, biliyor musun? O adamla arkadaş kalmak istediğini biliyorum. Ama gerçekten... Duygularını kontrol altında tutabilecek kapasitede olduğunu hiç sanmıyorum. Sana verdiği bu boşluğa ihtiyacın vardı. Bir açıdan, bence o da bunun senin için en iyisi olduğunu biliyor."

"Peki, bir sonraki adımım ne olacak?"

"O arkadaşlık sitesine geri dönmelisin."

Bunu düşünmek beni ürpertse de, aklımı Damien'dan uzak tutmak için kendimi zorlamam gerektiğini biliyordum. "Aslında haftalar önce çıkmam gereken Mark diye bir çocuk vardı. Sürekli erteliyordum."

"O zaman onunla iletişime geç. Kesinlikle dışarı çıkmanız gerekiyor ama bundan daha fazlası, dikkatinizi dağıtacak bir şeye ihtiyacınız var."

"Tamam. Haklısın, sadece daireden çıkmak için bile olsa."

"Biliyorsun, onu bir gecede unutamazsın."

"Onu unutabilecek miyim bilmiyorum. Sadece bunu kabullenmem gerekiyor." "Değiştiremeyeceğin şeyleri kabul etmek... işte bu yeni bir fikir."

"Çocuklara hep bunu öğütlüyorum. Artık kendi tavsiyelerimi dinlemenin zamanı geldi."

Mark beni dışarı çıkarmak için arabanın kapısını açarken, "Sonunda bunu yapabildiğimize çok sevindim," dedi. "Beni tamamen ektiğini düşünmeye başlamıştım."

"Hayır. Taşınmayla falan meşguldüm. Size öyle bir izlenim verdiğem özür dilerim."

Yeni James Bond filminin dokuz kırk gösterimi için sinemaya henüz varmıştık. Damien Mark'ın arabasına bindiğim için beni azarlayacak olsa da kalabalık bir sinemanın ilk buluşma için güvenli bir yer olduğunu düşündüm.

Damien'in artık söz hakkı yok.

Tereyağlı patlamış mısır kokusu havayı dolduruyordu. Sıraya girmek için yürürken Mark kolunu belime doladı. Kesinlikle ileriye dönüktü ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim, çünkü hem zihinsel hem de fiziksel olarak ona olan çekiciliğimin seviyesi konusunda hala karar verilmemişti. Ayrıca daha yeni tanışmış olmamız gibi küçük bir ayrıntı da

vardı.

Biletleri aldıktan sonra, Mark kulağıma "Sen hiç jimnastikçi oldun mu?" diye sorduğunda bilet kuyruğunda bekliyorduk.

Bu garip bir soruydu.

"Hayır. Neden sordunuz?"

"Vücudunuz çok esnek görünüyor, sanki jimnastik geçmişiniz varmış gibi."

Ciddi miydi?

"Hayır. Takla bile atamıyorum."

Patlamış mısır ve içeceklerimizi aldıktan sonra, adamın tiyatroya girmek için bilet topladığı sırada durduk. Mark'ın elini belimin alt kısmında hissettiğimde sıçradım. Beklediğimiz her saniye, eli kıçıma tamamen yerleşene kadar aşağı kaydım. Vücudum hareketsiz kaldı. Bununla bir dakika uğraştıktan sonra, kendimi ona bakacak şekilde konumlandırımdım, böylece artık bir şey hissedemeyecekti.

İçeri girdiğimde henüz ışıklar bile sönmemişti ve ben film sonrası için çıkış stratejimi planlamaya başlamıştım bile. Dürüst olmak gerekirse, bu adamın arabasına tekrar binmek konusunda rahat olup olmadığımıdan bile emin değildim.

Tam telefonumu kapatmak üzereydim ki telefonum çalmaya başladı.

Her zaman yeni tanıştığın 4 erkeğin kıcını tekmelemesine izin mi verirsin?

Damien'di.

Kalbim çarpmaya başladı.

Karanlık salonda çılgınca onu ararken kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Burada mıydı?

Chelsea: Bu tiyatroda mısın?

Neredesin?

Chelsea: Beni takip ettiğine göre bu sorunun cevabını zaten bilmiyor musun?

Yeni James Bond filmini izlemek için 4oin4'te olman gerekiyordu. Ben de oradayım. Sen neredesin?

Öldür Smith filmini izlemeye gittik. Biz gişeye gittiğimizde James Bond'un biletleri tükenmişti.

Ona tuvalete gitmen gerektiğini ve benimle dışarıda buluşacağını söyle.

Hemen cevap vermeyince tekrar mesaj attı.

Sadece beş dakikaya ihtiyacım var.

Chelsea: Tamam.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadım tam da ön gösterimler başlarken. "Tuvalete gidiyorum."

Damien'ı orada durmuş, duvara yaslanmış beni beklerken görmek neredeyse nefesimi kesiyordu. Ayrı kaldığımız süre boyunca ona olan hislerimin bir nebze bile azalmadığını fark ettim. Özlemin her zerresi anında geri döndü ve bu benim için gerçekten berbattı. Kalbim kollarına atlamak ve beni eve götürmesini istemek istiyordu ama beynim bacaklarımın ondan bir adımdan daha uzağa gitmesini engelliyordu.

Beresini taktığında çok güzel görünüyor ve kokuyordu. Siyah kazağının altına beyaz yakalı bir gömlek giymişti ki bu onun için farklı bir görünümdü. Kazak kaslı göğsüne yapışıyordu ve kollarını kıvrarak daha önce hiç görmediğim kalın metal bir saat takmıştı. Siyah kot pantolon ve büyük siyah kargo botları görünümünü tamamlıyordu.

Beni takip etmek için mi giyinip kuşanmış?

"Merhaba," dedi sonunda. Sesi tüm bedenimi ürpertti. Bu sesi duymayı çok özlemiştim.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu kontrol etmem için bana bilgilerini hiç vermedin."

"Hâlâ *konuştüğümüzü* bile fark etmemiştim. Burada olduğumu ve James Bond filmini izlemeyi planladığımı nereden bildin?" Parmağımı şıklattım.

"Ah, doğru ya. Hesabıma girdin."

"Şifrenizi hiç değiştirmediniz."

"Yapmak zorunda değilim. Bu sana bunu yapma hakkını vermez." "Sadece güvende olduğundan emin oluyorum."

"Sen bir sapıksın."

"Düşündüğün buysa umurumda bile değil. O adam hakkında içimde kötü bir his olduğunu sana zaten söylemiştim. Eve sağ salim dönmeni sağlamak için gururumu ayaklar altına alıp kendimi aptal durumuna düşürmem gerekirse, bunu yaparım."

"Neden benim hayatıma karışıyorsun? Yer yarıldı içine girdin, beni evden çıkardığından beri tek kelime etmedin."

"Bu seni önemsemekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Son birkaç haftadır senden uzak kalmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

"Neden Cuma gecesini fahişelerinden birini seçerek geçirmiyorsun ve benim işimden uzak durmuyorsun?"

"Ürkütücü olmayan erkekleri seçseydiniz, belki ben de bu işe bulaşmak zorunda kalmazdım."

"Bana kiminle çıkacağımı söylemeye hakkın yok." "Onunla sadece senin için yeterince önemli olmadığım için çıkıyorum" dediğimde öfke ve acı içimde safra gibi yükseldi.

"Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye tükürdü. "Bu uzak zaman bana çok şey öğretti. Asla senin gibi olamadım.

Çünkü sana olan duygularımı sınırlayamadım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Mesafeni korumakta haklıydın. Bu şekilde kalmalıydın."

Tam o sırada, uzun boylu esmer bir kız birden ortaya çıktı. Dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. "İşte buradasın," dedi. "Beni ektiğini düşünmüştüm."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra ona döndüm. "Randevun mu var?" Sesimi yükselterek tekrarladım, "Beni takip etmek için bir randevu mu getirdin?"

"Hayır. Öyle olmadı."

Kıskançlık damarlarımda dolaşıyordu. Ona döndüm. "Bir sapıkla çıktığının farkında mısın?"

"Bu senin kız kardeşin falan mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyor, değil mi?" Ofladım.

"Bir dakika içinde orada olacağım, tamam mı?" dedi ona. "Git filmi izle. Birazdan başlayacak."

O gittiğinde başımı salladım. "Buna inanamıyorum." "Onu görmeni istememiştim."

"Her neyse," dedim nefesimin altında.

Bana yaklaştığında, vücudunun yakınlığına herhangi bir tepki vermeme izin vermeyerek geri çekildim.

"Bakın, yakınlarda bir yerde yemekteydim ve telefonumdan siteye girdim. Burada olacağını gördüm. Belki seni o adamın arabasından çıkarken yakalarım diye düşündüm, böylece bilgi almak için plakasını araştırabilirim ve

Onu kontrol et. Buraya geç geldin ve planımı mahvettin. Ben onu kontrol edene kadar bir daha onun arabasına binmeni istemiyorum."

"Eğer arabasına binmek istiyorsam... eğer bu gece *beni becermesine* izin vermek istiyorsam... bu benim kararım."

Boynunda bir damar patladı. "Öyle söyleme."

"Kendi ilacının birazıyla bile başa çıkamıyor musun? Yani bu gece onu dairene götürmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Aslında hayır. Ondan

hoşlanmıyorum bile." "Mesele de bu değil mi?"

"Eskiden öyleydi. Artık doğru gelmiyor. Çok uzun zamandır ilk kez dışarı çıkıyordum. Kendimi zorladım çünkü senden uzak durmak için deli gibi çabaladığımdan beri dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Beni buraya kadar takip etmemeliydin."

"Yemin ederim, niyetim beni görmene izin vermek değildi. Ve kesinlikle beni onunla görmene izin vermek de niyetim değildi."

"Eminim," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Sadece bir şeyleri kontrol etmek istedim. Sana dokunmasına nasıl izin verdiğini görünce kendimi kaybettim."

"Seni o lanet olası sürtükle görmenin beni ne kadar incittiğini biliyor musun? Beni buraya kadar onunla takip etmene gerek yoktu." "Canımı yakmayı bırak." diye mırıldandım.

Tekrar bana yaklaşmaya başladı ve geri çekilmemi istedi. "Özür dilerim Chelsea. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bunu iyi idare edemedim ama

tekrar onun arabasına binmeni

istemiyorum." "Eve nasıl gideceğim?"

"Seni ben bırakırım."

Öfkeyle gülerek, "Eminim sevgilin buna bayılırdı" diye çıktım.

"Onun ne düşündüğü umurumda değil. Sadece eve sağ salim dönmeni istiyorum."

Şimdi de bilerek yüzüne vuruyordum. "Sen delirmişsin. Aklını kaçırmışsın, Damien."

"Ona güvenmiyorum. Sana söylüyorum, o tehlikeli biri."

"Bence bu gece tehlikeli olan *sensin*. Lütfen hayatımdan uzak dur. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Arkamı döndüm ve bir daha arkama bakmadım. Sinemaya girdikten sonra koltuğumu atladım, bunun yerine acil durum kapısından otoparka çıktım.

Damien'ın park halindeki kamyonetinin yanından geçerken arka cama üç çıkartma yapıştırdığını fark ettim: bir adam ve iki köpek.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkışmıştı. Onu çok özlemiştim ama artık onun varlığıyla baş edemiyordum.

Geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırarak birkaç mil yürüdüm ve sonra otobüse atlayıp eve döndüm.

Damien gece yarısından sonra bana bir mesaj gönderdi.

Böyle olmasını istememiştim. Sadece güvende olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Berbat ettim. Özür dilerim. Lütfen eve sağ salim döndüğünü söyle.

Hiç cevap vermedim.

Sonraki hafta boyunca sinema olayını düşündükçe daha da sinirlendim.

Sinemadaki olayı düşündükçe Damien'ı daha çok özölüyordum.

Hâlâ kafam çok karışık.

O gün kendi kendime, mesaja hiç cevap vermediğim için, ona son bir kez fikrimi söylemek ve son sözü söylemek için evine gideceğimi söyledim. Bu bir yalandı. Dairesine onu ve köpekleri özlediğim için gidiyordum ama bunu haklı çıkarmak için kendime aksini söylüyordum. Gerçek şu ki, onu görmek için duyduğum yoğun dürtüyü tatmin ediyordum.

Binaya yaklaştığımda beni alışılmadık bir manzara karşıladı. Dışarıda bir kalabalık toplanmıştı. Yangın alarmı mı çalmıştı?

Murray'in yanında The Double Ds'i gördüğümde, bu kaosun ortasında Damien'in nerede olduğunu merak ettim. Dudley ve Drewfus bir ite zincirlenmişti.

Başlarını ovmak için eğildiğimde köpekler neredeyse hiç tepki vermedi. Murray'e bakarak, "Neler oluyor?" diye sordum. "Bu

Damien."

"Peki ya Damien?"

"Yere yığıldı. Ambulans onu hastaneye götürdü."

Soruyu tekrar sormak zorunda kaldım, çünkü bana verdiği cevap mümkün değildi.

Kalbim ve başım aynı anda çarpıyordu. "Ne oldu? Ne oldu?" "Köpekler kendilerini kapıya vuruyorlardı, tırmalıyorlardı. deli gibi havlıyordu. Kapıyı çaldığımda cevap vermedi. Anahtarımı kullandım ve onu yerde baygın halde buldum, 911'i aradım." Başını iki yana salladı. "Zavallı Patron."

Zaten melmemiş olsaydım, ben de yere yığılabilirdim. "O iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Onu nereye götürdüler?"

"Bilmiyorum."

"Bilmem gerek!"

"Memorial ve General ikisi de eşit derecede yakın. İkisinden biri olmak zorunda."

Çok hızlı ayağa kalktığım için başımın döndüğünü hissettim. "Buraya otobüsle geldim. Arabana ihtiyacım var."

Murray bana anahtarlarını verdi ve ben de hangi arabanın onun olduğunu bile bilmediğimi fark etmeden yola çıktım.

Beni takip etti ve elini omzuma koydu. Kafamın karışık olduğunu hissederek, "Bu şekilde araba kullanmamalısın" dedi.

"Yapmak zorundayım. Köpeklerle kalmalısın."

Küçük, eski bir Nissan'ı işaret etti. "Bu benim arabam. Dikkatli ol." "Kaza yapmayacağım."

"Boktan araba için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

Koşarak araca gittim ve Damien'in telefonunu aradım. Sesli mesaja düştü. Sonra telefonuma General'in adresini girdim. On dakika sonra, acil servisin girişine yasadışı bir şekilde park ettim.

Nefes nefese resepsiyona koştum. "Damien Hennessey'nin burada olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Sırada beklemek zorunda kalacağınız için üzgünüm."

Tezgaha doğru eğilerek, "Hayır! Burada olup olmadığını bana söylemelisin!" diye bağırdım.

Ağladığımı fark etmiş olmalı ki bilgisayarını kontrol etmeye karar verdi.

"Soyadını heceleylebilir misin?"

Ben mecbur kaldıktan sonra başını salladı. "Özür dilerim. O isimde biri buraya giriş yapmadı. Memorial'da olmalı."

Cevap vermeden olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya koştum, GPS uygulamama diğeri adresi girdim ve Memorial'a kadar tüm yolu hızla kat ettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken aklımdan korku dolu düşünceler geçiyordu; Damien'a bir şey olsaydı ona söyleyeceğim son söz *"Seni bir daha görmek istemiyorum" olacaktı.*

Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.

Sadece onu görmem

gerekiyordu. Ona

ulaşmam gerekiyordu.

İyi olması gerekiyordu.

Nihayet Memorial Hastanesi'ne vardığımda, acil servise doğru ilerlerken kalbim ağzıma gelmiş gibi hissediyordum.

"Damien Hennessey'i görmem gerekiyor. Yaklaşık bir saat önce buraya getirildi."

Resepsiyonist bazı tuşlara bastı ve "Kabul edildi" dedi. "Nerede o?"

"Aileden misiniz?"

"Akraba değilim,

hayır."

"Size fazla bilgi veremeyebilirler ya da onu görmenize izin vermeyebilirler. Yine de üçüncü katta. Şu asansörleri kullanın."

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi: son saniyede bir asansöre kaymak; üçüncü katın koridorlarında yolumu örmek.

Sonra onu gördüm. Ya da ben öyle sandım. O anki sersemliğimle Tyler'ı Damien'la karıştırmıştım. Tyler elleri cebinde volta atıyordu.

Beni görünce durdu ve biraz paniklemiş görünüyordu. "Chelsea?"

Bir adrenalin patlaması yaşadım. "Nerede o?"

"O iyi. Bir şeyi yok. Yaşıyor."

Tanrı'ya şükür.

Teşekkürler

Tanrım.

"Onu görmem gerek."

"Şu anda yapamazsın."

"Neden?"

"Doktoruyla birlikte."

"Ben içeri giriyorum."

Beni durdurmak için ellerini kollarıma koydu. "Hayır,

Chelsea." "Bana neler olduğunu anlat."

Tyler uzun süre bana baktı. Hemşire istasyonuna doğru yürüdü ve bir mendil alıp bana uzattı.

"Hadi gel. Biraz yürüelim."

ON ALTINCI BÖLÜM

KIRIK KALPLİ

Tyler beni hastane kapısının hemen dışındaki çimenlik alana götürdü. Öğleden sonra güneşi batmaya başlamıştı ve serin esinti gözyaşlarımı biraz kuruttu.

Yaşıyordu.

Tyler'ın bana söylemek üzere olduğu şeyin o kadar da kötü olamayacağını, çünkü Damien'in hayatta olduğunu kendime hatırlattım. Doktorlarıyla konuşuyordu, değil mi?

"Her şey yoluna girecek," dedi.

"Neler oluyor Tyler? Artık lafı dolandırma. Bununla başa çıkamam."

"Gel otur." Beni bir banka götürdü. "Bu konuşmayı onunla yapman gerekiyordu. Ama onun istediği olsaydı, bu asla olmazdı. Beni öldürmesi umurumda değil. Bilmen gerek."

"Neyi? Neyi bilmem gerekiyor?"

"Damien bayıldı. Kan basıncı aniden düştü. Muhtemelen son zamanlarda çok stres altındaydı ve kendine iyi bakmıyordu. Bugün onu buraya getiren de bu oldu."

"Tamam... o kadar da kötü değil."

"Bu daha önce de oldu. Son birkaç yıldır daha fazla belirti göstermeye başladı - yakın zamana kadar var olmayan belirtiler."

"Neyin belirtileri?"

"Damien var a kalp Durum, Chelsea. Bu aradı hipertrofik kardiyomiyopati."

"Ne?"

"Uzun bir isim, biliyorum. Kalıtsal. Babamızı öldüren durumla aynı."

Kalbim sıkıştı ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kalp kasının bir kısmının kalınlaştığı anlamına geliyor. Bazen hiçbir belirti görülüyor ve babam gibi insanlar bu hastalığa sahip olduklarını bile bilmiyorlar. Sadece ani kalp durması yaşarlar. Birçoğu ölür. Damien'in durumunda, genetik testler sayesinde bu hastalığa sahip olduğunu öğrendik. Son zamanlarda bazı hafif semptomlar yaşamaya başladı."

"Ne zamandır biliyor?"

"Beş yıl kadar. Annem ikimizin de test yaptırmasını istedi çünkü babamı çok genç yaşta kaybetmiştik. İkimizde de olma ihtimali yüzde elliydi. Benim testim negatif çıktı. Damien babamı öldüren hastalığın kendisinde de olduğunu fark ettiğinde, aynı şeyin kendi başına da geleceğine ikna oldu. O binayı satın almasının bir nedeni de buydu. Değerli zamanını günlük işlerle harcamak istemediğine karar verdi. Günlerini sevdiği şeyi yaparak, sanat üreterek geçirmeyi tercih etti."

"Bu hastalığa yakalanan herkesin kaderi genç yaşta ölmek mi?"

"Hayır, mesele de bu. Birçoğu tamamen normal hayatlar yaşıyor. Bunu bilmenin hiçbir yolu yok."

"Ama Damien genç yaşta öleceğine inanıyor?"

"Evet. İşte bu yüzden seninle ilişkiye girmeyi reddediyor, çünkü annemin başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemiyor."

"Neden bana söyleyemedi?"

"Çünkü bunun önemli olmadığını söyleyeceğini biliyordu. Bilmeni istemedi. Hayatına devam etmeni, başka birini bulmanı istiyordu, böylece asla incinmek zorunda kalmayacaktın. Seni kendinden uzaklaştırmak onu öldürüyor, çünkü senin için deli oluyor."

Kendimi toparlamak için durmak zorunda kaldım. Çok büyük bir a-ha anıydı. Sanki bana devasa bir kayıp yapboz parçası uzatmıştı. Sonunda her şey anlam kazanmıştı.

Damien'ın Santa Cruz sahilinde yaptığımız konuşmadaki sözleri zihnimde çınladı.

"Kalbim kırıldı."

Sonunda mantıklı gelmişti! "O bir deli."

Ty kıkırdadı. "Bunu ona her zaman söylüyorum."

"Doktorlar şu anda onunla ne konuşuyor?"

"Damien'ın Stanford'daki doktoru onun burada olduğunu öğrenince buraya gelip onu görmek için özel bir yolculuk yaptı." Ty çenesini kaşıdı. "Pekâlâ, bu hikâyenin başka bir kısmı daha var. Bir süredir Damien'ın kardiyologları onu açık kalp ameliyatı olması için ikna etmeye çalışıyorlar."

"Aman Tanrım." Kalbim kontrolsüzce çarpıyordu.

"Evet. Korkuyor. Sadece ameliyatın bile onu öldürebileceğini düşünüyor. Bu onu kesinlikle korkutuyor ama giderek daha fazla düşünmesi gereken bir şey gibi görünüyor."

"Ameliyatın yardımı ne olacak?"

"Kan akışına yardımcı olmak için temel olarak aşırı büyümüş kasın bir kısmını çıkaracaklar. Bunun zaman geçtikçe yaşam kalitesini artıracak ve beklenen yaşam süresini uzatabileceğini düşünüyorlar. Ancak bu tür bir ameliyatın ciddi riskleri var. Los Angeles'a yaptığımız geziyi hatırlıyor musun... köpekleri izlediğin zamanı?"

"Evet."

"Cedar Sinai'deki bir uzmanla konuşmaya gitmiştik. Orada ve Stanford'da doktorları var."

"Vay canına."

"Los Angeles'a yaptığım o yolculukta Damien'ın sana gerçekten aşık olduğunu fark ettim. Senin hakkında konuşmayı bırakmıyordu."

"Onu seviyorum," dedim hiç tereddüt etmeden. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum ama ilk kez söylemiyordum.

"Biliyorum.

Anlayabiliyorum."

"Ne yapmalıyım?"

"O pisiği dinleme. Onunla ilişkiye girmemenin en iyisi olduğuna seni ikna etmeye çalışmaya devam edecek. Seninle dışıyla tırnağıyla savaşacak. Her günün son günü olabileceğini düşünüyor. Bu tutumun hem iyi hem de kötü yanları vardır. Her günü son günümüş gibi yaşar, ancak onu en çok mutlu edebilecek tek şeye, sizi incitmekten korktuğu için izin vermez. O özverili bir insan ama kararı *sizin vermenize* izin vermeli. Senin için en iyisini bildiğini düşündüğü için senin yerine karar vermeye çalışıyor."

"Benim için en iyisi o." Banktan kalktım ve volta atmaya başladım. "Onu görmem gerek. Bana her şeyi anlattığını ona söyleyebilir miyim?"

"Evet. Onun gazabıyla başa çıkacağım. Zamanı gelmişti, özellikle de bugün olanlardan sonra. Eğer onun istediği olsaydı, hala karanlıkta olurdun. Burada olduğunu sana söylemeye hiç niyeti yoktu."

"Buna inanıyorum."

"O gerçekten inatçı." "Bunu bilmiyor muyum?"

"İçeri geri dönmeliyiz," dedi. "Tamam."

Damien'ın katına geri döndüğümüzde Ty, "Onunla biraz zaman geçirmene izin vereceğim. Buna ihtiyacın olacak. Ben kafeteryadan kahve alacağım."

"Tamam. Teşekkürler, Ty."

Yavaşça Damien'in odasına yaklaştım. Kapıdaki küçük, dar pencereden onun tamamen giyinik olduğunu ve yatağın kenarında oturduğunu görebiliyordum. Kapıyı üç kez çaldıktan sonra derin bir nefes aldım ve içeri girmeden önce nefesimi verdim.

Beni orada dururken gördüğünde gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Hiçbir şey söylemedi. Orada ne yaptığımı sormadı. Sadece uzun süre bana baktı, benim bir şey söylememe bile gerek kalmadan her şeyi ele veren parlayan gözlerimin içine baktı.

"Biliyorsun," dedi.

"Evet."

"Ty sana söyledi."

"Evet."

Başını öne eğdi. "Siktir."

Neredeyse tam bir dakika düşünmesine izin verdikten sonra nihayet konuştum. "Anlıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun." "Biliyorum."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez Chelsea. Sonuç aynı."

İçgüdülerim onunla tartışmak yönündeydi ama daha akıllı olan yanımda bunun doğru zaman olmadığını biliyordu. İyileşiyordu ve onu üzmemek isteyeceğim son şeydi. Bu yüzden sadece bugüne odaklandım.

"Bayıldığını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Sadece sağlık görevlileri oradayken uyandığımı hatırlıyorum."

"Köpekler seni kurtarmaya gitti, biliyorsun. Murray'i uyardılar, o da 911'i aradı."

"Hatırlat da onlara biraz pastırma yapayım." "Hatırlat da o gün uzakta durayım."

Hafifçe gülümsediğinde ortam biraz yumuşadı. "Erkek arkadaşın nasıl, Marky Mark? Bakıyorum da hâlâ tek parçasın."

"O gece bir daha tiyatroya gitmedim. Yan kapıdan çıktım ve onu bir daha hiç görmedim."

Damien hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "Çok yazık." Dudaklarını büzdüğünde çok sevimli görünüyordu.

"Birlikte olduğun fahişe nasıl?"

"Pek mutlu olmadı. Bana kız kardeşimin işiyle çok fazla ilgilendiğimi söyledi ve onu doğruca eve götürmemi istedi."

"Utanç verici." Yatakta onun yanına oturdum. "Konuyu senden uzaklaştırmak için iyi denemeydi bu arada."

Derin bir nefes verdi. "Tattle-Ty sana her şeyi anlatmadı mı? Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden bana söylemedin?"

Bakışları benimkileri yaktı. "Nedenini biliyorsun." "Benim için fark etmez."

"İşte tam da bu yüzden sana söyleyemedim. Hiçbir zaman gideceğini düşünmedim. *Kalacağımı* biliyordum. Benimle ilişkiye girmenin ne anlama gelebileceğinin farkında değilsin. Bugün buradasın, yarın gideceksin, Chelsea. Kalbin zaten bir kez kırıldı. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Ne olacağını bilemezsiniz. Yarın herhangi birimiz ölebiliriz." "Ama sadece bazılarımız erken ölmek için *yaratılmışız*. Babamın başına geldi. Bende de aynı kusur var. Ve anneme olanın bana da olmasını istemiyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Sana çok fazla değer veriyorum. Hikayenin sonu." Bir an sessizlik oldu.

"Kardeşin bana ameliyat olman için seni ikna etmeye çalıştıklarını söyledi."

"Bu da kendi risklerini beraberinde getiriyor." Durakladı. "Yine de bunu düşünüyorum. Şu anda bu konuya girmek istemiyorum, tamam mı?"

İsteklerine saygı duyarak, "Seni yakında taburcu edecekler mi?" diye sordum.

"Evet. Gerçekten sadece bir bayılma nöbetiydi. Durumum nedeniyle buna daha yatkınım. Muhtemelen susuz kaldığım ve stres altında olduğum için oldu."

"Benim için mi stresliydin?" diye sormakta tereddüt ettim.

Kıkırdadı. "Aylardır senin için stres yapıyorum, o yüzden muhtemelen bu değildi." Kalçama şakacı bir şekilde dokunarak derimin karıncalanmasına neden oldu. "Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Bu kadar sert davrandığım için özür dilemek ve seni ve köpekleri özlediğim için daireye gitmiştim."

"Onlar da seni özlüyor."

"Öyle mi dediler?"

Gülümsedim.

"O kadar çok kelimeyle değil." Gülümsedi. "Ama her zaman kapınıza uğruyorlar."

"Double D'leri özledim. Aslında, ben... Üçlü D'leri özledim." Kendi kendime güldüm. "Bunu daha önce hiç düşünmediğime inanamıyorum."

"Bu şimdi mi aklına geldi? Ben de senin anlamanı bekliyordum."

"Tanrı'ya şükür binaya gittiğimde bunu yaptım. Yarına kadar bekleseydim, bundan asla haberim olmayacaktı. Bana hiçbir şey söylemeyecektin. Biliyorum işte."

"Haklısın. Yapmazdım. Ama dediğim gibi, bunu bilmen hiçbir şeyi değiştirmez. Ben senin için iyi değilim."

"Bana benim için neyin iyi olduğunu söyleme," diye bağırdım.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, doktorun gelip gelmediğini görmek için dışarı baktım.

Damien'a dönerek parmaklarımla saçlarına yavaşça masaj yapmaya başladım ve her saniye kararlılığının zayıflamasını izledim. Gömleğimin kumaşını tutup beni kendine çekmeden önce gözlerini kapattı.

Başını göğsüme yasladı. "Artık yanıma gelmene izin yok." İçime doğru nefes alarak, "Bana doğru yapmam gereken her şeyi unutturuyorsun. Düzgün düşünemiyorum." Sonra bana baktı. "O gece kışına dokunduğu için o adamı öldürmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Konu sen olunca ne kadar umutsuz bir vaka olduğumu o zaman daha iyi anladım. Bu beni çok kızdırdı."

"Kıskançlığını seviyorum. Ve onun hakkında tamamen haklıydın." "Ben her zaman haklıyım. Bunu anlamadın mı?"

Kapı açıldı ve Tyler elinde bir kahveyle içeri girdi. "Selam. Az önce doktorunla konuştum. Gitmekte özgür olduğunu söylediler."

Ty'a döndüm. "Onu daireye geri mi götürüyorsun?" Arabam olmadığını bilen Damien, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Murray'nin arabasını çaldım sayılır."

"O bok parçası mı? Muhtemelen sen benden daha fazla tehlikedeydin." "Gelip seninle ilgilenmemi ister misin?"

Ty, "İnan bana, *onunla ilgilenmeni* çok istiyor," diye çıkıştı. Damien ona hançerler fırlattı. "Kapa çeneni."

O gece Damien'ın dinlenmesine izin verdim, Tyler onu eve götürürken ben de daireme dönmeyi tercih ettim.

Yaptığım ilk şey dizüstü bilgisayarımı açıp internette Damien'ın durumu hakkında bilgi aramak oldu. Hipertrofik kardiyomiyopati hakkındaki bazı hikâyeler dehşet vericiydi. Bazıları atletizm sahalarında olmak üzere, hiçbir uyarı olmaksızın hayatını kaybeden gençlerle ilgili sayısız haber vardı. Aileleri bu durumu ancak olaydan sonra fark etmişti. Bir tanesi

makaleler, Damien'inki gibi durumların genç sporculardaki ani ölümlerin en az yüzde kırkıdan sorumlu olduğunu göstermiştir.

Ayrıca ameliyat türlerini ve bunlarla ilişkili riskleri de araştırdım. Her şey kafama dank etmeye başlamıştı. Damien'ın korkunun dünyasını yönetmesine nasıl izin verdiğini görmek kolaydı, özellikle de korkuları tamamen temelsiz olmadığında. Göğsümde dayanılmaz bir ağırlık vardı. Zihnimin o korkunç "ya olursa" yerine gitmesine izin vermek çok kolay olsa da, korkunun dünyamı yönetmesine izin vermeyecektim.

Damien'a bir mesaj attım.

Yarın işten sonra uğrayacaktım. Evde olur musun?

Aslında sabah gidiyorum. Birkaç günlüğüne San Jose'ye gidiyorum. Buradan uzakta düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Bu ne anlama geliyordu? Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi mesaj attım.

Chelsea: San Jose'ye giden yolu biliyor musun?

Biliyorum. Ve bu bir son4.

Chelsea: Çok güzel! Büyükannem bana bunu anlatırdı. Çocukken hep San Jose'ye gitmek isterdim, çok uzak bir yer olduğunu düşünürdüm. Senin orada olduğunu bilmiyordum.

Damien: O zamanlar at kuyruğuna vurur ve sana kum atardım. Pisliğin tekiydim.

Chelsea: Pek bir şey değişmedi mi?

Hala kızları ağlatıyorum.

Döndüğümde yetişirim.

Chelsea: Aslında, sen döndüğünde, ben yalnız olacağım. Kız kardeşimi ziyaret etmek için New York'a gidiyorum. Bir hafta onunla kalacağım.

Tamam. Sonunda bunu yaptığın için çok mutluyum.

Bunun benim için büyük bir adım olduğunu, Elec orada yaşadığı için New York'tan hep kaçtığımı biliyordu. Damien'in bayılmasından birkaç gün önce, sonunda cesaretimi toplayıp Jade'i görmek için bilet almıştım.

Chelsea: Sanırım döndüğümde görüşürüz.

Tamam. Bi4 şehrinde dikkatli ol.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ZEMİNE VURUN

Jade'in performansını görmek gerçekten bir rüyanın gerçekleşmesiydi. *The Siren and The Suit* adlı yeni bir Broadway müzikalinde başrol oynuyordu. Karakteri Eloise ile ana erkek karakter Tom arasındaki şakalaşma histerikti. Tom, Jeremy Bright adında yakışıklı bir aktör tarafından canlandırılıyordu. Sonradan Jeremy'nin gerçek hayatta çok evli olduğunu öğrendim. O ana kadar Jade ile aralarında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama sanırım ikisi de harika bir kimyaya sahip, gerçekten inandırıcı oyuncular.

Gösteriden sonra Jade beni oyuncularla birlikte yemeğe götürdü. Sake Sake adında bir Japon restoranı ve barına gittik. İçkiler ve yüksek sesli konuşmalar arasında birkaç saatliğine Damien'ı neredeyse unutmuştum. *Neredeyse.*

Jade'in küçük dairesine geri döndüğümüzde, onu düşünmeye tüm gücümle devam ettim. Jade'e kalp rahatsızlığını keşfettiğimi ilk kez söyleme fırsatı bulmuştum. Manhattan'a geleceğimi bildiğimden beri bu konuyu onunla yüz yüze konuşmak için beklemiştim.

Jade bacak bacak üstüne atmış yerde oturuyordu. Yüzü hâlâ tamamen makyajlıydı. "Vay canına. Ben sadece... Nutkum tutuldu."

"Biliyorum."

"Sanki bu durum hakkında bildiğimi sandığım her şey pencereden uçup gitti."

"Ne değişti?"

"Şey..." dedi, "Sana söylediklerine rağmen bir yanım hep onun sana karşı hislerinin seninkiler kadar güçlü olmadığını hissetti."

onu. Ama bu haber oyunun kurallarını değiştirdi. Gerçekten de seni incinmekten korumaya çalışıyordu. Kardeşinin söylediklerinin doğru olduğunu, sana aşık olduğunu ve seni gerçekten koruduğunu hissettiğini düşünüyorum."

"Bunu ondan duyana kadar bana aşık olduğuna inanmayacağım. Onunla birlikte olmayı ne kadar istesem de, her şeyden çok onun iyi olmasını istiyorum." Şehrin ışıklarına baktım. "Bahse girerim Elec'ten hiç bahsetmeden New York'ta olacağımı hiç düşünmemişsindir, değil mi?"

"Damien'ın dertleriyle ilgili tek güzel şey bu." "Ciddiyim."

"Buradayken onu arayacak mısınız?"

"Yapmamaya çalışıyorum. Ona alan bırakmam gerekiyor. Top onun sahasında. Onu benimle birlikte olmaya zorlayamam. Düşünmek için birkaç günlüğüne gitmesi gerektiğini söyledi."

"Nereye gitti?"

"Ev San Jose'de. Annesi orada yaşıyor."

"O zaman kafanı dağıtmaya çalışalım. Yarın izinliyim. Alışverişe çıkarız, benim olmadığım bir gösteriye gideriz ve güzel bir akşam yemeği yeriz."

"Kulağa harika geliyor."

New York'taki hafta uçup gitti. Son gecemdi ve Jade sahnedeiken ben yalnızdım. Uçuşum ertesi sabah için planlanmıştı. Birlikte geç bir akşam yemeği yiyebilmek için onun dönmesini beklerken, düşüncesizce telefonumu elime aldım ve Damien'a mesaj atmaya karar verdim. Ondan fiziksel olarak bu kadar uzakta olmak bana sahte bir cesaret hissi veriyordu. Duygularım bir anda ortaya döküldü.

Bu saçmalık. Elbette seni kaybetmekten korkuyorum ama sen hayattayken sensiz yaşamaktan çok daha fazla korkuyorum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kalbime sahip olmayan biriyle yirmi bin gün boyunca hareket halinde olmaktansa, seninle gerçekten birlikte olduğum tek bir günü tercih ederim. Seninle birlikte yaşlanıp yıpranma şansım hiç olmasa da umurumda değil. Ben bugünü istiyorum. Seninle ve çocuklarla ürpertici filmler izlemek, dairende tost yakmak istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum. İKİMİZ DE HAYATTAYIZ. İyi bir hayat kaliteyle ilgilidir, nicelikle değil. Ne kadar uzun olursa olsun seninle birlikte olmak istiyorum. Ama seni olayları benim gördüğüm gibi görmeye zorlayamam.

Gönder tuşuna bastığımda mesajın soluk olduğunu ve teslim edildi yazmadığını fark ettim. Ulaşıp ulaşmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de bu, korkunç bir hata yaptığımı gösteren bir alametti.

Telefonumdan mı yoksa harici bir sorundan mı kaynaklandığını bilmediğim için onu aramaya karar verdim. Sözcükler zihnimde tazeyken öyle ya da böyle her şeyi içimden atmam gerekiyordu.

Damien'ın hattı çaldı ve uykulu bir kadın sesi "Damien'ın telefonu" diye cevap verdiğinde kalbim neredeyse duracaktı.

Şok beni felç etti, bu yüzden birkaç saniye hiçbir şey söylemedim. "Alo?" diye tekrarladı.

Yutkunarak, "Bu kim?" diye sordum. "Jenna. Bu kim?"

"Jenna..." Şaşkınlıkla durakladım. "Ben Chelsea."

"Damien şu anda duşta."

"Ne yapıyorsun orada?"

"Burada ne yaptığımı *sanıyorsun*?"

Telefonu hemen kapattım.

Öfkeyle ceketimi kaptım ve biraz hava almak için Jade'in dairesinden dışarı koştum. Times Meydanı'nın kalabalık caddelerinde insan kalabalığının arasından geçerken, düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki ne kadar yol kat ettiğimin farkına bile varamadım. Hem gerçek hem de mecazi anlamda artık nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Ben burada New York'tayken, hala onun için yanıp tutuşurken, o eski kız arkadaşını mı beceriyordu?

Bir saat kadar şaşkın şaşkın dolaştıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Sen bir aptalsın.

Cevap vermesini beklemeye devam ettim. Dakikalar geçti ve ondan hiçbir geri dönüş gelmedi.

İşim bitmişti.

Cevap vermemiş olması suçluluğunun kanıtıydı.

Kendine zarar veren bir alemde mi olduğunu yoksa gerçekten onunla birlikte olmak mı istediğini anlayamadım. Sadece artık onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyordum ve onunla bir daha asla iletişime geçmemeye yemin ettim.

San Francisco'ya dönüşteki uzun uçuş işkence gibiydi. Aslında dönüş biletimi iptal etmeyi ve süresiz olarak New York'ta kız kardeşimin yanında kalmayı düşünmüştüm. Beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, New York'taki işimdi.

gençlik merkezi. Çocukların bana ihtiyacı vardı ve hayatımda doğru giden tek şeyi kaybetme riskini göze alamazdım.

Sessiz daireme döndüğümde Jade'i özlemeye başlamıştım bile.

Onu aramak için telefonu elime aldım. "Eve gelebildin mi?"

"Evet. Buradayım ama artık evimdeymişim gibi hissetmiyorum."

"Sen havadayken ben her şeyi düşünüyordum. Bence gerçekten onu aramalısın."

"Hayır. Hayatta olmaz."

"Onunla tekrar birlikte olduğunu ondan duymadın. Söyleyeceklerini duymak kolay olmasa bile onunla konuşursan kendini daha iyi hissedersin. En azından bilirsin. Durum daha ne kadar kötüleşebilir ki? Kesinlikle perişan haldesin."

"Mesajıma cevap bile vermediğini unutuyor musun?"

"Biliyorum. Ama seni tanıyorum. Onunla gerçekten konuşana kadar, bu seni yiyip bitirecek."

"Onu arayamam."

"Onu arama. Sadece oraya git. Durumu kendiniz kontrol edin."

"Bilmiyorum. Bunu düşüneceğim."

Ertesi gün akşam saatlerinde gençlik merkezinden ayrılıyordum. Geç saatlere kadar süren bir etkinliğimiz vardı. Damien'ın binasına doğru gitmek yerine evimin aksi yönüne doğru ilerledim.

Yol boyunca içimde hastalıklı bir his vardı çünkü ne bulacağımı bilmiyordum. Sadece onu son bir kez görmem gerektiğini biliyordum. Kız kardeşim haklıydı; onunla yüzleşmezsem bu beni yiyip bitirecekti.

Jitters beni merdivenlerden eski daireme kadar takip etti. Sürpriz bir şekilde kapı açıktı. İçeriye baktığımda hâlâ boş olduğunu gördüm. Damien'ın yıllar önce kiraya verdiğini sanmıştım.

Yavaşça kapı aralığından içeri süzülerek, "Alo?" dedim. Sesim yankılandı. Damien eski yatak odamdan çıktı. Göğsünde ter parlıyordu. Vücudunun çeşitli yerlerine boya sıçramıştı. Hatırladığımdan daha da kaslı görünüyordu. Kot pantolonunun üst kısmı hafifçe açılmıştı ve saçları dağınıktı. Ayakları çıplaktı. Onu hiç görmediğim kadar seksi görünüyordu. Baş döndürücü kokusu kolonya ve ter karışımıydı.

Onun için *acı* çekiyordum.

Yutkunarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Mesajını aldım. Mesajın beni mahvetti. Bu yüzden biraz resim yapıyorum."

"Ciddiydim. Sen bir aptalsın."

"Bahsettiğim mesaj bu değil."

Jenna'yı arayıp dairesinde bulmadan hemen önce gönderdiğim mesajdan bahsettiğini fark ettim - içimi döktüğüm mesaj. Her şeye rağmen gitmiş olmalıydı.

Kahretsin.

"Geçtiğini düşünmemiştim. Geçmemesini umuyordum. Bu bir hataydı."

"Hayır, değildi."

"Jenna nasıl?" Isırarak söyledim.

Sesi ısrarcıydı. "Jenna'yla aramızda hiçbir şey olmadı. Ben duştayken eve girmek için anahtarını kullanmıştı. Daha sonrasına kadar aradığını bile bilmiyordum."

"Telefonu sanki yatağından yeni kalkmış gibi açtı. Ona orada ne yaptığını sorduğumda bana bilmem gerektiğini söyledi."

"Saçmalıyor, Chelsea."

"Neden yalan söyleyin ki?"

"Çünkü istediği zaman bir sürtük olabiliyor. Seninle dalga geçiyordu, seni incitmek istiyordu. Eğer şimdi onu arayıp sorarsanız, size gerçeği söyleyecektir."

"O zaman mesajıma neden cevap vermedin?"

"Çünkü o gece ne olduğunu anladıktan sonra kısa, biraz da çılgınca bir süre için aklıma parlak bir fikir geldi. Bunu bir fırsat olarak kullandım. Aslında buna inanmanı *istedim*. Buna inanmanı istedim, böylece ilk ve son kez diğer tarafa kaçacaktın. Çünkü o sırada senin için en iyisinin bu olduğunu düşünüyordum."

"O *zamanlar*... bir günde ne değişti?"

"Her şeyi." Bana doğru yürüdü. "Her şey değişti." "Nasıl değişti?"

"Bu sabaha kadar uzun mesajını almadım. Bana aptal dediğinde mesajına yanıt vermediğim için kendimi çok suçlu hissettim. Durumumu öğrendiğinden beri çok kötü durumdayım. Bilmeni hiç istememiştim. Her neyse, dün gece bir rüya gördüm. Son derece canlıydı. Rüyamda senin uçağın..." Tereddüt etti. "Rüyamda kaza yaptığını gördüm. Ve sen öldün. Çok gerçekçiydi Chelsea. Tek düşünebildiğim sana karşı gerçekten neler hissettiğimi sana hiç söylememiş olduğumdu. Tamamen dayanılmaz bir pişmanlıkla doluydum. Rüyamda, seninle bir gün daha geçirebilmek için her şeyimi verebileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. O kadar çok günü boşa harcamıştım ki. Uyandığımda terden sırılsıklam olmuşum. Düşen herhangi bir uçak olmadığından emin olmak için internete girdim, çünkü rüya o kadar gerçekçiydi. Tamamen

beni mahvetti. Yatmadan önce telefonumu kapatmıştım. Açtığımda mesajını gördüm. Söylediğin her şey o rüyada yaşadıklarımın aynısıydı. Sanki iki şey birbirine bağlıydı. Ve her şeyi çok net gördüm."

"Ondan sonra neden benimle iletişime geçmedin?"

"Çok bunalmış durumdayım, hissettiklerimi anlamaya çalışıyorum. Sana nasıl ifade edeceğimi bilemedim. Hâlâ nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyorum. Ben de en iyi bildiğim şeyi yaptım. Resim yaptım. Bütün gün resim yaptım."

"Neyi boyadın?"

"Odanı."

"*Benim* odam mı? Bu daireyi neden k i r a y a vermedin? Bunu uzun zaman önce yaptığınızı sanıyordum."

"Hayır. Yapamam. Burası senin yerin. Sanırım bir parçam hep senin geri dönmeni bekliyordu."

Odaya doğru yürürken, mekân için hangi rengi seçtiğini görmek istedim.

Kısa bir süre durdum ve neredeyse düşüyordum.

Odamı boyadığını söylediğinde, düz bir rengi kastetmemişti. Duvarımı bir tuval olarak kullanmıştı. Duvarımızı o güne kadar gördüğüm en güzel resimlerden birini yaratmak için kullanmıştı. Pürüzsüz yüzeye beyaz ve pastel boya karışımıyla spreyci boyayla boyanmış, gökyüzünde özgürce uçuyormuş gibi görünen devasa bir tek boynuzlu at vardı.

Ağzımı kapattım. "Aman Tanrım. Ne yaptın sen?"

"Sensin."

"Ne?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Sen benim tek boynuzlu atımsın..." Gözlerimi tekrar tekrar kırdım.

"Bu delilik."

Bana doğru yavaşça adım attı. "Efsanevi güzellikte. Ulaşılamaz. Terapistinin ne dediğini hatırlıyor musun? O zamanlar bunun saçma olduğunu düşünmüştüm. Ama düşündükçe bana daha mantıklı geliyor. Sen gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim bir hayaldin. Benim için hep öyle oldun. O zaman anlamamıştım. Ama sen benim tek boynuzlu atımsın." Ellerini sıkıca yanaklarıma koydu. "Sen benim tek boynuzlu atımsın, Chelsea."

"Ben mi?"

"Evet. Ve sana söylemem gereken bir şey daha var." Beni daha yakına çekip alnını alnıma koyduğunda temas yüzünden tüylerim diken diken oldu. "O ambulanda ilk uyandığımda, bir an için ölüp ölmediğimi bilmiyordum. Hayatın gözlerinin önünden geçtiğini söylerler, değil mi? Benim gözümün önünden geçen tek şey sendin. Sadece sen."

Gözlerimin içine bakmaya devam etti. İlk defa duygularına teslim olduğunu hissedebiliyordum. Kemiklerine kadar yayılan serbest bırakılmayı tam anlamıyla *hissedebiliyordunuz*. Yüzümü tutuşundaki sahiplenici tavırda, elinin hafifçe titreyişinde bunu hissedebiliyordum. İçindeki, içimizdeki ihtiyaca teslim oluyordu. Dizginleri gevşetmişti, artık görünmez çekimi durduramıyordu. Her zaman oradaydı ve daha da güçlenmişti.

"Bana bakış şeklin, Chelsea. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Senin ve onun videosunu izlerken -kırdığım video- sen de ona aynı bakışı atıyordun. Bu beni öldürdü. Onu kırmak istememin ana nedeni buydu."

"Kıyaslanamaz, Damien."

"Sana yaptıklarını nasıl yapabildiğini, olayların neden bu şekilde geliştiğini hiçbir zaman anlayamadın. Ben çözdüm. Neden olmadığını biliyorsun."

onunla çalışmak?"

"Neden?"

"ünkü Tanrı seni *benim* için yarattı."

"Seni seviyorum" bile bu sözlerin üstüne çıkamazdı.

"O zaman bu her şeyi açıklıyor." Gülümsedim. Parmaklarım zaten dağınık olan saçlarını taradı. "En başından beri, sen beni itip kaktığında bile, kendimi sana ait hissediyordum." Dudaklarını yalayıp yutmak için bir saniye daha bekleyemeyerek onu öpmek için uzandım. Bu sefer tamamen zevk aldım, çünkü o dudakların benim olduğunu biliyordum. Tadı tamamen benimdi. *O* benimdi. Nihayet.

Öpüşmeyi kesti ve şişmiş dudaklarımın üzerinden konuştu, "Sen benim için mükemmelsin bebeğim. Bunu hep biliyordum, bundan hiç şüphe etmedim."

Beni kaldırarak bacaklarımı gövdesine doladı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi zahmetsizce yaptı. Onun güçlü kollarında kendimi ağırlıksız hissediyordum. Söylemek istediğim çok şey vardı ama konuşamayacak kadar heyecanlıyım. Her şey hızlı ve öfkeli bir şekilde ilerledi.

Beni öperken klitorisimi ona doğru sürtüyor, ağzımın içinde inlerken dilimi onunkinin etrafında daha hızlı döndürüyordum.

"Hâlâ hap kullanıyor

musun?" Başımı

salladım. "Evet."

Doğum kontrol durumumu nereden bildiğini sormaya zahmet etmedim. Damien benim hakkımda her şeyi biliyordu.

"Beni içinde hissetmek istediğini söylemiştin. Ciddi misin?" "Evet."

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve şaftının başını açıklığıma yerleştirirken vücudumu onun üzerinde ayarladı. İçime yavaşça gömülürken gözlerinin coşkuyla kapanışını izledim. Aletinin genişliği ciddi bir şok etkisi yaratmıştı. O bir

Çok kalındı. Tamamen içime girene kadar açıklığıma ona uymak için gerildi.

"Oh...lanet olsun...Chelsea. Sen Yani sıkı."O dolu Ben Yavaşça girip çıkarken tamamen hissediyordum. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet."

Beni daha sert sikmeye başladı. "Şimdi beni hissediyor musun?" "Siktir. Evet." Kalçalarımı salladım. "Seni hissediyorum. Seni hissediyorum."

"Senin içinde olduğuma inanamıyorum. Bunu hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Benim için çok ıslaksın. Bu inanılmaz."

Gözlerimden yaşlar dökülüyordu. İyi seksin ne olduğunu bildiğimi sanırdım ama bu... bu delilikti. Vücudumun kontrolünü daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde ele geçirmiş, onu sadece kendisinin mükemmel şekilde kullanmayı bildiği bir enstrüman gibi çalışıyordu. Şimdiye kadar her zaman harika olduğunu düşündüğüm her şeyin aslında mükemmel olmadığını fark etmemiştim. *Bu.* Bu mükemmel hissettirdi.

"Aletim sıırıslıklam oldu. Kukun etrafımda çok iyi hissettiriyor."

Hâlâ içimdeyken bizi nazıkçe yere indirdi ve beni parke zemine doğru sikmeye başladı. İçime girerken tahtaya çarpmasını önlemek için elini başımın arkasına koydu.

Ellerim onun kaslı kıkına dolanmış, o girip çıktıkça avuçluyordum. Bir noktada, Damien arkasına uzandı ve ellerimi tuttu, beni daha sert becerirken onları başımın üzerine sabitledi. Kontrolü memnuniyetle bıraktım, bu adam tarafından mutluluk verici bir şekilde güçsüz -uyuşturulmuş- hissediyordum.

"Buna asla doyamayacağım," diye fısıldadı kulağıma. "Boku yedin Chelsea Jameson, çünkü her zaman içinde olmak isteyeceğim."

Orgazmım onun etrafında kasılmama neden oldu. Aniden çığlık attığımda vücudunun titremeye başladığını hissettim. "Siktir. Chelsea. Siktir." Onun iniltisi

Bedenime yaslanıp içime boşaldığında boş alanda yankılandı. Onun boşalmasını duymak hoşuma gidiyordu. Damien normalde çok sakin ve akli başında biriydi. Onun parçalanmasına tanık olmak ve bunu benim yaptığımı bilmek beni memnun ediyordu.

İçimde kaldı ve sonunda çekilene kadar boynumu yumuşak öpücüklerle boğdu. Ağzını boynuma dayayarak tenime doğru "Seni seviyorum" diye fısıldadı. İşaret parmağını ağzımın üzerine koydu. "Bir şey söylemeden önce, bu terimi hafife almadığımı bilmeni isterim. Aslında daha önce hiçbir kadına söylememiştim."

"Yapmadın mı?"

"Hayır. Ciddi olduğumdan emin olmadığım sürece bu sözleri söylemeyeceğime yemin ettim."

Kalbinin göğsümde atması, uzak tutmaya çalıştığım korkuların acı tatlı bir hatırlatıcısıydı.

"Seni çok seviyorum, Damien. Bunu daha önce iki kişiye daha söyledim. Ve her ikisinde de gerçekten bunu kastettiğimi düşünmüştüm. Ancak geriye dönüp baktığımda bildiğimden çok daha büyük bir sevme kapasitesine sahip olduğumu fark ettim, çünkü hiçbir şey sana karşı hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Senden önce gelen her şeyi sorgulamama neden oldu."

Üzerimde gezinmeye devam etti. "Sen de benim kadar korkuyor musun?"

Boynunun arkasına tutunarak başımı salladım. "Evet. Beni çok korkutuyorsun, Damien."

Beni öptü ve sonra kıkırdadı. "Beni *The Omen*'den daha çok korkutuyorsun, Chelsea Jameson."

"Aman Tanrım. Bu çok kötü."

"Bunu gerçekten benimle yapmak istiyor musun? Bu hiç hoş olmayacak." Ses tonu ciddileşti. "Zaman zaman korkutucu olacak. Seni sağlık sorunlarımın içine sürüklemeyi hiç istemedim."

"Senin için güçlü olacağıma söz veriyorum."

"Enkaza döneceksin. Yalan söylemeyi bırak." "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Birlikte enkaz olacağız. Buna ne dersin?"

"Anlaştık."

Damien beni çevirdi, böylece göğsünün üstünde yatıyordum. Bir süre gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Konuşmamız gereken çok ciddi şeyler var. Ama bu gece değil, tamam mı? Bu gece yapmam gereken daha önemli şeyler var, daha acil şeyler."

"Oh, öyle mi? Ne gibi?"

"Aylardır imrendiğim daracık vücudunun her santimini keşfetmek gibi. Seninle işim bitmedi. Geceyi geçirmeyi planla."

"Köpekler ne zaman dönecek?"

"Yarın onları alacağım." "Onları özledim."

"Yine de bu gece etrafta olmamaları daha iyi. Sana saldırdığımı düşünebilirler. Sen etraftayken bana olan bağlılıklarının tuvalete düştüğünden eminim." Kıçımı kavradı. "Sana hiç sormadım, kız kardeşinle iyi vakit geçirdin mi... her şeyi berbat ettiğim kısımlar dışında?"

"Eğlenceliydi. Gerçekten çok hızlı geçti."

"O gecelerden birinde *çok* eğleniyor gibi görünüyordun." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Küçük kızıl arkadaşınla. Kız kardeşin seni Facebook'ta etiketlemiş."

Bir akşam yemeğinde Jade'in Craig adında kızıl saçlı bir oyuncu arkadaşı yanıma oturdu ve bütün gece flört etti. Birlikte bir sürü fotoğrafımız çekildi. Birisi onları yayınlamış olmalı.

"Şimdi de Facebook'u beni gözetlemek için mi kullanıyorsun? Arkadaşlık sitesi yetmedi mi?"

"Pek sayılmaz. İyi bir araç değil. Biri sizi etiketlemediği sürece asla orada olmuyorsunuz, ki bu da kırk yılda bir oluyor."

"Bir profilin olduğunu bile bilmiyordum."

Kaşlarını oynattı. "Ah... *demek beni aradınız.*" "Evet."

"Şimdi sapık kim?"

"Beni takip etme konusuna hiç sokma, D.H. Hennessey. "H" harfi ne anlama geliyor?"

"Bu bir sır."

"Bu işte iyisin."

"Ah," dedi, şakacı bir şekilde kaburgamı dürttü.

"Bugün kendini iyi hissediyor musun?"

"Oh, hayır. Sakın bana annemin yaptığı gibi her saat başı iyi olup olmadığını sormaya başlayacağını söyleme."

"Bu konuda can sıkıcı olmamaya çalışacağım."

"Kendimi harika hissediyorum. Aslında, en son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum." "Ben de öyle."

"Peki, sana asılan adam kimdi?" "Onu

bırakmanı umuyordum."

"Öyle bir şansın yok, bebeğim."

"Adı Craig. Kız kardeşimle birlikte dizide oynuyor."

"Anlıyorum. Neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyordu.

Ülkenin öbür ucuna uçmaya hazırdım."

Onunla uğraşmaya karar verdim.

"Bana onunla çıkmamı teklif etmişti. Ama ben beni sürekli reddeden başka birine kafa y taktım ve bunu düşünemiyordum."

"O başkası tam bir aptaldı."

"Öyleydi ama kendine göre sebepleri vardı. O iyi bir adam."

"O kadar da iyi değil. şu anda sana çok kötü şeyler yapmak istiyor."

"Ne isterse yapabilir."

"Eğer ciddi değilsen böyle söyleme."

"Hayalimdeki her şeyi bana zaten yaptın. Uzun bir yıl oldu."

"Siktir. Gerçekten mi? Haberim bile olmadan sana ne yapıyormuşum? Hayali benliğini kıskanmak mümkün mü? Onun ağzını burnunu kırmak istiyorum."

"O ve ben... Çok güzel zamanlarımız oldu."

"Bugün itibariyle işi bitti."

Saçını ekiştirdim. "Muhtemelen bir noktada bu yerden kalkmalıyız, ha?"

"Bu zemine bir daha asla aynı gözle bakamayacağım."

"Neden eve gidip bir şeyler almıyorum. Geceyi burada geçirmeyi pek beklemiyordum."

"Buraya yine ne için geldin?" Güldü. "Buraya sana aklımın bir parçasını vermeye geldim."

"Bir şeyden *bir parça* aldım, tamam. Senin aklın değildi."

Giysilerimi almak için daireme döndüğümde, telefonum bir e-posta aldığını gösterecek şekilde çaldı. Arkadaşlık sitesinden yeni bir mesaj aldığıma dair bir bildirimdi.

Online Damien'dandı.

Chelsea,

O gün Powell Street Starbucks'ta seni ektiğim için özür dilerim.
Bugünden sonra hesabımı iptal ettiğimi bildirmek için yazıyorum, bu
yüzden beni artık burada göremeyeceksiniz.
Bu gece hayatımın en iyi seksini yaptım. En iyi arkadaşımla. Ve
harikaydı.
Haftalar önce benden onu KOVMAMI istediğinde onu
dinlemeliydim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BANYOLAR VE AĞAÇ EVLER

Kaybettiğimiz zamanı telafi ettiğimizi söylemek hafif kalır.

Sonraki birkaç hafta boyunca, Damien ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Doyumsuz erkeğim her geceyi onun dairesinde geçirmem için ısrar ediyordu. Dudley ve Drewfus'un dehşetine rağmen, artık yatağın demirbaşı olduğum için yatağa girmeleri hâlâ yasaktı.

Damien ve ben hâlâ kalp rahatsızlığı hakkında ciddi bir konuşma yapmamıştık. Odada sürekli bir fil olarak kalmaya devam etti. Sanırım bir süreliğine başka bir şey düşünme stresi olmadan birbirimizin tadını çıkarmaya ihtiyacımız vardı. Ne de olsa onun "ya olursa" endişesi bizi yeterince uzun süre ayrı tutmuştu.

Seks bizim dikkatimizi dağıtıyordu. Ona bağımlı hale gelmiştik. Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım ama yine de ona doyamıyordum. Sırf onun evine gidebilmek için iş yerinde dakikaları sayıyordum, çoktan ereksiyona geçmiş ve beni bekliyordu.

Damien ve ben halka açık yerlerde spontane zinaya karşı da bir yakınlık geliştirmiştik. Belki de Diamondback'ın tuvaletinde yaşadığımız ramak kala olayından kaynaklanıyordu.

Bir Cumartesi öğleden sonra erken saatlerde San Jose'ye annesini ziyarete gidiyorduk - onunla ilk kez tanışıyordum - Damien sürücü tarafından bana bir bakış fırlattı - çok iyi bildiğim bir bakış.

"O güzel ağzı sikmek istiyorum." Kalçamı sıktı. "Bu geceye kadar ellerimi senden uzak tutmamın imkânı yok."

"Yapmak zorunda kalacaksın. Annenin, ayaküstü sevişmek için yatak odasına gitmemizi hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Oraya varmadan önce bir şeye ihtiyacım var." "Sana otoyol kafası verebilirim."

Homurdandı. "Çok isterdim ama hayatta olmaz. Emniyet kemerini çıkarman gerekir. Arabayı çarparım. Sen bana kontrolsüzce oral seks yaparken kaza yaparsak kendimi asla affetmem." Kendini düzeltti. "Kahretsin. Bana oral seks yaptığını *düşünürken araba kullanmak* bile benim için güvenli değil."

Elimi kot pantolonundan taşan ereksiyonun üzerinde gezdirdim. "Düşünme ve sürme."

"Hayır. Direksiyon başındayken senin ıslak ağzının sikime dolanmış olduğunu kesinlikle düşünemem. Ama şimdi sen de bana dokunduğuna göre artık çok geç." Aniden bir servis istasyonu olan bir dinlenme alanına girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Birden acıktım." "Ne için?" Şaka yaptım.

"Kıçın için." "Sen delisin."

"Sadece küçük bir atıştırmalık."

"*Küçük bir şey* yapmıyorsun, Damien."

"Önce sen gir. Kasiyer dikkat etmediğinde ben de onu takip ederim."

Cips ve şekerleme reyonlarının önünden geçerken, görevlinin tek kişilik unisex tuvalete girdiğimi fark etmemesini umdum.

Aynada kendime baktım ve yüzümün kızarmış haline güldüm. Bir dakika sonra, yansımadamda Damien'ın arkamdan kapıyı açtığını görebiliyordum. Meme uçlarım beklentiyle sertleşti.

Göğsünü sırtıma bastırarak hemen boynumu yalamaya başladı. Ellerimi denge için lavaboya koyarak aynadan bizi izledim. Damien elbisemi kaldırıp kıcıma hayranlıkla bakarken inledi. Yüzündeki çaresizlik ifadesini izlemek hoşuma gidiyordu. Beni ne kadar çok istediğine tanık olmaktan daha büyük bir tahrik olamazdı.

Pantolonunu çıkarıp bacaklarının yarısına kadar indirdiğinde kemerinin tokası şıngırdadı. Birkaç saniye içinde, ne kadar ıslak olduğum için kalın sikinin içime kolaylıkla girdiğini hissettim. Arabadaki tüm o konuşmalar beni gerçekten tahrik etmişti.

"Birisi hazırды," diye alay etti. "Kahretsin, ıslanmışsın." Yavaşça içime girip çıktı.

Sessizce başımı salladım ve kalçalarımı tekrar ona doğru ittim. "Senin için her zaman hazırım."

"Buna bayılıyorum," diye homurdandı.

Damien'in gözleri aynadan bana bakarken için için yanıyordu. Beni daha sert sikerken hafif bir gülümseme attı. Benim onu izlemeyi sevdiğim kadar o da benim kontrolümü kaybetmemi izlemeyi seviyordu.

"Ben içindeyken ne kadar güzel olduğuna bak, yanakların ne kadar pembe." Kıcıma tokatladı. "Bu yanaklar da."

"Bunu yapmana bayılıyorum."

"Gözlerini benden ayırma," dedi. "Boşalırken bana bakmanı izlemek hoşuma gidiyor." Aynanın içinden, içime girmeye devam ederken gözlerimiz birbirimize sabit kaldı.

Biri kapıyı çaldığında Damien elini ağzıma kapattı ve "Bir dakika!" diye bağırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Kulağıma fısıldadı, "Siktir et. Acele etme. Sen gelene kadar gitmiyoruz. Seni bekleyeceğim."

Kalçalarımı tutarak beni pürüzsüz bir hassasiyetle sikinin üzerinde gezdirdi, ta ki bizi bekleyen biri olduğunu tamamen unutana kadar. Kaslarım onun etrafında titreşiyordu. Sıcak döllerini içime fıskırırken gözlerinin geri yuvarlanışını izledim. Buna asla doyamayacaktım.

Beni çevirdi ve dudaklarımın arasından konuştu, "Beni öldürüyorsun, Chelsea." "Buradan çıksak iyi olur."

Damien'ı banyodan çıkarken takip ettim ve kamyonetine doğru utanç yürüyüşümüzü yaptık. Mağazadaki tüm gözler üzerimizdeydi.

Utanç verici her şeye değirdi.

Küçük, gri sıvalı bir evin önüne yanaştık.

Damien'in San Jose'nin Willow Glen mahallesinde büyüdüğü sokak sessiz ve sakin bir yerdi.

Avuçlarımı birbirine sürttüğümde terlemiştim.

Damien elini bacağımın üzerine koyarak aşağı yukarı zıplamamı engelledi.

"Gergin misin? Gergin olma."

"Öyleyim. Hem de çok."

"Seni sevecek." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü *ben* seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ona zaten senin hakkında çok şey anlattım. Yani o seni zaten tanıyor gibi."

"Beni ne zamandır tanıyor?"

"Biz bir araya gelmeden önce ona senden bahsederdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Arabadan çıkarken kalbim hızla çarpıyordu.

Damien'ın annesi ayaklarının dibinde havlayan minik bir köpekle kapıyı açtı. Gerçekten de Damien'ın bana gösterdiği tek fotoğraftan hatırladığımdan çok daha güzeldi. Hem Damien hem de Tyler karanlık bakışlarını kesinlikle ondan almışlardı.

Bana bakmadan önce Damien'a gülümsedi.

Önce o konuştu. "Chelsea, bu benim annem, Monica."

Bana elini uzattı. Ona elimi uzatırken benim elim de biraz titriyordu.

"Özür dilerim. Çok gerginim."

"Ben de." Gülümsedi. Onun da gergin görünmesi beni biraz rahatlattı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tabii ki öyleyim." Damien'a doğru gülümsedi. "Yolculuğun nasıldı?"

Damien bana muzipçe baktı. "Yolculuk kesinlikle mükemmeldi."

Yüzümün ısındığını hissettim.

"Güzel," dedi. "Öğle yemeği için en sevdiğin sosisli lazanyayı yaptım. Umarım açsındır."

"Açlıktan ölüyorum," dedi.

"Neden Chelsea'ye etrafı göstermiyorsun? Ben mutfağa gidip fırını kontrol edeceğim."

Damien sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak parmak uçlarını kolumda gezdirdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Dekor, çok sayıda canlı desen içeren Bohem bir tarzdaydı. Utangaç yapısına rağmen, Monica'nın tarzı çok maceracı ve özgür bir ruhun göstergesi gibi görünüyordu. Damien, çok dindar olmasa da annesinin oldukça ruhani olduğundan bahsetmişti.

Masanın üzerinde duran aile fotoğraflarını fark edince oturma odasına doğru ilerledim. Damien beni takip etti ve tam kaldırdığım sırada elimden bir çerçeve kaptı.

"Ona bakamazsın."

"Neden?"

Bana göstermek için isteksizce çevirdi. Damien ve Tyler olduğu tahmin edilen iki çocuğun resmiydi. Damien oldukça tombul görünüyordu.

"Çok tatlıydın."

"Tyler'ı yemek üzereymişim gibi görünüyorum."

"Çocukken daha kilolu olduğumu bana hiç söylememiştin."

"Bu, doyduğunuzda yemeyi bırakmanız gerektiğini öğrenmeden önceydi."

"Bence çok sevimli
görünüyorsun." "Öyle
diyorsun."

"Ciddiyim."

Fotoğrafı yere bırakıp başka bir fotoğraf aldım; anne ve babasının düğün fotoğrafı. "Vay canına, annen de baban da çok güzel. Bu güzelliği nereden aldığınıza şaşmamalı." Şimdi Damien'in babasını gördüğümde, annesinin ten rengine sahip olmasına rağmen yüzünün ona çok benzediğini fark ettim.

Damien fotoğrafı benden aldı. "Birbirlerine gerçekten aşıklardı. Babamın onunla ilgilenmediği tek bir gün bile yoktu. Tyler ve ben çoğu zaman başka tarafa bakmak zorunda kaldık."

"Olması gereken de bu."

"Etrafta olsaydı yine böyle olacağından hiç şüphem yok."

Monica odaya girdi. "O hâlâ buralarda. Onun varlığını her gün hissediyorum."

Bizi dinlediğini fark etmemiştim.

Sözlerine şöyle devam etti: "Elbette aynı değil ama o hala burada."

Damien kolunu annesine dolayıp alnından öptüğünde içim ısındı. Annesinin hayatına devam etmesini dilediğini biliyordum ama artık onunla bu konuda tartışmadığını, çünkü bunun sadece annesini strese soktuğunu da açıklamıştı.

Arka taraftaki verandada sakın bir öğle yemeğine oturduk. Monica taze nane ve çilekle mojito yapmıştı. Bir taneden sonra kendimi durdurmak zorunda kaldım çünkü rom aklımı başımdan alıyordu. Onun önünde aptalca bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

Bahçeye doğru bakarak, "Çok güzel bir bahçeniz var," dedim.

"Teşekkür ederim. Naneler de yeni toplanmış."

Damien, "Bahçeyle uğraşmak onun işi," dedi.

"Orada, doğada kendimi Raymond'a çok yakın hissediyorum. Onu her şeyde görüyorum; rüzgarda, dışarıdayken üzerime konan kelebeklerde, tepemde uçan kırmızı kardinallerde."

Her ne kadar kendi yöntemleriyle teselli buluyor gibi görünse de kalbim bu kadın için parçalanıyordu.

"Bence kocanıza bu kadar aşık olmanız harika."

"Sadece bir tane gerçek aşkınız, bir tane ruh eşiniz olur. Herkes hayatı boyunca o kişiyi bulacak kadar şanslı değildir." Damien'a döndü. "En büyük dileğim, oğullarımdan her birinin kendisi için yaratılmış olan kişiyi bulabilmesidir. Damien'ın ve benim iç içe geçmiş ellerimize baktı. "Damien'ın bulduğuna kesinlikle inanıyorum."

Konuşurken ona bakarak, "Teşekkür ederim. Onun *benim* adamım olduğundan hiç şüphem yok. Bunu açıklayamam. Bu sadece çok erken dönemde hissettiğim bir duyguydu. Beni sürekli reddettiğinde bile, her zaman güçlü bir bağ hissettim."

Başını salladı. "İşte bu. Sezgi. Damien'in bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğinden endişeleniyordum. Genetik kalp rahatsızlığını yeni öğrendiğinizi biliyorum. Kocam böyle bir hastalığı olduğunu hiç bilmiyordu. Birçok açıdan bu bir lütuftu. Asla korku içinde yaşamak zorunda kalmadı. Aynı zamanda, onu öldürmesini engellemek için hiçbir şey yapma fırsatı da olmadı. Yani bilgi eksikliği iki ucu keskin bir kılıçtı."

Damien elimi bırakırken gergin görünüyordu. "Annemin *söylemeye* çalıştığı şey, Chelsea, doktorlarımin önerdiği ameliyatı olmam gerektiğini düşünüyor."

Monica elini Damien'in dövmei ön koluna koydu. "Bence en uzun yaşam süresini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalısın, evet."

Birden midemin bulandığını hissettim. O anda, bir süredir Damien'in durumuyla ilgili her şeyi kasıtlı olarak görmezden geldiğimi fark ettim. Bana bazı günler kendini çok iyi hissettiğini, bazı günler ise çok çabuk yorulduğunu söylemişti. Ayrıca zaman zaman nefes almakta zorlanıyordu. Ama iyi günler kötü günlerden daha fazlaydı. Teşhisini öğrenmeden önce bir kez bile bir sorun olduğundan şüphelenmemiştim çünkü o çok aktif ve dinçti. Bunu çok iyi sakladı ve hiç şikayet etmedi; bu da inkar içinde yaşamama yardımcı oldu.

Yine de, kendine çok iyi baksa da, kötü bir şey olmasını önlemek için kendi başına yapabileceği çok şey vardı.

"Chelsea ve ben bunu gerçekten tartışmadık. Şimdilik ciddi meseleler hakkında endişelenmeden bir süre birlikte olmanın tadını çıkarmaya çalışıyoruz."

"Bu tartışmayı yapmak için doğru zamanın geldiğini anlayacaksın." Bana doğru baktı. "Havayı bozduysam özür dilerim. Niyetim bu değildi. Oğlumu mutlu ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim. *Beni* çok mutlu ediyor."

Damien içkisinden arta kalan buzu çiğnedi ve hemen sohbetin konusunu değiştirdi. "Ağaç evi görmek ister misin?"

Gözlerim büyüdü. "Ağaç ev mi?"

"Evet. Tyler ve ben babamla birlikte inşa ettik. Öldüğünde yüzde doksanı bitmişti. Birkaç yıl sonra kendimiz tamamladık ve her şeyi yaptık. Oldukça havalı bir yer."

"Daha çok gökyüzünde bir erkek mağarası gibi."

Monica sırttı. "Görmeyi çok isterim."

Damien beni dev bir ağacın ortasında muhteşem bir ahşap yapının bulunduğu evin yan tarafına götürdü. Ağaç evin pencereleri bile vardı. Altında ipten yapılmış uzun bir merdiven asılıydı. Kelimenin tam anlamıyla küçük bir ev gibi görünüyordu.

İçeride ekose yorganlı bir yatak ve karşısında küçük bir kanepe vardı. Elektrik prizine bir lamba takılıydı. Bir televizyon ve DVD oynatıcı vardı.

"Elektrik mi var?"

"Tabii ki. Yoksa porno izlemek için buraya nasıl gizlice girebilirdim?" "Burada yaptığın şey bu muydu?"

"Tyler ve ben gençlik yıllarımızda buradan kesinlikle yararlandık."

"Tamam. Bundan fazlasını bilmeme gerek yok."

Güldü. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne mi?"

"Sanırım şu anda seninle birlikte vaftiz etmek istiyorum."

"Annen aşağıdayken bunu yapamam."

"Bir yolunu bulmamız gerekecek, çünkü bütün hafta sonunu sensiz geiremem. Belki o uyuduktan sonra gizlice buraya gelip beni ziyaret edebilirsin."

Geceyi burada, San Jose'de geirecektik. Plana göre Tyler'ın eski yatak odasında kalacaktım ve Damien'in da burada uyuyacağını düşünmüştüm.

evdeki odasında.

"Ağaç evde mi uyuyorsun?"

"Evet. Geceleri burada olmak gerçekten huzur verici. Dünyada en sevdiğim ikinci yer."

"İkinci favori mi?"

"Senin için her zaman benim bir numaramdır." Beni kendine çekerek göz kırptı. "Bilmeliydim."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Monica'ya iyi geceler diledim ve Damien ikimizi de öpüp ağaç eve gittikten sonra misafir odasına çekildim.

Bir saat sonra bana mesaj attı.

O güzel kıcını buraya getir.

Chelsea: Annen beni kaçarken yakalarsa ne yaparsın?

Annem seviştiğimizi biliyor. O aptal değil. Biz yetişkiniz. Chelsea:

Tamam. Nereye gittiğimi görebilmem için yeterli ışık var mı? İyisin. İyi

olmanı sağlayacağım.

Damien ağaç evin girişinde bir fener tutuyordu, böylece düşmeden güvenli bir şekilde yukarı çıkabiliyordum.

Merdivenden çıktıktan sonra beni kollarına çekti. "Sanki sana uzun zamandır dokunmamışım gibi geliyor."

"Annenin gözetimi altında olmak her gün olan bir şey değil."

Damien beni öperken kırımın yanaklarını sıktı. Alt dudağımı yavaşça bıraktıktan sonra, "Annem senden gerçekten hoşlanıyor" dedi.

Yüzünü incelemek için geri çekildim. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Gerek yoktu. Sana bakışından bunu anlayabiliyordum. Seninle konuşurken gülümsüyordu ve meşguldü. Bu nadir görülen bir şey. Aslında benim gördüğüm her şeyi o da görüyor. Sen çok gerçeksinsin ve o da bunu takdir ediyor."

"Çok rahatlardım."

Gözleri göğsümden bacaklarıma doğru kayd. "Ve şu anda bu küçük şortun içinde bir gençlik rüyası gibi görüldüğün için minnettarım."

"Bir oğlanın ağaç evine gizlice giriyorum. Seksi görünmem gerekiyordu."

"Bu ağaç evde birçok geceyi senin eline su dökemeyecek hayali kadınlar hakkında fanteziler kurarak geçirdim."

"Biliyor musun... İlk tanıştığımızda senin tipin olduğumu düşünmemiştim."

Parmağını tulumumun askısının altından geçirdi. "Neden böyle düşündün?"

"Jenna'ya ya da seni birlikte gördüğüm diğer kızlara hiç benzemiyorum." Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. "Kocaman göğüslerim ya da büyük bir kırım yok ya da çok fazla makyaj yapmıyorum."

"Hiç tipim olmadı. Ve dürüst olmak gerekirse? Takıldığımız ilk geceden beri tek hayal ettiğim yan komşum olan güzel, kıvrak sarışındı." Ellerini saçlarımda gezdirdi. "Bunun parmaklarımda arasında nasıl hissedileceğini merak ederdim." Ağzını boynuma doğru indirdi. "Bunu emmek nasıl olurdu..." Gömleğimi çıkarmadan önce hafifçe tenimi ısırdı. "Bu memelerin tadı nasıl olurdu?" Eğildi, meme ucumu ağzına aldı ve göbek deliğime doğru yavaşça bir çizgi yalamadan önce sertçe emdi. "Bu küçük göbeğin olukları dilimin ucunda nasıl bir his uyandırır." "

Diz çökmeye devam ederken, "Beni bu göbekten başlatmayın. Ben bu göbeği *boyadı*. İşte bu kadar çok seviyorum."

"Yaptın mı?"

Parmak uçlarıyla okşadı. "Evet. Bir ara sana gösteririm."

O dizlerinin üzerinde dururken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Sonra şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırđı.

"Senin neyini seviyorum biliyor musun, Damien?"

Bana baktı ve çarpık bir sırıtış sergiledi. "Benim büyük çubuğum mu?"

"Bunu söylemeyecektim, ama dürüst olmak gerekirse bu alandaki beklentilerimi fazlasıyla aştın. İlk kez seks yaptığımızda, aletin kola kutusu genişliğinde olduğuna yemin edebilirim."

Damien gülerek başını geriye eğdi. "Yirmi dört onsluk bir kola kutusunu kastediyorsun, değil mi... uzun olanı?"

"Tabii ki."

Karnımı öptü. "Sözünü kestim. Benim hakkımda neyi sevdiğini söylemek üzereydin."

"Oh." Durakladım. "Her şeyi. Ben de bunu söyleyecektim."

Şeytani bir ifadeyle bana baktı ve bu gece bunun olacağını biliyordum.

Damien ayağa kalktı. "Bu gece ne yapmak istiyorsun?" "Daha fazla dayanamayana kadar beni inkar etmeni istiyorum."

"Biri seninle ilk tanıştığında çok masum görünüyorsun ama sen biraz mazoşistsin. Buna bayılıyorum." Yatağına uzandı ve karşısındaki duvarı işaret etti. "Orada dur."

Tamamen çıplak bir şekilde ona yaslandım. Damien'ın boxer külotunu çıkarışını izlerken meme uçlarım çelik gibi sertleşmişti. Kaya gibi sert siki tamamen dik duruyordu ve prekum ile parlıyordu. Gözlerim çıplak karın kaslarından sikine doğru ilerlerken ağzım sulandı. Vücudunu o kadar çok çıplak görmüştüm ki

Ama çırılçıplak ne kadar güzel olduğu beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmedi.

Bu iyi olacaktı.

Oynadığımız küçük oyunları severdim.

"Bacaklarını aç. Seni görmek istiyorum. Sonra ellerini dizlerinin yanına koy. Kendine dokunmana izin yok. Ben senin küçük tatlı amına otuzbir çekerken beni izlemeni istiyorum."

Damien sikini yumrukladı ve bana bakarken kendini okşamaya başladı. Klitorisimi ovma ihtiyacı çok büyüktü. İç kaslarımı sıkarak, ellerimi kullanmadan kendimi tatmin etmek için zayıf bir girişimde kalçalarımı hareket ettirdim. Ona yalvarmadan önce uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Yine de, beklemek, meydan okumak tam da amacımdı. Bekleme ne kadar uzun olursa, getirisi de o kadar büyük oluyordu.

"Siktir, ne kadar ıslak olduğunu buradan görebiliyorum." Kendini daha sert sarsıyordu. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

"Evet."

"Buraya gel ve yala."

Ona doğru yürüdüm ve ucundaki tüm prekumu emerek kuruttum. Onu tatmak sadece bacaklarımın arasındaki kasların daha fazla zonklamasına neden oldu. Yakında rahatlamaya ihtiyacım olacaktı. Onu derin derin emmeye başladığımda beni durdurdu. "Böyle devam edersen on saniye içinde bitecek. Ve ben gerçekten senin içine boşalmak istiyorum. Yani, hayır."

"Kendime dokunmam gerek."

"Henüz değil. Henüz orada değilsin. Duvara geri dön."

Ona ne kadar ihtiyacım olsa da, bu çaresiz hissi gizliden gizliye sevdiğimi biliyordu. Bundan da öte, sonunda teslim olduğu anın yoğunluğunu seviyordum.

Bu sefer Damien yataktan kalktı ve mastürbasyon yaparken tam önümde durdu. Karın kaslarının fonunda kendini mastürbasyon yaparken yakından görmek beni daha da çıldırttı. Sonunda beni aç bir şekilde öptüğünde, hayal kırıklığımın bir kısmını yedi. Öpüşmeyi bırakıp oyuna devam ettiğinde, vücudum temasın geri dönmesine ihtiyaç duyarak titremeye başladı. Ne zaman titremeye başlasam, işimin bittiğini anlıyordu.

"Arkanı dön ve duvara dokun."

Sırtımda göğsünün sıcaklığını hissettiğimde vücudum heyecanla uğuldadı, bu birazdan geleceğini bildiğim şeyin başlangıcıydı.

Saniyeler içinde, içime batan şişmiş horozunun yavaşça yandığını hissettim. Çok heyecanlanmıştım, serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı ama elimden geldiğince dayandım.

Beni acı verecek kadar sert sikerken kulağıma fısıldadı, "Sikimin her yerine boşal. Hadi." Cinsel olarak o kadar uyumluyduk ki, kırılma noktamı her zaman biliyor gibiydi.

Ben bırakır bırakmaz Damien yükünü içime boşalttı. Kalçalarımızın hareketi yavaşça durana kadar duvara yaslanarak nefes nefese kaldık.

Vücudum tamamen gevşemişti. Damien hâlâ içimdeydi, ağzı benimde duruyordu. Alnından enseme doğru boncuk boncuk ter akıyordu. Nefes alışverişlerimiz ve dışarıdaki yaprakların hışırtısı geriye kalan tek seslerdi.

Mutluluktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PENTHOUSE

Damien ve ben uzunca bir süre seks dolu bir inkâr içinde yaşadık. Bir gece ailemin Sausalito'daki evinde olaylı bir akşam yemeği bizi gerçeğe döndürdüğünde bu sona erdi.

Annem ve babama Damien'la artık birlikte olduğumuzu söylediğimde şaşırmadılar. Görünüşe göre, taşınma günümün o berbat finalinden sonra, uzun zamandır onunla hikâyenin sonu olmadığından şüpheleniyorlardı. Onlara o zamandan beri olan her şeyi anlattım ve onlar da Damien'ı kollarını açarak karşıladılar.

Kız kardeşim Claire ve kocası Micah da o akşam yemeğe gelmişlerdi. Tatlı sırasında bir ara Micah çatalını bardağa vurdu ve masadaki herkesten dikkatimizi çekmesini istedi.

Claire boğazını temizledi ve doğrudan bana baktı. "Özel bir duyurumuz var."

Çenem düştü çünkü ne olacağını bildiğime dair bir his vardı içimde. "Biz hamileyiz!" Micah neşeyle bağırarak kız kardeşimin karnını okşadı.

Geri.

Gözyaşlarıma engel olamayarak hemen yerimden kalkıp onlara sarıldım. Bu çok büyük bir şeydi. İlk çocuğumuz o olacaktı ve ben de teyze olacaktım. Tombul bacaklar, ahududular ve kocaman dişsiz sırtıtlar gözümün önünden geçti. Onlar için çok heyecanlıydım, hepimiz için. Yine de bu haberin bu kadar kolay ağlamama neden olmasına şaşırmıştım. Hayal ettiğimden çok daha dokunaklı bir andı.

"Senin adına çok mutluyum, Claire Bear. Seni çok seviyorum. Dünyadaki en iyi anne olacağını biliyorum."

Ailem ve ben sırayla Claire ve Micah'a sarıldık. Herkes hemen olası bebek isimlerini düşünmeye başladı. Kız kardeşim Jade'i aradı, böylece hepimiz FaceTime yapabildik. Jade de haberi duyunca gözyaşlarına boğuldu.

Kendimi heyecana o kadar kaptırmıştım ki boş sandalyeyi fark etmemiştim bile. Damien ortadan kaybolmuştu. İlk başta bir şey düşünmedim ama geçen her dakika yokluğu daha da endişe verici hale geldi.

Banyoda olmadığını teyit ettikten sonra evin arka tarafına doğru ilerledim ve onu bahçede tek başına dururken buldum. Hava soğuk ve çiseliyordu, dışarıda olmak için iyi bir gece değildi. Bu garipti.

"Damien? İyi misin?"

Arkasını döndü, suratı asıktı. "Evet."

Birkaç dakika önce mutlu olan ruh halim şimdi paniğe dönüşmüştü. "Burada ne yapıyorsun?" Cevap vermeyince, "Beni korkutuyorsun" dedim.

Elec'in fikrini değiştirmesiyle bir tarafa savrulduğumu hatırlamak hiç de uzak değildi. Damien'ın beni gerçekten önemsedğini bilsem de, kendi deneyimlerim beni her şey mükemmel görüldüğünde bir şeylerin ters gitmesini beklemeye şartlandırmıştı.

"Buradan uzaklaşmalı ve özel olarak konuşmalıyız."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. "Tamam. Gidelim o zaman."

Endişeyle çantamı ve ceketimi alıp içeri girdim ve Damien dışarıda kamyonette beklerken annemle babama ve kız kardeşime veda ettim. Onun midesinin bulandığına dair bir hikâye uydurmuştum ama aslında benim midem bulanıyordu.

Damien bizi Golden Gate Köprüsü'nün üzerinden geçirirken yolcu koltuğunda oturmuş, camda biriken çiseleyen yağmur tanelerine bakıyordum. Midemin bulandığını hissederek ona döndüm ve yüz ifadesini inceledim. Sıkıntılı görünüyordu ve gözlerini yoldan ayırmıyordu. Sonunda mahallemize doğru dönene kadar bizi nereye götürdüğünden emin değildim.

Dairesine girdiğinde, Double D'ler Jenna'yla birlikte olduğu için ortalık sessizdi.

Damien iki eliyle mutfak tezgâhına yaslandı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim ama bu konuşmanın daha fazla ertelenebileceğini sanmıyorum."

Göğsü kabarıyordu. Kalbini öğrendiğimden beri Damien ne zaman stresli görünse beni korkutuyordu. Sadece sakinleşmesini istiyordum.

"Bu gece sana ne oldu?"

Uzun bir nefes verdi. "Kız kardeşinin haberine verdiği tepkiyi gördüğümde, benimle birlikte olmakla ne kadar çok şey kaçıracağını anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

Sonsuz gibi görünen bir duraksamadan sonra, "Benim çocuğum olamaz Chelsea," dedi.

Ne?

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani *fiziksel olarak* onlara sahip olabilirim ama kalp rahatsızlığımın bana geçme ihtimalinin yüzde elli olduğunu bilerek vicdanen bir çocuğa babalık yapamam." "*Yüzde elli*" diye tekrarladı. Bu bencillik olur ve eğer bunu görmezden gelirsem ve çocuğuma bir şey olursa, kendimle asla yaşayamam."

Olasılıklar hakkında okumuş olmama rağmen, bu riski almak istemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Nasıl hissettiğini itiraf etmesini duymak ayıltıcı olduğu kadar

yürek parçalayıcıydı.

Sessiz kaldığımda devam etti, "Bunu daha önce hiç konuşmadık ve gerçekten konuşmamız gerekirdi. Seninle ilişkiye girmekten kaçınmamın en büyük nedeni buydu. Asla çocuk sahibi olmak istemediğimi söylediğimde ciddiye aldın. Sadece o zamanlar nedenini anlamamıştın."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca zihinsel olarak inşa ettiğim güvenli inkâr kozasının çözülmeye başladığını hissettim. Bu yıkıcıydı ama Tanrı yardımcım olsun, onsuz bir hayat düşünemiyordum. Şimdi değil. Artık düşünemiyorum.

Duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum; kelimeler bir türlü aklıma gelmiyordu.

"Özür dilerim," diye
fısıldadı. "Sorun değil."

"Ama bak... yapmam gerektiğini bildiğim şeyle istediğim şey birbiriyle tamamen çelişiyor. Çocuk sahibi olmak istemediğimi söylüyorum ama bir gün karnının içinde büyüyen bebeğimle şiştiğini görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Bebeğimizi kollarımda tutmayı çok istiyorum. Ama bunu yapamam. Ve *sen* bunu yaşamayı hak *ediyorsun*. Bu tartışmayı yapmadan önce sana karşı olan hislerime teslim olmak gibi bencilce bir karar verdim. Bundan pişman olduğumu söyleyemem, ama aynı zamanda, kendini neyin içine soktuğunu gerçekten anladığını sanmıyorum. Bu konuşmayı uzun zaman önce başlatmalıydım."

Ona sahip olmayı tercih ettiğimi itiraf edersem deli olduğumu düşünür mü?

"Yalan söylemeyeceğim. Çocuk sahibi olmayı çok istiyorum ama başka birinden olmasını istemiyorum. Evlat edinilmesi gereken çok sayıda çocuk var. Bu yolu seçebiliriz. Nefes *almana* ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Riske girmek istememeni anlıyorum. Yani, biyolojik çocuklarla senin aranda bir seçim yapmam gerekirse... Seni seçerim. Ve bu konuda iki kez düşünmeme bile gerek yok."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Bu mükemmel bir senaryo değil. Acı verici. Ama bu benim için zor bir seçim değil. Çocuksuz yaşayabilirim. Sensiz *yaşayamam*."

Umarım bu beni çaresiz göstermemiştir; dürüst gerçek buydu.

Beni en uzun sarılmanın içine çekti. O kadar ağır nefes alıyordu ki, sanki cevabımı gerçekten beklemiyordu, aynı anda hem rahatlamış hem de çelişkide gibiydi.

Beni serbest bırakarak, "İşte benim endişem, tamam mı? Ve beni dinle." "Tamam."

"Diyelim ki hiç çocuğumuz olmadı ve sonra bana bir şey oldu... ama senin çocuk sahibi olman için çok geç ve o zaman beni de kaybettin. O zaman ne olacak?"

"Böyle düşünme."

"Bu çok gerçek bir olasılık."

Bu düşünceyi aklımdan bile geçirmeyi reddettim. "Hayır."

"Asıl boktan kısmı bilmek ister misin? Burada oturup bana bir şey olursa başka biriyle tanışmanı, hayatına devam etmeni, yeniden aşık olmanı istediğimi söylemeyi çok isterdim ama işte ben böyle bencil bir hıyarım. Ölmek istemememin nedenlerinden biri de sana başka birinin sahip olmasını istememem. Her ne kadar annemi babama olan bağlılığından dolayı eleştirsem de, senin de benim için böyle hissetmeni çok isterdim. Sadece beni görmeni istiyorum. Bu berbat bir şey mi? Sonunda beni unutmandan korkuyorum."

"Bu asla olmayacak."

"Eskiden ölmekten korkardım ama bir şekilde bunu kabullenmiştim, günlerimi asla göremeyeceğime inandığım yerlerin resimlerini çizerek geçiriyordum. Ama şimdi işler değişti. Artık bunu kabullenemiyorum. Şimdi sadece yaşamak istiyorum. Yaşama isteğim artık ölüm korkumdan daha güçlü... senin sayende. Yaşamayı bu kadar çok istememin sebebi sensin."

İtirafını duyduğumda kalbim pek çok duyguyla doldu. Bu adamı dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğime dair hiçbir şüphem yoktu. Beni suskunlaştırmıştı ve söylemem gereken onca şeye rağmen bunun yerine şaka yapmaya çalıştım. "Bunu beni başka erkeklere pazarlayan adam söylüyor."

"Bunu hiçbir zaman gerçekten istemedim. Bilinçaltımda bu çabaları boşa çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım, sanırım bu da ters etki yarattı. Şimdi sana sahip olduğuma göre, seni o şekilde nasıl uzaklaştırmaya çalıştığımı bile anlayamıyorum."

"Beni uzaklaştıramazsın, çünkü sen benim bir parçamsın. Mümkün değil."

"Bu noktada benimle bir hayat istediğin için cidden delisin Chelsea. Senin için Tanrı'ya şükürler olsun. Senin için her gün Tanrı'ya şükrediyorum." Beni sertçe öptükten sonra, "Bir sonraki doktor randevuma benimle gelmeni istiyorum. Gerçekten fikrini almak istiyorum. Sanırım şimdilik ameliyatı erteleyeceğim. Ama bu konuda açık fikirli olmaya çalışıyorum."

"Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Benden hiçbir şey saklamamanızı istemiyorum, özellikle de kendinizi iyi hissetmediğiniz günlerde ve kesinlikle o randevulara gitmek istiyorum. Bu yüzden, evet, lütfen beni de dahil ettiğinizden emin olun."

"Tamam."

"Artık sır yok, Damien."

"Başka sır yok."

"O zaman H ne anlama geliyor?"

Kolumun altından beni gıdıkladı. "İyi denemeydi. Bu bir istisna."

Ona şakacı bir şekilde yastık fırlattım. "Oh, hadi ama."

Tüm zamanım Damien'larda geçtiği için şehrin öbür ucundaki dairem artık sadece gösterişli bir depoya dönüşmüştü.

Yandaki eski daire hâlâ boş duruyordu. Damien duvardaki devasa tek boynuzlu atı potansiyel kiracılara gösteremiyordu. Bu yüzden, eski evime geri taşınmak için kira kontratımı bozmaya mı çalışacağıma yoksa Damien'ın yanına kalıcı olarak mı taşınacağıma karar vermemiz gerekiyordu. Her ne kadar birlikte yaşıyor olsak da, benden tam olarak onunla yaşamamı istememişti. Yine de bu konuya yaklaşacak kişi ben olmayacaktım.

Jade ve ben bir öğleden sonra Damien köpeklerle dışarıdayken telefonda bu konu hakkında konuşuyorduk.

"Diş fırçanı orada mı tutuyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman kesinlikle onunla yaşıyorsun." "Sanırım öyle... gayri resmi olarak."

"Yılbaşından sonra eve döndüğümde seninle kalmayı planlıyordum ama belki de onun yerine annem ve babamla kalırım."

"Neden?"

"Onunla birlikte orada olursan sana yük olmak istemem. Noel'de gelmeyi çok istiyordum ama herkes şehri ziyaret ettiği için gösteri en yoğun tatillerde oluyor. Yedek oyuncuların en yoğun zamanlarda sahneye çıkmasını istemiyorlar. Yani, başrol oyuncularının hiçbirinin izin almasına izin verilmiyor. Bundan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu."

"Damien burada kalmana bir şey demez ama ben hâlâ diğer evde kiradayım. Orada birlikte kalabilir ve kız kıza bir hafta geçirebiliriz."

"Belki de onun yerine ateşli kardeşimle kalmalıyım," diye şaka yaptı.

Jade Tyler'ın neye benzediğini bile bilmiyordu. Sadece Damien'a olan benzerliği hakkında ona söylediklerime dayanarak fikir yürütüyordu. O da

onun da bir aktör olduğunu biliyordu.

"Tyler'ın bunu seveceğinden hiç şüphem yok. Görünüşe göre şu anda biriyle çıkıyor. Noel'de onunla tanışmam gerekiyor."

"O zaman bu planı iptal et."

"Evet, erkek arkadaşıyla birlikte olan bir mankene benzeyen, bir metre boyunda, muhteşem bir sarışını takdir etmeyebilir."

Jade, "Bir erkek ve kızla ilk kez aynı evde kalışım olmazdı," dedi. "Tabii bu senaryoda kazıklanan kız arkadaş bendim."

"Ne göt herif ama."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Konuyu değiştir."

"Tamam... Damien ile yaşamama dönersek, bunun resmi olduğunu varsaymak istemiyorum, bu yüzden ziyarete geldiğinde benim evimde kalmanı planlayalım."

"Tamam. Kulağa bir plan gibi geliyor."

Üç hafta sonra, Damien nihayet onun evinde yaşamam konusunda ne durumda olduğumu açıklayacaktı.

Ne kadar sürerse sürsün hiçbir beklentim olmadan orada vakit geçirmekten keyif alıyordum. Sabahları uyandığımda Damien'ın yüzünü bacaklarımin arasında görmek alışılmadık bir şey değildi. Hafta sonları yataktan kalkıp onunla ve köpeklerle kahvaltı etmeyi seviyordum. Onunla vakit geçirmekle ilgili her şeyi seviyordum ve buna bir etiket koyması benim için önemli değildi.

Zaman içinde Damien hakkında öğrendiğim bir şey, önemli bir şey yaptığında ya da büyük bir karar verdiğinde, bunu genellikle spontane bir şekilde yaptığıydı. Örnek olarak, onu duvarı boyarken bulduğumda ilk kez sevişmiştik.

Sonunda yaşam durumumuzu kabul etmeye karar verdiğinde, bu benim tahmin edebileceğim bir şekilde olmadı.

Bir öğleden sonra, iş çıkışı evine döndüğümde eskiden ofisinin olduğu yerde büyük bir moloz yığını buldum. Damien'ın yanında iki adam daha vardı ve yüzlerini maskeyle kapatmışlardı. Her yer toz içindeydi ve iki dairemizi ayıran duvar tamamen yok olmuştu. Her şey kocaman bir açık alandan ibaretti.

"Damien? Ne yaptın sen?"

"Haftaya ortalık sakinleşince eşyalarını almaya gideriz. Ev sahibinizle konuştum; mülkünde fark ettiğim bazı ihlallerden söz etti. Kira kontratından çıkmaya seve seve izin vereceğini söyledi." Maskesini indirdi, kocaman bir gülümseme takındı ve etrafımızdaki devasa alanı işaret etti. "Bize çatı katında bir süit veriyorum."

Ve Damien bu şekilde yanına taşınmamı istedi.

ONUNCU BÖLÜM

DEVE PARMAĞININ ALTINDA

Birkaç yakın arkadaşımız ve aile üyemiz için Noel arifesinde evimizde bir araya gelme konusunda ısrar ettiğimde ne düşündüğümü merak ediyordum. O zamanlar harika bir fikir gibi görünüyordu, ancak hazırlanmak için sadece üç saat kalmıştı, kendimi ciddi şekilde tekmeliyordum.

Bu yıl şükredecek çok şey vardı ve bu da bende kutlama yapmak için bir şeyler yapma isteği uyandırdı. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Damien'in son kontrolünde bir sorun çıkmadı ve çoğu gün kendini iyi hissediyordu.

Daire muhteşem görünüyordu; tam bir parti için uygundu. Damien ilk duvar yıkımından sonra yenileme işlerinin çoğunu kendisi yapmıştı. Artık burası devasa bir aşk yuvasına dönüşmüştü. Eski mutfakımı tamamen kaldırmıştı ve eski yatak odam artık oturma odamızın bir parçasıydı. Diğer banyoyu yedek olarak tuttuk ve bir alanı kapatarak küçük bir misafir odası haline getirdi. Köpeklerin de evin içinde oyalanacakları daha fazla alan vardı.

Kapı aralandı ve Damien'in yeni kesilmiş bir Noel ağacını aralıktan içeri ittiği görüldü. Taze çam kokusu havayı doldurdu. Birdenbire kesinlikle Noel gibi kokmaya başlamıştı.

"Bu çok büyük!"

"Teşekkür ederim. Bu ağaç da öyle."

"Cidden, bu ağaç çok büyük!"

"Şimdiye kadar her şeyi büyük yaptığımı bilmiyor muydun bebeğim?" "Evet, ama *o kadar büyüğüne* ihtiyacımız yoktu."

"Aslında küçük olanların hepsi gitmişti. Çoğu insan Noel ağaçlarını şimdiye kadar hazırlamıştır. Noel arifesine kadar erteleyince böyle oluyor işte."

"Bu doğru. Çok kötüydük. Seni yine markete göndermem gerekiyor çünkü birkaç şey unuttum."

Ağacı bir köşeye bıraktıktan sonra Damien ellerini ovuşturdu. "D'ler nerede?"

"Diğer odada ambalaj kağıtlarıyla oynuyorlar." "Tamam, güzel.

Belki bu ağacı huzur içinde kurmama izin verirler." "Jenna partiden önce onları almaya gelecek mi?"

"Bu konuda biraz şirret davranıyordu çünkü kendisinin de gitmesi gereken bir parti var, o yüzden gelip gelmeyeceğinden emin değilim."

"O zaman bırak kalsınlar. Zaten bir Ex-mas havamda değilim."

"Sırf seni o küçük beyaz elbisenin içinde görebilmek için gelmesini istiyorum. Kulaklarından buhar fışkıracak."

"Beğendin mi?"

"Evet. Bayıldım. Aslında, bu ağaç süsleme işinin beklemesi gerekebilir diye düşünüyorum."

"Zamanımız yok."

"Evet, var."

"Hayır, yok. Saate bak."

"Siktir. Tamam ama daha sonra herkes yatak odasına girdiğimizi fark edemeyecek kadar sarhoş olduğunda hızlı bir sevişmeye ihtiyacım olacak."

"Sen delisin."

"Taşaklarımı seviyorsun."

"Fındıklarına bayılıyorum. Lafı açılmışken... Masaya koymak için karışık olanlardan getirmeni istiyorum. Ayrıca hiç soda almadım. Sadece

alkol ve su var, başka içecek bir Şey yok. O yüzden Sprite ve kola kutuları alın. Markette Noel logolu olanlardan var."

"Sana hemen bir Noel kola kutusu vereceğim."

"Neden bu fikri senin aklına soktum ki?"

"Son otuz saniye içinde fındık, kola kutusu ve kafa dedin.

Bir ağacı süslemeye nasıl odaklanabilirim ki?"

Damien satın aldığı ampul ve diğer ss eşyaları ile cicili bicili poŐetleri açmaya başladı. Yarım yamalak bir ağaç olacaktı ama en azından bir ağacımız olacaktı.

Tüm mezeleri hazırlamayı bitirirken rahatlamak için bir kadeh Őaraba gerçekten ihtiyacım vardı. Normalde beyaz ierdim ama Damien dün gece bir Şişe kırmızı açmaya karar verdiği için ondan aldım. Şişe bir Şekilde elimden kaydı, yere düştü ve yeni beyaz elbisemin her tarafına kırmızı Şarap sıçradı.

"Kahretsin!"

Damien cicili bicili elbisesini bıraktı ve hemen altımdaki pisliği temizlemeye başladı. Damien'da sevdiğim Şeylerden biri de sorumluluk alma tavrıydı. Bir Şeylerle ilgilenmek için asla zaman kaybetmezdi. Ben Şok içinde öylece dururken o camları temizlemeye ve yerleri paspaslamaya devam etti.

Ayağa kalktı. "Siktir. Pekâlâ. Üstünü deėiŐtirmeliyiz. Zaten seni o elbiseden çıkarmak için can atıyordum."

"Şu anda ciddi misin?"

Yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Hadi gidip başka bir Şey seçelim."

Yatak odasına girdik ve köpekler cehennemden çıkışı yarasalar gibi kaçıŐtılar. Tonlarca paket kağdını paralamıŐlardı ve muhtemelen Damien'ın onları azarlayacağını düŐünüyorlardı. Azgın erkek arkadaŐımın aklında benim soyunma durumumdan faydalanmanın bir yolunu bulmaktan başka bir Şey olmadığını fark etmemiŐlerdi.

"Şu an giyecek bir şeyim yok."

"Senin için bir şey seçeceğim."

Damien'in aslında oldukça iyi bir zevki vardı. Ne zaman ne giyeceğim konusunda strese girsem, genellikle işi o devralır ve kıyafetimi seçerdi.

Dolabımı karıştırırken, neredeyse pırıltılı bir tayt gibi olan bir çift siyah pantolon ve payetli yakası olan dökümlü kırmızı bir gömlek seçti.

"Bu pantolon bana çok dar geliyor."

"Biliyorum. İçindeki kışını seviyorum."

"Fazla zamanımız yok. Sadece giyeceğim."

Damien kollarını kavuşturmuş, ben soyunurken her hareketimi izliyordu.

"Amını tıraş etmeme izin ver," diye ağzından kaçırdı. "Ne?"

"Biraz gürleşmeye başladı. Hemen halledeyim." Cevabımı beklemeden banyoya koştu.

Arkasından bağırdım, "Şu anda yapman gereken çalı budama işi bu değil."

"Biliyorum." Tıraş makinesinin ziline bastı. "Bu çok daha eğlenceli."

Damien vajinamın üzerine düzgün bir iniş şeridi tıraş etti. Bitirdikten sonra,

bana baktı. "Sikeyim. Bu gece ona vurmak için sabırsızlanıyorum."

Ellerimi geniş omuzlarına koyarak onu odadan dışarı ittim. "Tamam, gerçekten gitmen gerekiyor. Giyinmem gerekiyor."

Kıs kıs güldü. "Ben gidip gerçek ağaç budama işini bitireyim." O giderken, "Damien?" diye seslendim.

Arkasını döndü. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

Gülümsedim.

Bana bir öpücük verdi ve oturma odasına geri döndü. Tam bir dakika bile geçmeden küfür ettiğini duydum.

"Siktir!"

Oturma odasına koştum, hâlâ gömleğimin düğmelerini ilikliyordum.

"Ne oldu?" "Görünüşe göre köpekler çalılara işemeyi kendilerine görev edinmişler.

Ama bu durumda söz konusu çalılar bizim Noel ağacımız olacaktı. Büyük bir su birikintisi var ve az önce içine bastım!"

"Kahretsin."

Dudley ve Drewfus şimdi odanın köşesinde saklanıyorlardı.

Öfkesi kahkahaya dönüştü. "Onlara kızamıyorum bile çünkü sanırım kafaları karıştı. O kadar meşguldük ki, onları dışarı çıkarmayı unuttuk. Çalıları onlara getirdiğimizi sandılar."

"Tatil neşesi yayıyorlardı." "En azından boktan Noel kütükleri değildi."

Gülmekten kırıldım. "Doğru."

"Sanırım artık onları yürüyüşe çıkarmam gerekmiyor." "Bunu daha önce hiç yaptılar mı?"

"Onlarla hiç Noel ağacım olmadı." "Gerçekten mi?"

"Evet. Jenna Yahudi. Jenna Yahudi ve dürüst olmak gerekirse, sen olmasaydın muhtemelen Noel'i bile kutlamıyor olurdum."

"Neden olmasın?"

"Hiçbir zaman gerçekten ilgilenmedim. Babam öldükten sonra annem artık kutlamıyordu. Tatiller hep berbattı. Bu çocukluğumdan beri geçirdiğim en iyi Noel olacak." Bana doğru yürüdü ve yanlış ilmeğe taktığım anlaşılan düğmelerimden birini düzeltti, sonra da şöyle dedi: "Noel mutluluk ve sevgiyle ilgilidir. Bunlardan yoksun olduğunuzda, yılın en acı verici zamanlarından biri olabilir. Ama birdenbire mutlu olduğunuzu fark ettiğinizde

Hiç olmadığınız kadar mutlu olursunuz, Noel yeniden canlanır. Dökülen şarabı ve köpek sidiğini siktir et. Her şey yolunda, çünkü bu gelmiş geçmiş en iyi Noel."

Sanki bir işaretmiş gibi, köpeklerden biri havladı. "*Hav!*"

Kıkırdadı. "Kabul ediyorlar."

"Sizi bulduğum için şanslıyım çocuklar. Geçen Noel hayatımın en kötü Noel'iydi. Bir yıl ne kadar fark yaratıyor."

"Bir yıl içinde her şey olabilir, bazen korkunç şeyler, bazen de harika şeyler. Bu yıl benim için ikincisi olduğu için mutluyum."

"Bu yıl hayatımı değiştirdi."

Mezeleri yerleştirmeyi bitirmek için mutfak tezgahına döndüğümde, ağacın tepesini süsleyen Damien'ın vücuduna hayranlıkla baktım. Bir süsü yerleştirmek için kolunu her uzatışında kırmızı gömleği yukarı kalkıyordu.

Soğan çorbası karışımını ekşi kremayla karıştırırken, "Noel Baba şapkalı seksi bir adamın ağacımı süslemesini her gün izleyemiyorum" dedim.

Damien bana doğru döndü ve alnını kaldırdı. "Bana öyle bakmayı kes Jameson, yoksa ağacın altına sarılan tek şey sırtımdaki bacakların olacak."

Konuyu değiştirsem iyi olacak.

"Peki, bu gece sizin tarafınızdan kesin olarak kim geliyor?"

"Tyler annemi alacak ve yeni kız arkadaşıyla birlikte buraya getirecek."

"Adı neydi?" "Nicole."

"Hmm. Tamam. Bunu hatırlamaya çalışacağım. Başka kim var?"

"Murray ve eşini davet ettim. Bu kadar. Beni bilirsiniz. Büyük bir kalabalığa ihtiyacım yok."

"Ailem biraz geç gelecek. Önce uğrayacakları başka bir parti var. Gençlik merkezinden arkadaşlarım Laura ve Courtney'i de davet ettim. En fazla on ya da on bir kişiden bahsediyoruz."

"İnsanları görmek güzel olacak ama şahsen ben Noel sabahını her şeyden çok yalnız geçirmeyi dört gözle bekliyorum" dedi.

"Ben de."

Yarın sabahı birlikte geçirmeyi planladık, Claire ve Micah ile akşam yemeği için günün ilerleyen saatlerinde Sausalito'daki ailemin yanına gitmeden önce kendi hediyelerimizi değiş tokuş edecektik. Yani Noel sabahım kesinlikle harika bir ev yapımı kahvaltı ve bolca seksten oluşacaktı.

Damien ağacı tam zamanında bitirmişti. Daha önce unuttuğum birkaç eşyayı almaya gittiğinde kapı çaldı.

İlk gelenler Tyler ve Nicole oldu.

Tyler siyah yakalı gömleği ve koyu renk kot pantolonuyla gerçekten yakışıklı görünüyordu. Nicole çok tatlıydı. Benim gibi minyondü ama uzun kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Çok güzeldi, Tyler'ın eve getireceği birinden bekleyebileceğim her şeye sahipti, ancak hayal edebileceğimden daha da tatlı görünüyordu. Neden bilmiyorum ama onu biraz daha kendini beğenmiş biriyle hayal etmişim.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim.

Tyler omuzlarımın ötesine baktı. "D nerede?"

"Dışarıda son dakika işlerini hallediyor."

"Nic'e Damien ile nasıl tanıştığının hikâyesini anlatıyordum."

"Damien ve benim teknik olarak birbirimizi tanımamızın pek çok yolu vardı. Hangi hikaye?"

"Binayı neredeyse yaktığın zaman."

"Ah, evet, benim en ünlü şöhrat iddiam." Nicole'e dönerek, "Siz nasıl tanışmıştınız?" diye sordum.

"Tyler'ın şovunda makyaj sanatçısıyım."

"Oh, tamam. O yüzü düzgün göstermek zor bir iş olmalı." Göz kırptım.

"Aslında bazı sahneler için onu çirkin göstermek daha zor."

"O ortamda çalışmak eğlenceli olacak gibi görünüyor. Küçük kız kardeşim New York'ta tiyatro oyuncusu."

Tyler başını salladı. "Damien bana anlatıyordu. Broadway'de mi yoksa Broadway dışında mı?"

"Aslında ikisini de yaptı. Şu anda Broadway'de bir başrolü var."

"Bay Repertory'deki bu dönem sona erdiğinde, bir fırsat olursa Los Angeles'a ya da muhtemelen New York'a taşınmayı düşünüyordum. Kaliforniya'dan ayrılmayı gerçekten istemiyorum. Yine de bu iş kolay değil. Elinize ne geçerse onu almak zorundasınız."

Nicole ona sevgiyle baktı. "En azından her yerde makyaj yapabiliyorum."

"Eğer iyi olursan seni de yanımda
götürebilirim." "Gidebilirim." Gülümsedi.
İşler ciddileşiyor gibi görünüyordu.

Kapı açıldı ve Damien çıktı. "Sevgili leydim için Noel kola kutuları, fındık ve yapışkan toplar getirdim."

Ondan küçük bir kutu aldım. "Donut delikleri. Harika. Bunlar listede yoktu."

"Hayır. Ama sırf yapışkan toplar diyebilmek için üçlemeyi tamamlamaya karşı koyamadım." Tyler'ın kız arkadaşına döndü ve elini uzattı. Eline bakarak şaka yaptı, "Söz veriyorum temiz. Tanıştığımıza memnun oldum, Nicole."

İki kardeşin arasına bakarak, "Vay canına, birbirinize çok benziyorsunuz," dedi.

Kıkırdadım. "Tepkin bana onları aynı odada ilk gördüğümde verdiğim tepkiyi hatırlattı. Başta çift gördüğümü sanmıştım ama aslında onları birlikte gördükçe bana daha az benziyorlar."

Damien Nicole'e dönerek, "Birbirimize benziyoruz ama beni daha yakışıklı bulduğuna emin misin?" diye sordu.

"İki arada bir derede," dedi.

Onun Damien'ı çekici bulduğu düşüncesi bir kıskançlık hissi uyandırdı.

Damien Tyler'ın omzuna bir şaplak atarak, "Bunu anlamana yardım edeceğim. Ben daha yakışıklıyım, ama küçük kardeşime daha iyi bir kişiliğe sahip olma ayrıcalığını vereceğim. O benim olabileceğimden çok daha dışa dönük. Ve harika bir aktör."

Tyler, Nicole'e bakmadan önce, "Kendini hafife alma," dedi. "Damien birkaç yıldır yakalanması zor bir sanatçı rolünü oldukça iyi oynuyor."

"Kapa şu lanet çeneni." Damien güldü.

Nicole bana fısıldadı, "Böyle çok mu tartışıyorlar?"

"Evet. Çok tatlı. Birlikte olduklarında testosteron kokusunu lastik yanığı gibi alabiliyorsunuz."

Damien etrafına bakındı. "Annem nerede?"

"Gelmesini sağlayamadım. Size üzgün olduğunu ama kendini pek neşeli hissetmediğini söylememi istedi. Sanırım depresif bir dönemin ortasında."

"Siktir."

Damien'ın sırtını okşayarak, "Kahretsin. Özür dilerim." dedim.

"Noel onun için gerçekten zor geçiyor. İnsanların ona bakıp üzgün olduğunu anlamasını istemiyor," diyor Tyler. "Bu yüzden uzak durmayı seçiyor." Damien bana baktı. "Onunla kalmaya gittiğimizde, aslında gerçekten iyi birkaç gün geçiriyordu. Bu daha tipik bir durum." Derin bir nefes aldı ve kolunu belime dolayarak, "Her neyse, muhtemelen acıkmışsınızdır. Küçük hanımım bir sürü şey yaptı ama hiçbiri O yandı, o yüzden keyfine bak."

Herkes harika vakit geçiriyor gibiydi. Apatifler tıka basa yeniyor ve içkiler akıyordu. Damien arka planda Noel müziği bile açmıştı.

Jenna köpekler için hiç gelmedi, biz de üzerlerine ren geyiği boynuzu atarak en iyisini yaptık. Yine ağaca işememişlerdi ve herkesin artıklarını toplamak için tam bir gün geçiriyorlardı; muhtemelen yarın bunun bedelini ödeyecektik.

Damien arkamdan yaklaştığında, annemle babamın Tyler'la oynadığı oyun hakkında yaptıkları konuşmayı dinliyordum. Kulağıma değen nefesinin sıcaklığı tüylerimi ürpertti.

"Bütün bu insanların gitmesine hazırım. O pantolon sana o kadar dar geliyor ki *benim* pantolonumu da daraltıyor."

"Uslu dur," diye fısıldadım, onun sırtıma yaslanmasından başka bir şey istemediğim halde.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var" diye inledi.

"Ne için?"

"Diğer odada."

"Sanırım pantolonunun içinde."

"Şimdilik öyle, evet."

"Sen kötüsün."

"Haydi. Beş dakika boyunca kimse bizi özlemeyecek."

Ben cevap vermeden Damien parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Kimsenin dikkatini çekmemiş gibi görüldüğünde beni yatak odasına götürmeye başladı. Beni duvara yaslamadan önce kapıyı arkamızdan kilitledi.

Boynumu öpücük yağmuruna tutarken gözlerimi kapattım. Gömleğimi çekiştirerek çıkarmadan önce düğmelerini çözmeye başladı.

"Bu pantolon bütün gece beni aşağı baktırdı." Yere diz çöktü. "Üzerinde çok güzel duruyorlar ama çok darlar. Tanrıya şükür gömleğin bunu örtüyordu." Kocaman bir deve parmağının görüldüğü kasıklarımı işaret etti. Damien bacaklarımı ayırdı ve beni oradan öpmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Mırıldandım.

"Noel'deyiz. Seni deve parmağının altından öpüyorum."

Gülmekten titreyerek, "Ökseotu olduğunu sanıyordum." dedim. "Artık değil."

Pantolonumu indiren Damien, "Dışarıda herkes konuşup gülüyor ve benim tek düşünebildiğim yüzümü amına gömmek" dedi.

Pantolonumu çıkardığında, ben bacaklarımı ayırırken o da aynı şeyi yaptı. Sırtımı duvara yaslayıp beni yemeye devam ederken parmaklarımı başının arkasına geçirdim.

Hava almak için yukarı çıktı. "Falalalala benim için. Tadın tüm Noel ikramlarından daha güzel."

Güldüm. "Oraya geri dönmeliyiz." Nefes nefese, "Gelmem gerek." dedim.

"Henüz gelme," diye hırladı.

Ayağa kalkarak, yüzüm duvara dönük olacak şekilde beni çevirdi.

"Şimdi gel," dedi içime girerken. Tam içime girdiği anda sikiinin etrafında spazm geçirmem on saniye kadar sürdü.

"Bu tam anlamıyla bir şipşaktı," diye nefes verdim.

Boynuma doğru konuşurken saçlarımı geriye doğru tutuyordu, "Bütün gece beni çalıştırırsan böyle olur."

"Sen önden git. Tuvaleti kullanmam gerek."

Pantolonunu yukarı çekti ve partiye geri döndü.

Ben çıktıktan sonra Damien köşedeki masaya yaslanmış, sanki yan odada sevişmemiz hiç olmamış gibi birasını yudumluyordu. Bu sırada ben de yüzümün her yerinde yanıp sönen Noel ışıklarıyla SEX kelimesi yazılmış gibi hissediyordum.

Odanın diğer ucundan beni fark ettiğinde, sanırım utandığımı anlamıştı. Ben tezgâhın arkasında durup tatlı tepsisini hazırlarken, o bana bakıp sırtarak birasını yudumlamaya devam etti. Damien odanın diğer ucundan gülmeye başlarken ben de rastgele bir kahkaha krizine girdim.

Başka kimse ne haltlar döndüğünü bilmiyordu. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Köpekler ağaçtan düşen bazı süslerle oynuyordu. Bu sırada Damien ve ben kendi küçük dünyamızdaydık.

Gülmeyi bıraktığımızda, bana uzaktan şehvet ve aşk karışımı bir bakışla bakmaya devam etti. Bu gerçekten de hayatımın en güzel Noel'iydi.

Damien ve benim önümüzde muhtemelen zor zamanlar olduğunu biliyordum ama bu gece -ikimizin birbirimizden başka her şeyden habersiz olduğumuz bu an- mükemmeldi.

BÖLÜM TMENTY-ONE

LE NOMBRIL

Damien ve ben gece yarısına kadar partinin dağınıklığını temizlemekle uğraştık. Noel sabahı uyuyabilmek için buna değerdı.

Damien'ın sert aletının kıcımın çatlağına sıkışmış olmasının verdiği inanılmaz hisle uyandım. Bu bizim kaşıklaşmamızın özel bir versiyonuydu.

Damien sırtıma doğru konuştu. "Mutlu Noeller."

Arkamı döndüm. "Mutlu Noeller, bebeğim."

Parmaklarımla saçlarına masaj yaparak güzel çene hattına hayran kaldım ama yüzündeki endişeli ifadeyi fark ettim.

"Sorun nedir?"

"Sen uyurken bir şeyler düşünüyordum. Dün gece çok ayaktaydım."

"Ne gibi?"

"Geleceğı düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Bu konuyu tekrar açarsam bana kızmayacağına söz verir misin?" Kalbim biraz burkuldu. "Söz veriyorum."

"Yine çocuklar hakkında düşünüyordum ve seni kendi çocuğına sahip olmaktan ne kadar alıkoymak istemediğimi. Bu konuyu daha önce de tartıştığımızı biliyorum ama sanırım hala kararını aklım almıyor. Ne zaman düşünsem, bu beni hasta ediyor."

Gözlerimi kapatarak, kendimi açıklayabilmek için elimden geldiğince konuyla ilgili düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Üreme ihtiyacımız bencilce bir ihtiyaç

değil mi? Dünyada iyi evlere ihtiyacı olan çocuklar olduğu sürece neden çocuk sahibi olmamız gerekiyor?"

"Bir gün bizden birini istemeyecekmiş gibi davranma."

"Bir tane istiyorum. Bunu seninle birlikte yaşamak istiyorum ama karşı karşıya olduğumuz senaryoyu anlıyorum. Eğer bu riski göze alamıyorsan, bunu tamamen anlarım. Sen benim için her şeyden daha önemlisin. *Seni* her şeyden çok istiyorum ve bunu söylerken yalan söylemiyorum."

"Sadece kayıtlara geçmesini istiyorum, eğer kabul edemezseniz... bunu anlayışla karşılarım."

"Sevmediğim bir adamdan hamile kalmak için seni terk etseydim anlar mıydın?"

Sorumu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Boş ver onu. Hayır, anlamazdım. Sonunda birini öldürürdüm. Ya da hamile kışını kaçırır ve bebeği seninle birlikte büyütürdüm." Birden beni kendine çekti. "Ben ümitsiz vakayım."

"O zaman bir yere gitmediğim için şanslısın."

"Yaşlandığımda, huysuzlandığımda ve artık ateşli olmadığımda, çocuk sahibi olmayı dileyeceksin."

"Ve yapacağım. Yapacağız. Biyolojik olarak bizim olmasalar bile."

Gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki. Sanki onların ötesine bakıyor gibiydi. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

"Hayır. Anladığını sanmıyorum. Söylemem gereken bir şey var ve bunu *gerçekten* anladığından emin olmalıyım."

"Tamam..."

"Bunun hep aklının bir köşesinde olduğunu biliyorum, çünkü seni çok iyi tanıyorum. Bir gün uyandığında benim duygularımın da onunkiler gibi değiştiğini görüp görmeyeceğini merak ediyorsun. Kendine inanmaya izin vermiyorsun

Çünkü tarihin tekerrür etmesi ihtimaline karşı kendini korumak istiyorsun. Bu dünyada yürüdüğüm sürece seni seveceğime inanmanı istiyorum. Sana onun yaptığı gibi zarar vermeyeceğim. Bunun sözünü verebilirim. Sen benim için osun. Belki bunu daha önce de duymuşsundur ama bu kez söyleyen kişi ciddi. Bunu anlamanı istiyorum."

Duygularıma yenik düşerek zar zor "Evet" diye mırıldanabildim. "Güzel." Aniden ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana kahve ve kahvaltı hazırlamak için."

Hak etmediğimi düşünerek, eşofmanlarını giyip mutfağa doğru yürürken onun görkemli çıplak vücudunun her hareketini izledim.

Kollarımı gererek esnedim ve onun tişörtlerinden birini bulmak için kendimi yataktan kaldırdım.

Mutfaktan Damien'ın sesini duyabiliyordum. "Kahretsin. Kutuda hiç kahve kalmamış. Dün gece dışarıdayken biraz alacaktım."

"Nasıl olur da kahvemiz biter? O devasa kahveyi sen aldın." "Ne kadar kahve içtiğimizi gördün mü?"

"Kahretsin."

"Pekâlâ." İç çekti. "Bodega'dan biraz alacağım. Geçen gün bugün açık olacaklarına dair bir tabela gördüm."

Kollarımı onun kollarının altına dolayarak, "Bugün Noel. Sakın gitme. Hallederiz."

Arkasını döndü ve beni alnımdan öptü. "Kahve olmadan gerçekten hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?"

"Denerim."

"Ben onsuz bir canavarım. Benim için bir seçenek değil."

"Her halükarda bir canavarsın, ama katılıyorum. Senin kahveye benden daha çok ihtiyacın var."

"Dün markette bir şey unuttuğumu biliyordum."

"Yapışkan topları hatırladın ama en önemli şeyi unuttun. Belki bir kahve imasıyla gelseydin, hatırlayabilirdin."

"Chock Full o' Nuts?" Göz kırptı.

"Kahretsin, çok hızlısın."

"Bu markayı seviyorsun, değil mi?" "Evet. Uzun sürmesin!"

"Yapmayacağım."

Ön kapı kapandıktan sonra yatağa döndüm, kalçalarımı tokatladım ve köpeklerle el sallayarak benimle birlikte atlamalarını istedim. "Psst. Çocuklar. Hadi gelin. Babanız bana çok kızacak ama Noel'de sizinle kucaklaşmak istiyorum." Damien evde yokken yatakta takılmak bizim küçük sırrımızdı. Arkalarında her zaman bol miktarda saç bıraktıkları için Damien'ın kanıtları görmezden geldiğinden oldukça emindim.

Dudley ve Drewfus hiç vakit kaybetmeden yatağa atlayıp yüzümü yaladılar. Dün gece hediye olarak açmaları için verdiğimiz bisküviler gibi kokuyorlardı ve şimdi ben de onlar gibi kokuyordum.

Kırk beş dakika geçtikten sonra, Damien'ın kahve almak için çok uzun zaman harcadığını fark ettim. Bodega sadece birkaç blok ötedeydi ve kamyonetini de bunun üzerine sürmüştü. Zaman geçtikçe daha da endişelenmeye başladım.

Sonunda telefon çaldı.

"Damien?"

"Evet, bebeğim."

"Neredesin?"

"Ben de tam seni aramak üzereydim. Hastanedeyim. Memorial."

"Ne?"

"Sorun değil. Kendim aldım."

"Ne oldu? Kahve almaya gitmiştin. Anlamıyorum."

"Kasadaydım. Paramı alıyorlardı. Daha önce hiç yaşamadığım bir göğüs ağrısı hissetmeye başladım. Ödüm bokuma karıştı. Eve gelme riskini almak istemedim ve doğruca acil servise gittim."

"Şimdi ne oluyor?" "Beni kabul ediyorlar." "Oraya geliyorum."

"Lütfen kaza yapmayın. Acele etme. Ben iyi olacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Gözyaşı dökmeye başladığımı anlayabiliyordu. "Chelsea...lütfen. Ağlama, tamam mı? Benim için güçlü ol. Ben iyi olacağım. Sadece kontrolden geçeceğim, sonra da hemen eve dönüp ağaçların altında kahvemizi yudumlayacağız."

"Pekala. Seni seviyorum."

Hastaneye gidişimiz sonsuza kadar sürecekti gibiydi. Odasına vardığımda Damien yatakta doğrulup oturuyordu.

Ona doğru koşarken hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım.

Damien beni kollarına aldı. "Sakin ol, bebeğim. Ben iyiyim."

Gözlerimi sildi.

"Bana bütün o şeyleri söylüyordun. Ve sonra... Korktum ki..."

"Buraya geldiğinde ölmüş olacağımı mı? Çünkü sana seni ölene kadar seveceğimi söylemiştim?"

Burnumu çektim. "Evet."

"Bu korkunç bir zamanlama olurdu. Çok fazla boktan aşk romanı okuyorsun." Zorla gülümsedi.

Ben de geri verdim. "İyi olmana sevindim. Beklerken ne yapabilirim?"

Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Sadece benimle kal. Tek ihtiyacım olan bu."

"Sanki şu anda başka bir yerde olabilirmişim gibi."

Noel gününün büyük bir kısmını hastanede geçirdik. Bir dizi test yaptıktan sonra Damien'ın tatilden sonra mümkün olan en kısa sürede doktorunu görmesi şartıyla gitmesine izin verdiler.

Ertesi Salı günü, Damien'ın Stanford'daki kardiyologunu görmeye gidebildik.

Dr. Tuscano yumuşak huyluydu ve beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı. Muayene bittikten sonra bana gülümsedi. "Damien'ı bir süredir görüyorum. Söylemeliyim ki, hiç bu kadar mutlu görünmemişti."

"Teşekkür ederim."

"Doktor, Chelsea'yi yanımda getirdim, böylece onun sorularını bizzat yanıtlayabilirsiniz. Ameliyat konusunda henüz bir karar vermedim ama onun bilgilendirilmesini istiyorum."

"Bunu yapmak benim için bir zevk." Doktor küçük bir tabureye oturdu. "Sizin için özel olarak ne cevap verebilirim?"

Boğazımı temizleyerek, "Sanırım sadece riskler ve faydalar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum" dedim.

"Tamam, muhtemelen zaten bildiğiniz gibi, yapacağımız işleme septal miyektomi deniyor. Tıkanıklığı ortadan kaldırmak için kalbini çevreleyen kalınlaşmış septal duvarın küçük bir kısmını çıkaracağız. Bu sayede kalbin kan pompalaması kolaylaşacak. Biz

Damien oldukça genç olduğu ve belirgin septal kalınlığı nedeniyle her zaman bu prosedür için iyi bir aday olduğunu düşündüm."

Ben bir Şey anlamayınca, Damien beni utandırmaya karar verdi. "Üzgünüm Doktor... kalınlık dediniz ve onun akılı anatomimin başka bir kısmına gitmiş olmalı."

Doktor kıkırdadı ama bu yorumu görmezden gelmeye karar verdi. "Her neyse, ameliyat muhtemelen semptomlarının hafiflemesini sağlayacaktır, ancak bundan daha fazlası, yaşam beklentisini uzatabilir."

"Güvenli mi?"

"Genel olarak çok güvenli, evet. Her cerrahi prosedürde olduğu gibi, çok düşük de olsa riskler vardır."

"Bu riskler nelerdir?"

"Enfeksiyon, kalp krizi, felç ya da ölüm. Ancak böyle bir Şeyin gerçekleşme olasılığını azaltmak için elimizden gelen her Şeyi yapıyoruz."

"Bu operasyonun yaşam süresini gerçekten etkileyip etkilemediği konusunda birbiriyle çeliően pek çok Şey okudum."

"Haklısınız. Bu konuda farklı görüşler var. Ancak en yeni araőtırmalar, Damien gibi semptomatik olan bireyler için miyektominin aslında yaşam beklentilerini normalleőtirebileceėini göstermiştir. On yıllık sağkalım yüzde doksan beş olacaktır ki bu da genel nüfusla eőittir."

"Ameliyat olmayanlar için on yıllık hayatta kalma oranı nedir?" "Yaklaşık yüzde yetmiő üç."

"Vay canına."

"Hiçbir Şeyin garantisi yok Chelsea. Ameliyat olsa bile, ani kalp durmasının gerçekleşmeyeceğini kesin olarak söyleyemeyiz. Ama aile gemiőı göz önüne alındığında, babası çok genç yaşta ölmüş.

mümkün olduğunca proaktif olmayı öneriyorum. Elbette her halükarda ilaçlarını almaya devam edecektir."

Dr. Tuscano sorularımı yanıtlamaya devam etti. Bu konuda duygularım bir inip bir çıkıyordu. Tam ameliyatın doğru olduğuna karar verdiğim anda Damien'a bakıyor ve onun açık kalp ameliyatı geçireceği düşüncesiyle ürperiyordum. Doktor ameliyat sırasında ölümün nadir olduğunu söylemiş olsa da, böyle bir şey olmuştu. İnternette beni dehşete düşüren birkaç hikaye okumuştum. Onu bu ameliyata teşvik edersem ve Tanrı korusun ameliyat masasında ölürse kendimi asla affedemezdim.

Aynı zamanda, ya korkudan erteleyeseydik ve başına önlenebilecek bir şey gelseydi? Her iki senaryoda da kendimi rahat hissetmem mümkün değildi. Emin olduğum tek şey bunun *onun* kararı olması gerektiği ve ne olursa olsun onu destekleyeceğimdi.

Noel'den sonraki Çarşamba günü, Damien mutfak tezgahının üzerine büyük bir sürpriz bıraktı.

San Francisco'dan JFK'ye direkt uçuşlar için iki e-bilet basıldı.

"Damien? Bunlar da ne?"

"İlk Noel'imizi berbat ettiğim için özür dilerim." "New York'a mı gidiyoruz?"

"Evet... Yılbaşı gecesi için. Kız kardeşini görebilirsin. Noel'de burada olamadığı için onu ne kadar özlediğini söylediğini biliyorum."

Detayları incelerken gözbebeklerim ileri geri hareket etti. "Tamam... bunlar birinci sınıf! Tatil zamanı mı? Bu biletler bir servet değerinde."

"Bunu karşılayabiliriz."

"Ciddi misin sen?"

"Asla bir yere gitmiyoruz ve bunu hak ediyoruz. Tüm bu iç karartıcı şeyleri birkaç günlüğüne unutmaya çalışmak için ortam değişikliğine ihtiyacımız var."

Onu kucaklamak için ayak parmaklarımın ucuna uzandım ve "Sana sarılabiliyim!" diye bağırdım. "Umarım bundan biraz daha fazlasını alırım."

"Oh, bundan *çok* daha fazlasını alacaksın."

Bacaklarımı ona doladığımda beni bir öpücüğe kaldırdı. Beni yere bıraktığında yüz ifadesi ciddileşti. "Dünkü randevudan beri endişelendiğini söyleyebilirim. Sadece seninle inkâr içinde yaşamak için biraz daha zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

"Bunu halledebilirim."

Beni yere bıraktı. "Hadi biraz eğlenelim."

New York şehri hoş bir değişiklik oldu.

Jade'in akşamki gösterisini izlemeye gitmiştik ve tiyatro bölgesinden uzak olmayan bir restoranda yemek yiyorduk. Jade'in iki arkadaşının içeri girdiğini duyduğumda tuvalete gitmiştim. Bir tanesi görünüşe göre yeni gelmişti.

"Aman Tanrım, Jade'in yanında oturan adam kim?" "Kız kardeşinin erkek arkadaşı. Adı Damien."

"Vay anasını."

"Biliyorum. Çok seksi. California'dan ziyarete geldi."

"Kaliforniya'da iyi yetiştiriyorlar o zaman."

"Cidden. Batı Yakası'nı ziyaret etmek istiyorum. Buradaki adamlardan bıktım."

Kabinden çıktığımda, daha önce tanıştığım kişi dilini ısırıldı.

"Selam Chelsea." Beni tanıştırmak için arkadaşına döndü. "Bu Jade'in kız kardeşi."

Diğer kız dehşete düşmüş görünüyordu. "Bizi duydun." "Evet."

"Özür dilerim. Erkek arkadaşınız muhteşem. Sadece ona hayranlık duyuyorduk ve kötü bir niyetimiz yoktu."

"Teşekkür ederim. Biliyorum. Alınmadım."

Onları suçlayamasam da yine de içimden birini boğmak geliyordu. Ellerimi yıkarken, eski erkek arkadaşlarıma karşı hiç bu kadar sahiplenici hissetmediğimi düşündüm. Damien'a karşı hislerim tamamen farklı bir seviyedeydi. Birinin onu çalmaya çalışması, hatta sadece ona göz dikmesi fikri bile beni çıldırtıyordu. Neyse ki, onun gözü sadece benim üzerimdeydi.

Masama döndüğümde onun yer değiştirdiğini ve Jade ile konuştuğunu fark ettim. Yaklaştığımda bana gülümsedi ve benim hakkımda konuştuklarından şüphelendim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim, hâlâ tuvalet olayından dolayı telaşlıydım.

Ruh halimi hisseden Damien kolunu bana doladı ve parmak uçlarıyla sırtımı hafifçe kaşıdı. Banyodaki iki kadın masaya döndüğünde, sahiplenici bir şekilde elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere sardım.

Birkaç dakika sonra Jade'in rol arkadaşı Craig geldi. Buraya son gelişimde birlikte takıldığım kızıl saçlı adamdı - Damien'ın Facebook'ta fotoğrafımı gördüğü adam. Damien hemen bana onu tanıdığını belirten bir bakış attı.

Jade onları tanıştırdığında, Damien ona sıkı ama isteksiz bir el sıkışma teklif etti.

Craig bana doğru baktı. "Seni tekrar görmek çok güzel Chelsea. Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim."

"Biliyorum. Bu sürpriz bir geziydi." Damien'in elini daha sıkı sıkarak gülümsedim.

Birlikte, kaybedilmiş bir davaydık.

Yemekten sonra Damien kulağıma fısıldadı, "O adam sana bakıp duruyor, ben burada otururken bile."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle. Onu izliyordum."

Birden elimi bıraktı, ayağa kalktı ve banyoya doğru yöneldi.

Telefonum çaldı.

Şu anda erkekler tuvaletinde kimse yok. Buraya gel.

Kapıyı yavaşça açtım. Damien tam orada duruyordu ve beni hemen engelli kabinine çekti.

"Ne yapıyorsun?" "Bölgemi işaretliyorum."

"Üzerime mi işeyeceksin?" Şaka yaptım.

"Sadece sen istersen."

"Bilmiyorum."

"Bundan daha iyisini yapacağım," dedi, beni çevirip eteğimi kaldırarak. İçime derinlemesine iterken boynuma derin bir nefes bıraktı. Her itişinde onun için daha da ıslanıyordum.

Onunla spontane seks yapmak her zaman iyi hissettirirdi, ama bu sefer hatırlayabildiğimden daha iyi hissettirdi. Beni banyo kabininin arkasından becerirken, benim de en az onun kadar kıskançlıktan kudurduğumdan haberi yoktu.

Ana banyonun kapısının açık olduğunu duyabiliyorduk. Bu hızımızı kesmiyordu. Aslında, Damien ve ben ne zaman yakalanmaya yakın olsak, bu genellikle işleri daha çılgınca hale getirirdi. Sert ve hızlı bir şekilde boşalırken ağzımı açıp sessiz bir çığlık attım. Sıcak döllerinin içime fişkırdığını hissedebiliyordum.

Elleri her iki yanımdaydı ve beni arkadan tezgâha doğru kilitliyordu. "Kukunla beni böyle sıkıştırmana bayılıyorum."

"Jade ve arkadaşları ne yaptığımızı anlamadan gitsek iyi olur."

"Siktir et. Umarım yaparlar."

Ertesi gün Damien öğle yemeği için paket servis almak üzere Jade'in evinin bulunduğu sokağa doğru yürüyüşe çıktı. Akşamki gösterisi için ayrılmak zorunda kalana kadar üçümüz dairede takılacaktık.

Jade'le ilk kez yalnız kalıyorduk ve "Dün gece yemekte, ben banyodan çıkarken Damien'la ne konuşuyordunuz?" diye sormak zorunda kaldım.

"Restoranda beni köşeye sıkıştırdığı için özür diledi ama fikrimi öğrenmesi gerektiğini söyledi. Bana açıldığını bildiğini ve aranızda olan biten her şeyi bildiğimi düşündüğünü söyledi. Bildiğimi söyledim. Sonra da çocuk yapmama konusunda gerçekten iyi olup olmadığın konusunda fikrimi sordu."

Hayal kırıklığıyla bir nefes verdim. "Bunu onunla da yaşadım."

"Biliyorum ama seni herkesten daha iyi tanıdığımın farkında. Sadece kendini kandırdığını düşünmediğimden emin olmak için ikinci bir görüş istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Ona senin tanıdığım en özverili insan olduğunu ama aynı zamanda gerçekten istemediğin bir şeyi yapmayacağını ya da söylemeyeceğini de bildiğimi söyledim."

"Kalp ameliyatı olup olmayacağına karar verdikten sonra vazektomi yaptıracağını, böylece sonsuza kadar doğum kontrol hapı kullanmak zorunda kalmayacağımı söyledi."

"Tanrım, bu çok nihai
görünüyor." "Biliyorum."

"Hiç şüpheniz var mı? Bana söyledin, değil mi?"

"Evet. Yemin ederim. Yalan söyleyip bunun beni üzmediğini söylemeyeceğim, çünkü üzüyor, ama onun ne kadar kararlı olduğunu biliyorum. Onsuz yaşayamam, bu yüzden onun kararıyla yaşamak zorundayım."

"Tamam."

Jade bana sarıldığında gözlerim yaşardı. Damien'la hiç bebek sahibi olamayacağımızı düşünerek ilk kez gerçekten ağlamıştım; bunun için son kez ağlayacağıma yemin ettim.

Kapı açıldı ve elinde Çin yemeği dolu kâğıt torbalarla içeri girdi. Hızla gözlerimi ovuşturdum ama artık çok geçti. Gözyaşlarımı fark etmişti.

Yüzümü inceleyerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Söz veriyorum. Sadece konuşuyorduk ve biraz duygusallaştım." Şüpheli görünerek önce Jade'e sonra da bana baktı. "Pekâlâ."

O akşam erken saatlerde, Damien ve ben SoHo'da el ele yürürken, "Senden bir şey saklıyordum" dedi.

"Yine mi?" Alay ettim.

"Bu iyi bir şey, benim küçük ukalam." "Ne?"

"Bir sanat forumu aracılığıyla tanıştığım bir arkadaşım burada spreyle boyanmış bir galeri açtı. Bu yüzden ayrılmadan önce bu mahalleye gelmek istedim."

"Bu çok havalı. Şimdi oraya mı gidiyoruz?"

"Evet, ama hepsi bu değil. Aslında ona resimlerimden birini verdim." "Orada mı?"

"Evet."

"Hangisi?"

"Bekleyip görmeniz gerekecek."

Galeri küçüktü. Tuğla iç duvarlara spreyle boyanmış büyük tuvaler monte edilmişti. Arka planda hafif bir caz müziği çalıyordu.

"Bakalım hangisinin benim olduğunu tahmin edebilecek misin?"

Galeride yavaşça yürüdük, her sanat eserinde durduk. Resimler insanlardan soyut şekillere ve renklere kadar çeşitlilik gösteriyordu.

"Nedir bu?" Özellikle bir parçanın başlığına daha yakından baktım.

Damien Hennessey'den Le Nombriel.

"Sanırım artık tahmin etmeme gerek yok. İşte bu kadar!" Başımı öne eğdim. "Neymiş o?"

"Yakından bak." Arkamda durdu, kollarını belime doladı ve çenesini başıma yasladı. "Bu sensin."

"Ben mi? Sadece büyük, girdaplı bir delik gibi görünüyor." Birden sıcak bastı. "Bu benim vajinam değil, değil mi?"

Kahkahası bana karşı titreşti. "O deliğe değil bebeğim, ama istersen bütün gün sıkabilirim. Aslında, bu benim için bir zevk olur." Beni tuvalden uzaklaştırdı. "Geri çekil."

Sonunda gördüm. "Bu benim göbek deliğim. Doğru ya! Bir keresinde onu boyadığından bahsetmiştin."

"Haklısın. Bu senin göbek deliğın. Benim güzel göbeğim, diğeri adıyla *Le Nombri*l. Fransızca bir terim."

"Bunu boyamayı nasıl başardın?"

"Uzun zaman önce hafızamdan bir tane yapmışım. Evime gelirken bu yarım tişörtü giymiştin ve ben de zihnimde bir fotoğrafını çekmişim. Bu versiyon, daha yakın zamanda sen uyurken çektiğim gerçek bir fotoğrafın kopyası. Muhtemelen farkı anlamayacağını biliyorum ama şu olukları görüyor musun? Onlar aslında seninkinin oldukça doğru bir tasviri. Bir göbeğin detaylarını yakalamanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşırırdın. Şimdiye kadar yaptığım en zor resimlerden biri ama en sevdiğim de bu."

"Satılık mı?"

"Hayır. Bunu kimseye vermem mümkün değil. Bu sadece sergilemek için." "Sanırım dünyada bunu takdir edecek tek kişi sensin." "Her santimini gerçekten seviyorum."

Gözlerinin içine baktım ve bunu tüm kalbi ve ruhuyla söylediğini anladım.

Times Meydanı'ndaki yılbaşı gecesi tam da hayal ettiğim gibi muhteşemdi. İnsan kalabalığının içinde yüzerken, beni kürklü paltosuna saran Damien'a arkamdan sarıldım.

Top düştüğünde o kadar sert öpüştük ki dudaklarım kopacakmış gibi hissettim.

Damien beni kendisine doğru çevirdi ve paltoyu battaniye olarak üzerime yeniden yerleştirdi. "Geçen yıl bu zamanlar tüm bunları izlediğimi, televizyonda Ryan Seacrest'e baktığımı ve bunun yine aynı yıl olacağını düşündüğümü düşünmek beni çıldırtıyor. Otomatik olarak

Aynı rutinin içinde sıkışıp kalırdım, umursamadığım kadınlarla takılırdım, bütün gün resim yapardım. Bunun kötü bir hayat olduğunu düşünmüyordum, ama gerçekten daha iyisini bilmiyordum. Oldukça mutlu olduğumu sanıyordum. Meğer mutluluğu duvardaki bir delikten ayırt edemiyormuşum."

Devam ederken duvara yaptığı göndermeyi takdir ederek gülümsedim.

"Hiçbir fikrim yoktu. Gerçek mutluluğun henüz tanışmadığım bir kızıdan geleceğini bilmiyordum. Geçen yıl bu zamanlar Chelsea Jameson'ın kim olduğunu bile bilmediğime inanmak zor. Şimdi, sensiz kim olduğumu bile bilmiyorum."

Kalbim sevgi ve korku karışımıyla dolup taşıyor gibiydi. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama kelimeleri bir araya getiremiyordum. Hissettiklerimi ifade etmek benim için çok zordu, bu yüzden sadece başımı kalbine gömdüm ve "Bu iyi bir yıl olacak, Damien. Bunu biliyorum."

Damien haklıydı. New York gezisi çok ihtiyaç duyulan bir manzara değişikliği olmuştu. Her şey çok hızlı geçti.

Ertesi gün, eve dönüş uçuşumuzda, uçağımız San Francisco'ya inişe hazırlanmak için yavaşça alçalırken Damien elimi tuttu. Güneş uçağın içinde parlıyordu ve bana bakıp "Sanırım bunu yapacağım" derken güzel gözlerini aydınlatıyordu.

Göğsüm sıkıştı. Neyi kastettiğini çok iyi biliyordum ama yine de sordum.

Kendimi destekledim. "Ne yapacaksın?"

"Ameliyat. Onu yapacağım. Geri döndüğümüzde planlayacağım."

Elini daha sıkı sıkarak cesur bir yüz ifadesi takındım ve korkuyla dolmama rağmen gülümsedim. "Tamam."

Birden keşke havada kalabilseydik diye düşündüm.

BÖLÜM TMENTY-TMO

KASITSIZ YEMINLER

Damien'in ameliyatı Şubat ayının yirmi sekizinde, yani bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra yapılacaktı.

Son bir buçuk aydır onun için güçlü kalmak adına elimden gelen her şeyi yapıyordum. Korkudan altıma sıçtığımı görmesine gerek yoktu; bunun hiçbir faydası olmazdı. Bu yüzden kaygıyla sessizce kendi başıma başa çıktım. Öğle tatillerimde birkaç kez bir terapistte gittim ve gerginliğimi azaltmak için hafif bir şeyler almaya başladım.

Geçtiğimiz birkaç hafta, ameliyata hazırlık için birçok özel randevudan oluşuyordu. Damien'in ekokardiyogram yaptırması gerekiyordu; cerrahı ve anestezi uzmanıyla görüştü ve ayrıca bir dizi kan testinden geçti.

Ameliyatından önceki hafta sonunun sakin geçmesine karar vermiştik. Rahatlatıcı bir şeyler yapacak ve kafamızı dağıtmaya çalışacaktık.

Damien ve ben Pazartesi gecesi kanepede oturmuş televizyon izliyorduk. Filme dalmış gibi davranıyordum. Onun yerine ameliyat hakkında kafa yoruyordum.

Bir ara bana baktı ve televizyona gerçekten dikkat etmediğimi anladığımı biliyordum. Beni alnımdan usulca öptüğünde, bunu gerçekten ne düşündüğümü bildiğine dair sözsüz bir onay olarak algıladım. Her zaman iyiymişim gibi davranmaya çalışmak çok yorucuydu. Bu günlerin bir an önce geçmesini istiyordum.

arkamızdaki ameliyat. Aynı zamanda sürüklemelerini de istiyordum çünkü korkuyordum.

Başımı tekrar öptü ve "Bu hafta sonu ne yapmak istediğini düşündün mü?" diye sordu.

"Sadece burada takılacağımızı, evde biraz özel zaman geçireceğimizi sanıyordum."

"Bunu yapabiliriz ya da belki başka bir şey yapabiliriz."

"Aklında ne var?"

"Belki evlenebiliriz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. *Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi?*

Beni suskunlaştırdı. "Ne?"

"Eğer istersen evlenebiliriz... bilirsin işte..."

İlk başta şaka yapıyor olabileceğini düşündüm ama ifadesindeki ciddiyet bunu yalanladı. Gergindi. Şaka yapmasına imkan yoktu.

"Anlamıyorum."

"Aniden olduğunu biliyorum."

"Evet. Öyle."

İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Beni dinle."

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

"Ameliyat olmaya karar verdiğimden beri tek düşünebildiğim şey bu. Gerçekten iyi olacağıma inanıyorum, Chelsea. Tamam mı? Ama iyi olmama ihtimalim yüzde bir bile olsa... Bu hayatta en çok pişmanlık duyacağım şey senin bana doğru yürüdüğünü görememek olur. Hastalıklı görünmeye çalışmıyorum, çünkü yine doktorlarıma gerçekten güveniyorum, ama yine de düşünebildiğim tek şey bu. Karım olmanı istiyorum."

Kendimi tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. "Bunu ben de istiyorum."

"Hazır değil misin? Çok mu erken olduğunu düşünüyorsun?" "Belki de öyle düşünmeliyim, ama düşünmüyorum."

"Ben de öyle bebeğim. Beni uyuttuklarında ve ona kadar saymamı söylediklerinde ya da her ne yapıyorlarsa, senin o beyaz elbise içindeki anını düşünmek istiyorum. Ayrıca uyandığımda evli olacağımızı bilmek istiyorum. Ama tam açıklama... Ayrıca bana her zaman erişebilmen ve gerektiğinde karar verebilmen için yasal hakka sahip olmanı istiyorum."

Sessizce başımlı salladığımda devam etti.

"Senden sadece korktuğum için istediğimi düşünmeni istemiyorum. Benim için doğru kişinin sen olduğunu uzun zamandır biliyordum. Sana Noel sabahı soracaktım. Biliyorsun bu ameliyat olmaya karar vermeden önceydi. Açıkçası, acil servise gitmem bu planları mahvetti. Sonra sana New York'ta soracaktım ama o zamana kadar ameliyata karar vermiştım ve sonrasına kadar beklemenin daha iyi olacağını düşünerek fikrimi değiştirdim. Ama tarih yaklaştıkça fikrimi tekrar değiştirdim çünkü artık daha fazla bekleyemeyeceğimi fark ettim. Şimdi istiyorum. Siktir et, dn istiyorum."

"Gerçekten bana Noel'de evlenme mi teklif edecektin?"

"Evet. Yzğm ve her şeyim var." Başını ne eğdi. "Kahretsin, bu teklifi berbat ettim, değil mi? Yüzük olmadan benimle evlenmeni istedim."

"Hayır. Bu tam senlik, Damien. Şimdiye kadar yaptığın her şey kadar spontane. Yüzüğü düğün günümüzde göreceğim. Şaşırmak istiyorum."

"Emin misin? Çünkü ş anda onu sakladığım yatak odasına gidip sana verebilirim. Bu teklifi daha da berbat hale getirirdi."

"Benimle evlenmek için bir gün daha bekleyemeyeceğini söylemenin saçma bir tarafı yok. Sen hayatımda gördüğüm en istemedenden romantik insansın.

tanıştık."

"Bunu söylemenin iyi bir yolu."

"İnsanlara söyleyecek miyiz?"

"Bence bunu kendimize saklamalıyız. Jade'e söyleyebilirsin. Ben de muhtemelen Ty'a söylerim. Ama bunu gizli tutacağız. Yine de yakın gelecekte büyük bir düğün yapacağız. Bunu hak ediyorsun."

"Bizi kim evlendirecek?"

"O ayrıntılarla ben ilgilenirim. Gün batımında Santa Cruz Plajı'nı düşünüyordum. Hava durumu iyi görünüyor. Yılın bu zamanı için hava normalden daha sıcak olacak. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu mükemmel."

"Sadece iki şey hakkında endişelenmen gerekiyor. Birincisi... gecenin ilerleyen saatlerinde onu senden koparmak istememe neden olacak beyaz bir elbise al. Aramızda kalsın, bu herhangi bir beyaz elbise demek. Ve iki... yarın biraz izin al ki evlilik cüzdanımızı Cumartesi gününe yetiştirebilelim."

"Bu işi yaparken kendimi çok sinsi hissediyorum ama aynı zamanda bu işin heyecan verici bir yanı da var."

"Gizlice dolaşmakta iyiyizdir. Bizim işimiz bu."

"Bu konuda haklısın, ama bu genellikle senin beni dürüst bir kadın yapmanla değil, beni yozlaştırmanla ilgili."

Şeytani bir gülümsemeyle parladı. "Yani bir randevumuz mu var Bayan Hennessey?" "Bir randevumuz var."

Damien, "Buraya evlilik cüzdanı için başvurmaya geldik," dedi.

İlçe yazmanının ofisine yeni varmıştık. Beklerken Damien boynumu öpmeye başlayınca masadaki kadın pek de eğlenmiş gibi görünmedi.

evrakları toplaması için. İki azgın çocuk gibi görünüyorduk. Son zamanlarda hayatlarımızın ne kadar ciddi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Forma bir kez baktı ve "Kahretsin" dedi. "Ne?"

"Göbek adımı görmek üzere olduğunuzu yeni fark ettim. Buraya girmemi istiyorlar."

"Gerçekten bana hiç söylemeyecek miydin?"

"Muhtemelen eninde sonunda sana söyleyecektim, ama seni merakta bırakmak çok eğlenceliydi, Chelsea Deanna."

"İlk sen başla. Adını yaz," dedim.

Nefesimi tutarak, yazarken kalemin her bir darbesini izledim:

Damien Homer Hennessey.

"Homer?"

Gözlerini kâğıttan ayırmadan başını salladı. "Homer."

Kıkırdadım. "Homer... gibi-"

"Simpson. Evet. Homer Simpson. *Simpsonlar* dizisi ben doğduğum sıralarda yayınlanmaya başlamıştı. Babam büyük bir hayranıydı. Bu yüzden bana göbek adı olarak verebileceği onca isim arasından Homer'ı seçmiş."

"Annen bunu kabul etti mi?"

"Onun için ne kadar deli olduğunu görüyorsun. Ona her şeyi satabilirdi." Kalemi tıkladı ve bana verdi. "Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Her zaman daha kötü

olabilirdi." "Nasıl yani?"

"Tyler Bart'ı yakaladı."

Belediye Binası kahkahalarımızın sesleriyle yankılandı. Yaşlı bir çift yanımızdan geçerken huzuru bozduğumuz için bize pis pis baktı.

Damien onlara doğru muzipçe gülümsedi ve gururla, "Evleniyoruz," dedi.

Bize tuhaf tuhaf bakmaya devam ettiklerinde Damien bana baktı ve "Babamın bizi onayladığına inanamıyorum" dedi. Onlara dönerek beni yanına çekti ve "O benim üvey kardeşim" diye şaka yaptı.

Çift mahcup bir şekilde uzaklaştı.

Damien kumsaldaki törenle ilgili planlarından beni bilerek haberdar etmiyordu.

Tek görevim Cuma öğleden sonra o mükemmel gelinliği bulmaktı. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla seçenek olan yerel bir düğün butiğine gittim. Bir yerden bir yere gitmek için çok fazla zamanım olmadığından, orada bir karar vermeye yemin ettim. Sonunda seçtiğim gelinlik çok alışılmadık bir tarzda ama bana hepsinden daha iyi oturdu.

Teknik olarak bir elbiseydi ama ikisi önde, ikisi arkada olmak üzere dört adet uyluk hizasında yırtmacı vardı. Straplez korsajın üzerine stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç büyük çiçekle frak açık ama tuhaftı. Alt kısımdaki malzeme şeffaftı, bu yüzden bacaklarımın arasından görünebiliyordu. Seksi bir perinin giyeceği bir şeyi andırıyordu. Çok fazla bacak gösterdiği gerçeği, bir plaj ortamı için uygun görünüyordu.

Mağazadan Jade'e bir resim gönderdiğimde, hemen aradı Ben.

"Damien kendini kaybedecek! Bu elbise çok seksi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten istiyorum. Sana çok yakışmış. Saçlarını aşağıya yatırmalısın. sahil dalgalarıyla." Bir süre sessiz kaldı ve sonra sanki

tıkanmaya başlamıştı.

"Ağlıyor musun Jade?"

"Belki biraz."

"Bir düğün daha yapacağımızı biliyorsun, değil mi? Sen benim baş nedimem olacaksın, tam arkamda duracaksın."

"Biliyorum. Ağlamamın nedeni bu değil." Durakladı. "Sadece senin adına çok mutluyum. Ve bence bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca romantik şey - iki insan daha fazla bekleyemeyecekleri için evleniyor ve bunu samimi bir deneyim olarak tutuyorlar."

"Bu kadar düzensiz bir şey yapmaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmezdim ama nedense doğru geliyor."

"Eğer doğru hissediyorsan, öyledir. Yarın sakın gelecek haftayı ya da olumsuz bir şeyi düşünmeye kalkma. Beni duyuyor musun? Her anının tadını çıkarmanı istiyorum. Özel olduğunu biliyorum ama lütfen bana ikinizin bir fotoğrafını gönder. Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Yolun her adımında ruhen seninle olacağım."

O akşam, elbisemi bir gardırop çantasının içinde tutarak kapıdan içeri girdiğimde, Damien beni karşılamak için koltuktan kalktı.

"Bir tane buldun mu?" "Buldum."

Gözlerini dolduran heyecan, evet dediğim için beni daha da mutlu etti. "Yarın için sabırsızlanıyorum." Işıl ışıl parlıyordu.

"Peki, bu nasıl olacak? Törenden önce beni göremezsın."

"Bu konuda ne kadar kararlı olduğunu hatırladım, bu yüzden seni buradan almak için bir araba getirdim. Ty'ın evinde giyineceğim ve erkenden sahile gidip hazırlanacağım. Saat tam sekizde orada buluşuruz. Şoföre

kesin konum. Tek endişelenmeniz gereken güzel görünmek, ki bu gerçekten bir endişe değil çünkü bir kese kağıdıyla gelseniz bile benim için dünyanın en güzel kızı olursunuz. Yani, bunu bir kenara bırak. Tek yapman gereken ortaya çıkmak."

"Bunu yapabilirim."

Cumartesi günü uyandığımız andan itibaren farklı hissettirdi. Hava Kuzey Kaliforniya için on derece kadar mevsim normallerinin dışında sıcaktı, yani yetmişlerdeydi. Damien ve ben kahvelerimizi dışarıda, avluda içerken hala üzerinde çalışılan duvar resmine hayranlıkla bakıyorduk. Bir noktada, daha önce benim için çizdiği ünlü tek boynuzlu atı kopyalamıştı. Eski yatak odamın duvarına yaptığı duvar resmi, apartman tadilatı sırasında yıkılmak zorunda kalmıştı.

Ne tören ne de önümüzdeki hafta gerçekleşecek ameliyat konusunda hiç gergin olmamam beni şaşırttı. Bunun yerine, sadece onunla anı yaşamayı deneyimleyebileceğim bir dinlenme günü, bir huzur günü yaşıyordum.

Plaj için hazırlık yapmak üzere beklenenden erken ayrıldı. Düğüne kadar onu görmeyecektim. Tek başıma hazırlanmak tuhaf ama huzur verici bir duyguydu. Köpekler bu hafta sonu Jenna'yla birlikteydi, bu yüzden duştan çıkıp giyinmeye hazırlanırken tek başımaydım.

En uzun süren benim saçım oldu. Saçımın yarısını yukarı, yarısını aşağı yatırmaya karar verdim ve gevşek bukleler yapmak için bir ütü kullandım.

Tam rimelimi sürerken Keith Urban ve Carrie Underwood'un *The Fighter şarkısı* radyoda çalmaya başlayana kadar duygusallaşmamak konusunda gerçekten çok iyiydim. Kendimi kaybettim. *Tamamen* kaybettim.

Bazen bir şarkı ürkütücü bir şekilde tam zamanında gelir. Şarkı sözleri Damien'in benimle konuşması olabilirdi. Bu benim hayatımın hikayesiydi: bir ilişki yüzünden çok incinmiş, aşka güvenmekten çok korkan bir kız. Sonra onu gerçekten koruyacak ve onun için savaşıacak bir adam geldi. O benim savaşçımdı. Tabii ki bu hafta içinde bu da yepyeni bir anlam kazanacaktı.

Ameliyatı aklından çıkar, Chelsea. Bugün olmaz.

Banyoda durup lavaboya yaslandım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı, korku ya da üzüntü değil. Damien'la yüzleşmeden önce kendime güzel bir ağlama izni vererek maskaranın akmasına izin verdim ve yeniden sürmeye yemin ettim. Ondan sonra hazırlanmam iki saatimi aldı. Ne zaman göz makyajımı yapmaya başlasam aklıma şarkı geliyor ve tekrar ağlıyordum. Sonunda elbisemi giyerken kendimi toparlayabildim. Aynaya bakarak son bir dokunuş yaptım ve kısa, sade bir Başımın arkasının ortasına bir örtü serdim.

Dışarıda bir arabanın kornası çaldı. Kapıdan çıkmadan önce beyaz ortancalardan oluşan ipek buketimi ve küçük tekerlekli valizimi aldım.

Damien beni alması için bir şehir arabası göndermişti. Hoş ve yaşlı bir adam benim için kapıyı açtı ve valizimi bagaja yerleştirdi.

Arka koltuğa yerleştiğim de deri koltuklar klimadan dolayı soğuktu. Santa Cruz'a doğru yol alırken pencereden gün batımını seyrettim.

O kadar ağladıktan sonra vücudum rahatlamıştı. Öyle ki, şehir arabasının radyosunda ironik bir şekilde *The Fighter* hafifçe çaldığında, bu sefer gözlerim dolmadan sözleri dinleyebildim.

Otoyol boyunca Santa Cruz Plajı tabelaları belirmeye başladığında kalbim çarpmaya başladı.

Araba sahilin özel bir bölümüne yakın bir park yerine yanaştığında, küçük beyaz çantamdan bir Altoid nane şekeri çıkardım ve endişeyle

çiğnedi.

"İşte geldik, bayan. Işıkları takip edin."

"Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim ve ona on dolarlık bir banknot uzattım.

Işıkları takip et.

Soluma baktım ve hiçbir şey görmedim. Sonra sağıma baktım ve şoförün tam olarak ne demek istediğini anladım. Uzakta, uzun bir tiki meşalesi sırası vardı. Her iki tarafta da en az yirmi tane olmalıydı.

Ben alevlere doğru ilerlerken dalgalar çalkalanıyordu. Sonunda kuma saplanmış bambu çubukların titreyerek oluşturduğu sıranın başına geldiğimde durdum ve derin bir nefes alarak uzaktan ona baktım.

Damien ellerini üst üste koymuş, dimdik dururken nefes kesici görünüyordu. Kaslı kollarını tamamlayan beyaz gömleğinin üzerine ince kravatlı açık renkli bir yelek giymişti. Kolları kıvrılmıştı ve güzel siyah saçları rüzgârdan dağılmıştı. Hayatımda gördüğüm en seksi damattı.

Yalnız olmadığını fark ettiğimde gözlerim yaşarmaya başladı. Damien'ın yanında Double D'ler vardı: Bir tarafta Dudley, diğer tarafta Drewfus. Hazırolda duruyorlardı, onları hiç görmediğim kadar terbiyeliydiler. Onları getirmesini beklemiyordum ama bu inanılmaz bir sürprizdi.

Sıranın sonuna yaklaştığım her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Sonunda Damien'ın yüzünü seçebildim. Duygularına yenik düşmüş gibiydi ve gözlerini sildiğini görmek beni şok etti. Damien'ı hiç ağlarken görmemiştim ve açıkçası bugün de beklemiyordum. Bu da tabii ki daha ona ulaşmadan kendi gözyaşlarımı dökmeme neden oldu.

Köpekler beni karşılamak için yerlerinden ayrıldılar ve ben de onları sevmek için eğildim. Damien onlara küçük papyonlar takmıştı; bu hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi.

hiç görmedim. O sırada şehir arabasının şoförünün aniden tekrar ortaya çıktığını ve Dudley ile Drewfus'u kenara çektiğini fark ettim.

Damien, "Birazdan onları Jenna'lara götüreceğim," diye fısıldadı. Başını alnıma koyarak sadece "Merhaba" dedi.

"Merhaba."

Geri çekildi. "Görünüyorsun..." sözlerini unutmuş gibiydi, sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu elbise. Bebeğim, bir melek gibi görünüyorsun."

"Beğendiğine
sevindim."

"Gerçekten
beğendim."

İki elini tutarak etrafımızı saran meşalelere baktım. "Yaptığın şey inanılmaz."

"Bu kontrollü olsa da ateşi takdir edeceğini düşündüm." Göz kırptı.

"İstiyorum."

Solumuzda duran ve elinde bir kitap tutan adamın belli belirsiz bir farkındalığı vardı. Her kimse, sabırlı davranıyor, özel anımızı yaşamamıza izin veriyordu.

Damien ve ben sessizlik içinde el ele tutuşarak kendi dünyamızda olmaya devam ettik. Bir an için gözlerimi kapattım ve bu anın tadını çıkardım: suyun sesi, saçlarımdaki esinti, tuzlu okyanus havasına karışan kolonyasının kokusu.

"Başlayabilir miyim?" diye sordu adam.

Damien ellerimi sıktı ve sonra ona baktı. "Evet."

Sulh Hakimi senaryosuna aşk ve evlilik hakkında bazı genel şeyler söyleyerek başladı. Ardından Damien ve bana özel bir yemin yazıp yazmadığımızı sordu. Düğünümüze kısa bir süre kala, duygularımı kelimelere dökmek için ne zamanım ne de zihnim açıktı.

Damien alnını benimkine dayadı.

Fısıldadım, "Ben yemin yazmadım. Yazmamız gerektiğini bilmiyordum." Gözlerim dolmaya başladı, söyleyecek dokunaklı bir şeyler hazırlamadığım için onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımdan korkuyordum. Hissettiğim her şeyi kelimelere dökme düşüncesi imkânsız görünüyordu.

Gözlerinin içine baktığımda ağlıyordu.

Damien başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi ve ellerini yüzüme doladı. "Şu anda sana söylemek için binlerce şey ezberlemiştim ama tek bir tanesini bile düşünemiyorum. Benim için ifade ettiğin şey, Chelsea, dile meydan okuyor. Kelimelerle özetlenemez ya da bir dakikalık bir ezbere indirgenemez. Sadece seni tüm kalbim ve ruhumla sevdiğimi ve bunun sınırsız olduğunu bil. Kalbim attığı sürece, sadece senin için atacak."

Alt dudağı titriyordu.

Elimi kalbinin üzerine koydum ve şöyle dedim: "Benim için atan bu kalp... bu gözyaşları... bana herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Hayatım boyunca birinin beni gözyaşlarına boğacak kadar seveceği kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim. Seni hayattan daha çok seviyorum, Damien. Sen ihtiyacım olan her şeysin. Lütfen bunu unutma. Seni bulduğum için çok şanslıyım, dünyada gidebileceğim onca yer varken senin yanına taşındığım için çok şanslıyım - birlikte olmam gereken tek insan."

"Bu bir kaza değildi. Olması da mümkün değil. Seni bana getirdiği için Tanrı'ya çok minnettarım."

Adam boğazını temizledi. "Hiçbir şey ezberlememiş iki kişi için oldukça iyi iş çıkardığınızı söyleyebilirim. Şimdiye kadar duyduğum en iyi kasıtsız yemin."

Buna çok güldük.

"Yüzüklerimiz var mı?"

"Evet." Damien elini cebine atarak beyaz altından dövülmüş bir bant ve en az iki karatlık büyük bir yuvarlak elmas çıkardı. Taş, daha küçük elmaslardan oluşan bir sonsuzluk bandının üzerinde duruyordu. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Bu yüzük on binlerce dolara mal olmuş olmalıydı.

"Aman Tanrım, Damien..." Ağzımı açtım.

Damien nikâh memurunun ardından tekrarladı: "Bu yüzüğü aşkımın ve bağlılığımın teminatı olarak veriyorum. Bu yüzükle evleniyorum." Yüzüğü parmağıma taktı ve tam oturdu.

Aynı sözleri tekrarladım ve kalın bandı eline geçirdim.

"Kaliforniya Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

Damien beni öpmek için kaldırdı ve ağzımın içine fısıldadı, "Sen benim karımsın, Chelsea Hennessey."

"Bu ismi seviyorum. Aslında kafiyeli."

"Chelsea Hennessey. Kulağa hoş geliyor. Chelsea Hennessey... deniz kenarında evlendi. Ve o şanslı piç de benim."

"Şimdi de şair mi oldun? Bir adam için çok fazla yeteneğin var."

"Bu gece sana birçok yetenek göstermeyi planlıyorum, karıcığım. Bu arada..." Gözleri vücudumda gezindi. "Bu lanet gezegendeki en seksi gelinlik olmalı. Bütün elbiselerinizi makasla keseceğim ve aynı bunun gibi dört yırtmaç açacağım."

"Kıyafetlerimi ilk kez parçalara ayırmıyorsun." "Senin gibi bir vücuda giysi giydirmek günahtır."

"Lafı açılmışken... İç çamaşırı giymiyorum." "Siktir. Gerçekten mi?"

"Evet, bana sürtünüyorsun."

"Birini sana sürtmek... sonra... kesinlikle."

"Pis, pis bir adamla evlendim."

"Küçük bir sapıkla evlendim." Beni sertçe öptü.

Parmaklarımı uzattım. "Bu yüzük hakkında konuşabilir miyiz?" "Beğendin mi?"

"Mükemmel ama bunun için binayı ya da başka bir şeyi sattınız mı?"

Bu çok büyük."

"Şey, bakın, bu düğün görgü kuralları makalesinde yüzüğün boyutunun damadın penis boyutuyla doğru orantılı olması gerektiğine dair bir şey okudum, yani..."

"Ah... bu her şeyi açıklıyor." Kollarımı boynuna doladığımda gözlerindeki alevlerin yansımaları görebiliyordum. "Cidden, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük. Bir servete mal olmuş olmalı."

"Her zaman söylediğin gibi, her şeyi büyük yaparım. Seni büyük seviyorum. Eğer kişi bunu karşılayabiliyorsa yüzük de bunu yansıtmalı. Biraz para harcamak için daha iyi bir şey düşünemiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bana verdiklerin ve benimle evlenmeyi kabul ettiğin için dünyadaki hiçbir yüzük sana borcunu ödeyemez." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Resepsiyonumuz için hazır mısınız?"

"Resepsiyon var mı?"

"Evet. Köpekler tavuk dansını bilmiyor, o yüzden öyle bir şey olmayacak ama Mama Rocco'nun hazırladığı akşam yemeğini getirdim. Burada, sahilde meşalelerin altında yiyebileceğimizi düşündüm. Ayrıca birkaç mil ötedeki dağın tepesinde bir tatil köyünde oda ayırttım. Şoför Gary, köpekleri bıraktıktan sonra geri gelecek ve bizden sonra temizlik yapacak, böylece bu konuda endişelenmemize gerek kalmayacak. Aslında onu bu gece için kiraladım."

"Gerçekten her şeyi çözmüşsün."

"Seni o elbiseden nasıl çıkaracağımı ve tutuklanmadan bu kumların üzerinde nasıl becereceğimi bulamadım. Cidden, otele dönmek için sabırsızlanıyorum."

Kız kardeşime verdiğim sözü hatırlayarak, "Jade'e fotoğraf çekeceğimize söz verdim" dedim.

"Gary yapacak. Tören sırasında da bir sürü fotoğraf çekti." Gary'ye el salladı. "Birkaç fotoğrafımızı çeker misin?"

Flaşı aktif hale getiren Gary, meşalelerin fon oluşturduğu birkaç fotoğrafımızı çekti.

"Sağ ol dostum."

Sözde fotoğrafçımız ortalıkta görünmez olunca, "Kim bu adam?" diye sordum.

"Gary mi? Alt kattaki yeni kiracı. İyi bir adam. Kirasını ödeyemedi, ben de ona bugün bütün gün benim için çalışırsa, sadece bu ay için kirayı ödemeyebileceğimi söyledim. O bizim emrimizde."

"Sanırım bu bir kazan-kazan."

Gary onları Jenna'lara götürmek için ayrılmadan önce köpekler piknik tarzı akşam yemeğimiz boyunca bir battaniyenin üzerinde yanımızda oturdular ve Damien ile beni yıldızların altında yalnız bıraktılar.

Daha iyi bir gece isteyemezdik.

Monterey Körfezi ve Santa Cruz dağlarına bakan dağın tepesindeki süitimize girerken Damien beni eşikten geçirdi. Odaya büyük bir şişe şampanya gönderilmesini ayarlamıştı ve her tarafa gül yaprakları serpiştirilmişti.

"Bunu yapmak için nasıl zaman buldun?"

"Gary bugün kirasını gerçekten hak etti."

Sırıttı. "Bunu bilmeliydim."

"Bu günün mümkün olduğunca gerçek bir düğün gecesi gibi hissettirmesini istedim."

"Ortalama bir düğünden çok daha iyi. Temelde tüm saçmalıkları bir kenara bıraktık ve olması gerektiği gibi kendimizle ilgili hale getirdik."

"Yatağa uzan. Üzerinden çıkarmadan önce son bir kez elbisenin içinde sana bakmak istiyorum."

Gül yatağındaki pelüş yastıklara sırtımı yaslamış, muhteşem kocamın yatağın ayak ucunda diz çöküp birkaç dakika boyunca bana bakmasını izledim.

"Pekâlâ. Bakmayı bitirdim. Hafızama kazındı. Şimdi o yarıkları iyi bir şekilde kullanmalıyım."

Damien yavaşça kravatını çözdü; bu basit hareketin çok seksi bir yanı vardı. Sonra sürünerek yanıma geldi. "Düğüm atmaya yeni bir anlam kazandıralım," dedi ellerimi tutup kravatı bileklerime dolayarak başımın üzerinde sabitlerken.

Yeleğini ve gömleğini çıkardı, sıcak göğsünü üzerime indirmeden önce onları bir kenara fırlattı. Ona dokunmak istedim ama ellerim bağlıydı. Yine de bu tür işkenceleri sevdiğimi biliyordu.

Damien boynumdan başlayarak ve sonunda aşağıya doğru inerek vücudumla ziyafet çekti.

Yüzünü elbisemin altına gömerek, başparmağıyla klitorisime bastırırken dilini çıplak amımı sikmek için kullandı. Bunu yaparken başının arkasını tutmak için çaresizce onun altında kıvrandım.

Boşalacağımı hissettiğinde, pantolonunu çıkarmadan önce bileklerimi hızla çözmek için aniden ayağa kalktı. Elbisemi yukarı itti ve saniyeler içinde içime girdi. Kalçalarını ritmik bir şekilde sallayarak

yavaşça ve derinlemesine içime girdi. Bu onun her zamanki hızından farklıydı. Gözleri kapalıyken her bir hareketin tadını çıkarıyordu. Hızda eksik olan şey, yoğunlukta telafi edildi. Bir araya geldiğimizden beri hemen hemen her şekilde sevişmiştik. Her seferinde bir öncekinden biraz farklıydı. Ama *bu seferki* diğerlerinden farklıydı.

Bu kesinlikle bir kocanın karısıyla sevişmesi gibi hissettirdi.

BÖLÜM TMENTY-THREE

SAVAŞÇI

Santa Cruz'daki düğün gecemiz ne kadar büyümlü olursa olsun, zamanı yavaşlatacak kadar güçlü değildi.

Damien'in ameliyat günü umduğumdan daha çabuk geldi. Eğer istediğim gibi olsaydı, hiç gelmezdi.

Sabahın erken saatlerinde Stanford'a giderken bir kez olsun elimi bırakmadı. İkimiz de ürkütücü bir şekilde sessizdik.

Kamyonetini hastanenin garajına park ettikten sonra, Damien kontağı kapattıktan sonra oyalandık. Anlaşılacağı üzere, ikimiz de içeride bizi bekleyen şeye hazır değildik. Bana doğru baktı. Artık korkumu gizleyemiyordum.

"Korkman normal Chelsea. Senin içini görebildiğimi unuttun."

"Senin için güçlü olmak istiyorum."

Elimi daha sıkı sıkarak, "Her şey yoluna girecek bebeğim. Yine de korkunu göstermende bir sakınca yok."

İçeri girdiğimde, muhtemelen ona söylemek istediğim her şeyi söyleyemeyecektim. Söyleyemediğim kelimeler beni boğuyormuş gibi hissediyordum.

Yıkılmışım ve zorlukla konuşabiliyordum. "İyi olsan iyi olur, çünkü sensiz yaşayamam" diyebildim.

Kör edici gözyaşları gözlerimi doldurdu. Onun için güçlü olmak gibi tek bir görevim vardı ve tamamen başarısız olmuştum.

"Ben içerideyken, diğer düğünümüzü planlamak gibi bu yıl dört gözle beklememiz gereken her şeyi düşünmeni istiyorum. Sadece

ve geçen her saat bu olayı geride bırakmaya daha da yaklaşacağız."

Sanki şu anda herhangi bir şeyi dört gözle beklemek gerçekten mümkünmüş gibi başımı salladım.

Devam etti, "Hiçbir şey olmayacak, tamam mı? Ama Tanrı korusun, eğer bir şey olursa, bilmeni isterim ki bir keresinde hayatına devam etmeni istemediğime dair söylediklerim sorumsuzcaydı. Hayatına devam etmeni ve mutlu olmanı isterdim."

Başımı sertçe salladım. "Bu konuşmayı yapamam, Damien." "Evet, yapabilirsin, çünkü hiçbir şey olmayacak, ama sadece şunu söylemem gerekiyor

Bu. Lütfen."

"Tamam.

"

"Bir gün bana bir şey olursa yalnız kalmanı ya da hayatına devam ettiğin için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum."

Onu daha iyi hissettirmek için başımı salladım ama kalbimin derinliklerinde, Damien'a bir şey olması halinde hayatıma devam edemeyeceğimi biliyordum. Bu *yle bir* açtı. Hayatta bir kez yaşanacak türden. Annesi ve babasının sahip olduğu türden. Elec'le ya da başka biriyle yaşayamayacağım türden, çünkü sadece Damien'la mümkün olabilirdi.

"Sen benim ruh eşimsin, Damien. Benim savaşçım. *"The Fighter"* şarkısını hiç duydun mu? Keith Urban'ın olan mı?"

"Radyoda duydum. Bana bizi hatırlatıyor" dedi.

Onun da bunu anlamış olması beni şaşırtmamalıydı. Bu şekilde birbirimize bağlıydık.

Başını salladı. "Hadi gidelim. şu işi bitirelim. Geri dönmem gereken bir karım ve kpeklerim var."

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

İçeride Dr. Tuscano son dakika endişelerimizi giderdi.

"Yani, olacak her şey konusunda anlaştık mı? Kesi Damien'ın göğsünün ortasından yapılacak. Kesilen kas eninde sonunda kendiliğinden iyileşecek. İşlem sırasında kalp-akciğer makinesi kullanacağız, bu da kalp dururken diğer organların korunmasına yardımcı olacak. Ameliyat sona erdiğinde Damien'ın kalbi hiçbir sorun olmadan yeniden kendi kendine atmaya başlayacak."

Doktor, Tyler ve Damien'ın annesinin kapının dışında beklediğini fark etti ve onları içeri aldı. Onlar da en az benim kadar gergin görünüyorlardı. Damien hepimizden daha güçlü davranıyordu.

Dr. Tuscano Monica'nın bazı sorularını yanıtladıktan sonra, "Ameliyat yaklaşık beş ila altı saat sürecektir. Kimse gelip sizi bilgilendirmezse telaşlanmayın. Bu prosedür için genellikle tam cerrahi personelin ameliyathanede kalmasına ihtiyaç duyarız."

Damien Tyler'a sarıldı ve annesini öptü. Tam bizi yalnız bırakmak için ayrılacaklardı ki Damien kardeşinin arkasından seslendi.

"Dostum, annemi ve karımı orada aklı başında tut. Sana güveniyorum." "Tamamdır, dostum."

Kapı kapandıktan sonra, Damien fısıldadı, "Bu arada, başka bir adamla hayatına devam etmelisin dediğimde, buna Tyler dahil değil. Eğer sana bir hamle yaparsa onu hadım etmek için ölümden dönmenin bir yolunu bulurum."

Beni biraz güldürmeyi başarmıştı. "Anlaşıldı."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Seni seviyorum" demekten başka söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

"Seni çok seviyorum."

"Benim için güçlü ol,
tamam mı?" "Tamam."

Dr. Tuscano, Damien'ı dışarı çıkarmak için bir asa ile içeri girdiğinde tüm giysilerini giymişti. "Hazır mısın?"

Damien elimi bırakmadan önce son bir kez daha sıktı. "Evet."

Onu odadan çıkarıp koridordan ameliyathaneye götürdüklerinde kendimi güçsüz hissetmeye başladım, sanki bacaklarım kopacak gibiydi. Tam yere yığılacak gibi olduğumda, Tyler'ın ellerini kollarımda hissettim, onları kavradı ve aslında beni ayakta tuttu.

"O iyi olacak."

Umutsuzca kendimi buna ikna etmeye çalışarak başımı sallamaya devam ettim. "Biliyorum."

Öyle olmalıydı.

İlk saat en zoruydu. Acı verecek kadar yavaş geçti. Damien her ne kadar Tyler'dan bizimle ilgilenmesini istemiş olsa da, Ty'ın da en az bizim kadar gergin olduğu ve bizim ona ihtiyaç duyduğumuz kadar bize ihtiyaç duyduğu anlaşılıyordu.

Damien belli ki, ben bu işe girmeden çok önce en yakın sırdaşı olan kardeşi için bunun ne kadar zor olacağını hafife almış.

Tyler sol elimi, Monica da sağ elimi tuttu. Damien ortak paydamızdı, her birimizin bu hayatta en çok sevdiği kişiydi.

Bir ara Tyler yüzüğüme baktı. "V a y a n a s ı n ı . O şeye bir servet harcadığını söylerken şaka yapmıyormuş."

Taşıma bakarak kabul ettim. "Adam deli."

Monica, "Hayır, değil. Sadece seni çok seviyor." İçini çekti. "Tebrik ederim. Bunun bir sır olması gerektiğini biliyorum ama bana her şeyi anlattı. Büyük gün için orada olmayı dört gözle bekliyorum."

"Kimseyi dışlamak istememiştik."

"Bunu biliyorum. Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Bu şekilde yaptığın için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim."

Tyler sırtıttı. "Bana senden bahsettiği ilk günü asla unutmayacağım. Dedi ki, 'Ty, yan komşumuza taşınan bir kız var. İlginç biri, kafası biraz karışık, kendi yolundan çıkamıyor ama çok güzel, görebileceğin en doğal güzellikte ve tanışabileceğin en gerçek insan. Köpeklerden şikayet etmeye geldi ve tek yapmak istediğim onu öpmektir."

"Bunu o mu söyledi?"

"Söyledi."

Beklemenin kasvetli ilk saati geçtikten sonra, ruh hali büyük ölçüde değişti. Her şey bir pizzayla başladı.

Bir teslimatçı bekleme alanına geldi.

"Damien'dan pizza siparişim var."

"Damien pizza sipariş edemez. Ameliyatta," dedim ona. "Hayır. Bir teslimat ayarladı."

"Ne zaman aradı?"

"Bilmiyorum. Her neyse, pizzayı buraya getirip bu notla birlikte Chelsea'ye vermem gerekiyor." Bana uzattı.

"Teşekkür ederim."

Pizza kutusu kucağımda sıcak hissediyordum. Peynir ve sosun kokusu bana hiçbir şey yemediğimi hatırlattı. Üstüne bantlanmış kâğıdı yırttım ve okudum.

Benimki kadar iyi değil ama şu anda biraz meşgulüm ve size bir tane pişiremedim. O yüzden bu iş görür. Sana getirmezssem yemeyeceğini biliyordum.

-D

Bekleme odasındaki tek sürprizin bu olduğunu düşündüysek yanılmışız. Ertesi saat, Edible Arrangements'tan bir notla birlikte devasa bir meyve buketi geldi.

Annemin muhtemelen pizzaya dokunmadığını biliyorum. Yiyemeyecek kadar üzgün olduğunu iddia edecektir ama reddedebileceği çikolata kaplı bir çilek görmemiştir.

Haklıydı. Monica pizzayı reddetmişti ama sonunda çilekleri mideye indirdi.

Üçüncü saat en büyük sürprizi getirdi. Kiracımız Gary içeri girdi, görünüşe göre kira ödemek yerine Damien'in kişisel asistanı olarak çalışmaya devam ediyordu. İki tasmalı Double Ds'i bekleme odasına götürüyordu.

"Köpeklerin buraya girmesine izin mi veriyorlar?" Gülümsedim.

Gary omuz silkti. "Sanırım mı? Kimse bir şey söylemedi."

Yüzümü yalamalarına izin vererek, "Burada olduklarına inanamıyorum," dedim. "Damien onları görmenin seni neşelendireceğini düşündü."

"Tamamen haklıydı."

Gary bana paketlenmiş bir hediye uzattı. "Bunu da sana vermemi istedi."

"Nereden geldi bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana zaten bu şekilde sarılmış olarak verdi."

Açtım ama içindekileri hemen Tyler ve Monica'dan saklamak zorunda kaldım. "*Üç Kez Bir Kadın*" adlı bir m nage kitabıydı. Tabii ki bir de not vardı.

Bıçak altına yatmamı aklından çıkaracak bir şey varsa, o da bu olur diye düşündüm. Hala birkaç saat var. İyi okumalar.

Gary bana bir şey daha uzattı. "Bana bu zarfı da verdi ama beşinci saate kadar açamayacağını söyledi."

Ben aldım. "Tamam, teşekkür ederim."

Son saat geldiğinde zarfı açtım. Basit bir nottu.

Neredeyse bitti. Çıkmanı beklerken yorgun ve korkmuş olduğunuzu biliyorum. İnanın bana, kimse oradan çıkmayı benden daha fazla isteyemez. Şu anda bir makine kalbimi ele geçiriyor olsa da, kalbimin hala sadece senin için attığını hatırlatmak istedim. Seni seviyorum. Annemi benim için öp. Tyler'ı öpme. Yakında görüşürüz.

Beklenen altı saat gelip geçmişti ve doktordan hâlâ bir haber yoktu. Damien'ın taktikleri şimdiye kadar bizi ciddi şekilde sakinleştirmeye yaramış olsa da, tekrar gerçekten gerilmeye başlamıştım.

Gerçekten gergin.

Panikledim.

Bu kadar uzun süren ne olabilir?

Onu görmeyi çok istiyordum.

Tyler'a döndüm. "Sence her şey yolunda mı?"

"Eminim öyledir. Doktor altı saatten fazla sürebileceğini söyledi."

"Keşke birileri çıkıp bize bilgi verse, her şeyin beklendiği gibi gittiğini bize bildirse."

Monica sessizdi ve yine elimi tuttu. Geçen her dayanılmaz dakika ile ruh hali hızla bozuluyordu. Sanki

Ona dokunmayalı ya da sesini duymayalı uzun zaman olmuştu.

Nihayet otuz dakika sonra Dr. Tuscano ortaya çıktı, koridorda bize doğru yürüyordu. Yaklaştığı her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Üçümüz ayağa kalktık.

Maskesini indirdi ve "Ameliyat iyi geçti." dedi.

Sanki biri göğsümden bin tonluk bir kayayı serbest bırakmış gibi hissettim. "Prosedürün bizim tahmin ettiğimizden biraz daha karmaşık olduğu ortaya çıktı.

Bu yüzden biraz daha uzun sürdü ama yapmamız gerekeni yapmakta başarılı olduk. Şu anda iyileşme sürecinde. Bir hemşireden birazdan gelip her seferinde birinize onu görmesi için eşlik etmesini istedim. Yoğun bakım ünitesine alınmadan önce bir süre daha iyileşme sürecinde olacak."

"Her şey için çok teşekkür ederim Dr. Tuscano."

"Benim için bir zevk. Damien en sevdiğim hastalarımın biridir. Sonunda bunu yapmaya karar verdiğimiz için mutluyum. Ameliyat sonrası dönemde önümüzdeki haftalarda sizi sık sık göreceğimden eminim. Herhangi bir sorunuz olursa cep telefonu numaram ve e-posta adresim sizde var."

"Evet. Teşekkür ederim."

O gittikten sonra üçümüz de rahatlamış bir şekilde kucaklaştık. Kısa süre sonra bir hemşire geldi ve Monica ile Tyler onu ilk benim görmem gerektiği konusunda anlaştılar.

Damien'ın nekahet odasında uyuduğunu görünce kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Göğsünden çıkan ve sıvı boşaltıyor gibi görünen bir tüp vardı. Bir hemşire kalp atışlarını izliyordu.

"Uyanık mı?"

"Anestezinin etkisi hâlâ sürüyor ama iyi uyandı. Yine de uyukluyor gibi görünüyor" dedi.

Gözlerini açması için sabırla bekledim. Göz kapakları çırpınmaya başladığında, "Bebeğim, benim... Chelsea. Artık yanıdayım. Bir şeyin yok.

Bunu başardınız. Bunu geride bıraktık."

Damien defalarca gözlerini kırptırdı ve kafası karışmış gibiydi.
Güçlü adamımı böyle savunmasız bir halde görmek zordu.

Konuşmaya devam ettim. "Yaşama tekrar hoş geldin. İyi olacaksın."

"Chelsea," diye fısıldadı.

Tanrı'ya şükür.

"Evet bebeğim, benim. Annen ve Tyler da burada. Çıktığın için çok mutluyuz."

"Chelsea..." diye tekrarladı.

"Evet. Buradayım. Seni
seviyorum." "Nerede o?"

"Annen mi? Koridorun sonunda. Birazdan gelir." "Hayır."

"Ne?"

"Nerede..." Tereddüt etti. "Kim
nerede?"

"Bebeğimiz nerede?"

"Bebeğimiz mi?"

"Bebeğimiz nerede?" Tekrarladı. "Onu gördüm. Nerede o?" "Biz...
bizim bebeğimiz yok. Bebek falan yok."

Gözleri tekrar kapanana kadar bana şaşkın şaşkın baktı. Ne yapacağımı
bilemedim ve ilaçların etkisiyle sanrılar gördüğü sonucuna vardım.

Birkaç saat sonra Damien yoğun bakım ünitesine alındı. Berraklığı geri
gelmişti ve artık bir bebekten bahsetmiyordu. O

Muhtemelen hiçbir şey hatırlamıyordu. Yine de, asla sahip olamayacağımız bebeğimizi görmek istediğini duymak kesinlikle acı vericiydi. Damien'ın bilinçaltında bir yerlerde çocuk özleminin sandığımdan daha fazla olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Ben görevdeyken özel bir teslimat aldınız mı?" "Elbette aldık. Çok zekisiniz."

"Önümüzdeki birkaç ay berbat geçecek," diye inledi.

"Neden?"

"Tam iyileşmenin bu kadar sürmesi gerekiyor." "Ben senin özel hemşiren olacağım. Merak etme."

"Anne, kulaklarını tıka." Damien alçak sesle konuştu, "Bu işe yaramayacak. En az üç hafta seks yapamayacakken bana şirin görünmene ve benimle ilgilenmene izin veremem. Sonunda kuralları çiğneyeceğim ve eğer ölürsem..."

"Hepsi benim suçum mu olacak?"

"Hayır. Her şeye değecek diyecektim."

"Bir yolunu buluruz, böylece bunun olmasına gerek kalmaz."

"Ben sadece eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum. Ben de seni evde istiyorum."

Damien'ın beş gün sonra taburcu edilmesine onay verildi. Prognozu açısından herhangi bir sürpriz ya da komplikasyon söz konusu değildi. Sonunda yavaş ama emin adımlarla hayatımıza devam edebileceğimiz için Tanrı'ya çok minnettardık.

Aylarca süren endişeden sonra nihayet nefes alabildiğimi hissettim. Bu his uzun sürmeyecekti.

Damien evde iyileşmeye başladıktan birkaç hafta sonra en büyük korkularımdan biri gerçekleşecekti.

BÖLÜM TMENTY-FOUR

TANRI'NIN PLANI

"Bu yakışıklı sunucuları birkaç saniyeden fazla bir iş yaparken göstermediklerine dikkat edin. Kamera durduğunda gerçekten bir bok yapmadıklarına dair ne kadar bahse girmek istersiniz?"

Damien kanepede uzanmış, koca ayaklarını kucağıma koymuş ev geliştirme kanalını izlerken, kusursuz ve taş gibi sert göğsünün ortasından geçen kırmızı çizgiye baktım. Bu yara izi onun bizim için aldığı riskin kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

Ameliyat olma kararını sadece yaşam kalitesini iyileştirmek için değil, aynı zamanda birlikte daha uzun bir yaşam için daha iyi bir şansa sahip olabilmek için verdiğini biliyordum. Yara izi aynı zamanda hayatın kırılganlığını da sürekli hatırlatıyordu.

Odadan çıkmak zorunda kaldım. Ne zaman aşırı duygusallaşsam, içimi görebileceğinden korkuyordum. Bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini görmesine izin veremezdim. Kendim bununla yüzleşmeye hazır değildim ve eminim ki onu bir hiç uğruna, bir spekülasyon yüzünden strese sokmayacaktım.

Başka bir gün... başka bir inkar.

Reglim artık resmen üç hafta gecikmişti. Hayatımda daha önce hiç adet görmemiş olmama rağmen, bunun hamile olduğum anlamına gelebileceğine inanmayı reddediyordum. Test yaptırmıyordum çünkü sonuçlarından çok korkuyordum, bu olasılığı aklıma bile getiremiyordum, Damien'ın tepkisinin ne olacağını kestiremiyordum. Bu yüzden günlerin geçmesine izin vermeye devam ettim.

Hâlâ kırılgan bir durumda olduğundan bahsetmiyorum bile. Daha yeni yeni normale dönmeye başlamıştı, kesinlikle yüzde yüze yakın değildi. Onu gereksiz yere strese sokma riskini göze alamazdım. Hâlâ bir şey olmama ihtimali vardı. Stresin adet döngüsünü geciktirebileceğini okumuştum. Ameliyattan önceki haftalarda o kadar çok stres altındaydım ki, bunun teknik olarak nasıl gerçekleşmiş olabileceğini görmek kolaydı. Yüzde doksan dokuz etkili olan doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Yine de, kendimle konuşmaya çalışsam da, bilmemek beni yiyip bitirmeye başlamıştı.

"Hey. Sorun ne?" "Bir şey yok."

"Saçmalık. Buraya gel." Bana yaklaştı. "Tam buraya otur." Önündeki zemini işaret ederek bedenimi bacaklarının arasına yerleştirdi ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı. "Bu senin için çok mu fazla oldu?"

"Ne?"

"İyileşirken bana bakmak zorunda kalmak mı?"

Onunla yüzleşmek için arkama baktım. "Tabii ki hayır. Seninle ilgilenmek benim için bir zevkti. Bunu asla düşünme."

Avuçlarının tabanını dairesel hareketlerle kaslarıma bastırarak daha da derine soktu. "O zaman sana neler oluyor?"

"Sanırım geçtiğimiz ayın stresi beni yakalamaya başladı. Her şey yolunda," diye yalan söyledim.

Yarım saat aynı pozisyonda oturduktan sonra kendimi yerden kaldırdım. "Az önce ne hatırladım biliyor musun? Rendelenmiş peynirimiz bitmiş. Bu akşam taco yapacaktım. Markete gidip biraz alacağım."

"Pekala."

Daireden aceleyle çıktım.

Köşeyi döndükten sonra binanın kenarına yaslanıp derin bir nefes aldım, cep telefonumu çıkardım ve Jade'in açması için dua ettim. Hafta başında ona geciken regl dönemimden bahsetmiştim.

Cevap verdiğinde, "Oh, Tanrıya şükür"

dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım panik atak geçiriyorum."

"Tamam, sakin ol. Ben buradayım. Sen neredesin?"

"Damien ile oturmuş televizyon izliyorduk ve evden çıkmak zorunda kaldım. Bende bir terslik olduğunu anlamaya başladı."

"Dinle. Bir test yapmalısın. Bilmek istemediğini biliyorum ama cesaretini toplayıp bunu yapmalısın. Şu anda sorun bilmemek."

"Tamam. Şimdi dışarıdayım. Bir test alıp yapacağım. Damien'a markete gideceğimi söyledim."

"Seninle telefonda kalacağım. Umumi tuvaleti kullanabilir misin?" "Ben bir şey bulurum."

Eczaneden hamilelik testi satın aldıktan sonra arka taraftaki çalışan tuvaletini kullanıp kullanamayacağımı sordum. Yönergeleri takip edip çubuğa işerken Jade'i hoparlöre aldım.

Başımı tuvalette bacaklarımın arasına koyarak iç çektim. "Şimdi bekleyeceğiz."

Birkaç dakika sessizlik içinde b e k l e d i k t e n sonra Jade, "Nefes al, abla. Nefes al. Eğer öyleysen, bu garip bir kazadır. Seni anlayacaktır." "Damien yeterince yılını sağlığı için endişelenerek geçirdi. Ben istemedim. Artık endişelenmesine gerek yok. Bu onun için bir kabus olacak, özellikle de tam olarak iyileşmediği düşünüldüğünde. I-"

"Zaman doldu," diye araya girdi Jade. "Saate bakıyordum. Kontrol etme zamanı."

Lavabonun üzerinde duran çubuğa isteksizce baktığımda, gözüme çarpan kırmızı sembol hiç de sürpriz olmadı. "Bu bir artı işareti."

Jade telefona derin bir nefes üfledi. "Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Bunu halledeceğiz. Her şey yoluna girecek."

Ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

"Ona hemen söylemelisin."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bununla başa çıkabilmesi için daha fazla güce ihtiyacı var. En azından birkaç hafta daha ona söyleyeceğimi sanmıyorum. Bunu ona yapamam. Ayrıca bunu önce bir doktorla teyit etmem gerekiyor."

"Tamam. Bu hafta randevu al. Bu hafta bir randevu al, ama ona söylemeyi çok uzun süre ertelemeyeceğine söz ver."

"Eğer yapabilseydim, ona asla söylemezdim."

"Tebrikler, Bayan Hennessey. Kan testinizin sonuçları elimizde ve kesinlikle hamilesiniz."

Muhtemelen bana birinin öldüğünü söylemiş gibi görünüyordum. "Bu senin için iyi bir haber değil mi?"

Dengede durmak için sandalyemin kollarına tutunarak başımı salladım.

"Değil, hayır."

"Bu beklenmedik bir şey miydi?"

"Kocamın kalıtsal bir kalp rahatsızlığı var. Bu hastalığın geçmesini önlemek için biyolojik çocuk sahibi olmama konusunda kesin bir karar almıştık. Bunun yüzde elli ihtimali var ve o bu riski almak istemedi. Ben de

Ayrıca yakında vazektomi yaptırmayı planlıyordu. Bu benim kabusum gibi ve nasıl olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Bunun sizin için olumlu bir haber olmadığını duyduğuma üzüldüm."

"Hapın neredeyse yüzde yüz etkili olması gerekiyor ve ben bir tanesini bile kaçırmadım. Her zaman çok çalışkan oldum. Bu nasıl olabilir?"

"Bunu engelleyebilecek bazı şeyler var. Örneğin başka ilaçlar alıyor muydunuz?"

Birdenbire bir ampul yandı.

Oh, hayır.

"Kocamın ameliyatı nedeniyle çok fazla depresyon ve endişe yaşıyordum. Yaklaşık bir aydır iyileşme sürecindeydi. Antidepresan kullanmak istemedim ama terapistim sarı kantaron tavsiye etti ve ben de kullanmaya başladım."

Dr. Anderson bir an için anlayışla gözlerini kapattı ve başını salladı. "Evet. Ne yazık ki bunun hapla etkileşime girdiği iyi biliniyor."

"Görünüşe göre benden başka herkes tarafından iyi biliniyor. Siktir. Küfür ettiğim için özür dilerim ama...siktir." Başımı ellerimin arasına aldım.

"Terapistiniz bunu size önermeden önce bilmeliydi."

"Hayır. Kendimi kontrol etmeliydim. Bu benim hatam. Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"İnce yazıları okumadan veya yan etkilerini araştırmadan kaç kişinin bir şeyler aldığını bilerseniz şaşırırsınız."

"Sorunlarımı sessizce hallederek işleri daha iyi hale getirmeye çalışıyordum ve sonunda her şeyi mahvettim."

"Hala feshetme seçeneğiniz var."

Bunu ima ettiğini duymak bile acı vericiydi. "Hayır. Bunu asla yapamam." Bu hâlâ Damien'in ve benim çocuğumdu ve ne kadar korksam da ona umutsuzca aşık olduğumu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

"Tamam. Anlaşıldı."

"Sırada ne var?"

"Yakında sizin için bir ultrason randevusu alacağız."

"Tamam." Yutkundum. Damien'in hâlâ hiçbir fikri olmadığı gerçeği göz önüne alındığında bu çok gerçek olmaya başlamıştı. Saat işliyordu.

Ofisten sersemlemiş bir halde ayrıldım. Hamileliği kabullenmenin daha önce zor olduğunu düşünmüştüm ama bunun tamamen benim hatam olduğunu bilmek bunu tamamen dayanılmaz hale getirmişti.

Damien'in yanında nasıl olacağımı bilmiyordum. Bu sırrın yükünü taşımak başa çıkılamayacak kadar ağırdı. Farkında olsam da olmasam da onu dışlıyordum ve o da bende gerçekten bir sorun olduğunu hissetmeye başlamıştı. Yine de ne olduğunu anladığından şüpheliydim. Hangi sonuçlara varmış olabileceğini sadece Tanrı bilirdi.

Doktor randevusunun üzerinden iki hafta geçti. Her gün ona hamileliğimi itiraf etmeyi planlıyordum ama her gün korkup vazgeçiyordum. Kendime bu haberi almadan önce iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordum ama gerçek şu ki, bunu duymaya asla hazır olmayacaktı.

Bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyor gibiydi ve bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu. Ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Son zamanlarda Jade'le özel olarak konuşabilmek için "dükkâna" birkaç kez gidip geliyordum. Damien'in hassas işitme duyusuyla, yaptığım tüm konuşmalar

kapalı kapılar ardında fısıldadığımda bile onun duyabileceği bir yerdeydi. Jade ona henüz söylemediğim için bana çok kızmıştı ama yine de itiraf edecek cesareti toplayana kadar bana destek olmayı kabul etti.

Bir öğleden sonra, onu aramak için gizlice dışarı çıktıktan sonra eve dönmüştüm. Damien oturma odasının ortasında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Yüz ifadesini gördüğümde içimden adrenalin fışkırdı.

"Ne oluyor lan?" Benimle hiç bu kadar öfkeli bir ses tonuyla konuşmamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Markete gideceğinizi söylemişsiniz. Onun yerine köşedeki ara sokakta telefonla konuşuyordun."

Ağzım kurudu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Önce bana cevap ver. Ne saklıyorsun?"

"Beni takip mi ettirdin?"

"Senin için endişelendim. Bu sefer buradan kaçtığımda Gary'yi aradım ve sana göz kulak olmasını istedim çünkü bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Ama bunu bana söylemesini hiç beklemiyordum."

"Demek Gary'ye beni takip ettirdin. Tam olarak neler olduğunu düşünüyorsun?" "Biliyorsam ne olayım, ama içimde sıcak ve bulanık bir his bırakmıyor Chelsea.

Neler oluyor? Telefonda kiminle konuşuyordun?"

Gerçeği söylemek zorundaydım.

Cevabım zar zor duyulabiliyordu. "Jade."

Gözlerini kısarak, "Jade'le benim yanımda söyleyemeyeceğin ne hakkında konuşuyorsun?" diye sordu. Yavaşça bana doğru yürümeye başladı ve çıkarmaya başladığı yanlış sonuç neredeyse kalbimi kırıyordu. "Bütün bunlardan pişman mısın? Benimle evlendiğine?"

*Ona söylemek
zorundaydım.*

Şimdi.

"Hayır! Hayır. Asla. Damien, ben..."

"Ne?"

"Ben... hamileyim."

Sanki bu bildiri yüzünden nefesi kesilmiş gibi neredeyse geriye düşecekti.

"Ne?"

Gözlerim nemlenmeye başlamıştı. "Evet."

Ellerini başının üzerine koyarak şok içinde bana baktı. "Nasıl hamile olabilirsin? Doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

"Korkunç bir hata yaptım. Ameliyatından önceki haftalarda sana ne kadar korktuğumu göstermemeye çalışıyordum. Gerginliği azaltmak için homeopatik bir şey almaya başladım - John's Wort. Zararsız olduğunu sanıyordum ama meğer hapın etkisini azaltıyormuş." Adım atmaya başladım. "Bunların hepsi benim hatam. Bu hayatta benden tek bir şey istedin, tek bir fedakârlık ve ben bunu doğru yapamadım." Yalvaran gözlerle ona baktım. "Ama bunu sonlandıramam, Damien. Yapamam işte."

Birden tersledi, "Senden bunu yapmanı asla istemem. *Asla*. Anlıyor musun?"

"Evet."

Belirsiz bir süre şok içinde öylece durdu. Ceketini kapdığı gibi aniden ön kapıya doğru yöneldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece... Biraz hava almam lazım, tamam mı? Geri geleceğim. Merak etme. İyi olacağım."

Kapıyı kapattıktan sonra gözyaşları içinde kanepeye yığıldım. Ona gerçeği söylemek her ne kadar canımı yakmış olsa da, sonunda içimi dökmüş olmak muazzam bir rahatlamaydı. Bunu bir sır olarak saklamanın ağırlığı beni öldürüyordu.

Günlerdir uykudan kaçıyordum. Bu, gözlerimi kapatacak kadar rahatlayabildiğimi hissettiğim ilk andı. Bitkin düşen bedenim kendini kapattı ve Damien'ın dönmesini beklerken kanepede uyuyakaldım.

Aradan bilinmeyen bir süre geçtikten sonra uyandığımda başını karnımda buldum.

Parmaklarımı dalgalı saçlarında gezdirerek usulca konuştum: "Geri döndün."

"Elbette gittim. Gittiğim için özür dilerim. Seni öyle bırakmamalıydım. Nefes alamadığımı hissettim ve bunu tek başıma halletmem gerekiyordu." "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Bunu kasıtlı olarak yapmadın." Eğildi ve karnımı şefkatle öptü, sonra tenimin üzerinden konuştu, "Seni kaybettiğimi sandım. Haftalar boyunca seni kaybettiğimi düşündüm Chelsea. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Şüphelerim olduğuna gerçekten inandığını düşünmek canımı yakıyordu. "Asla, Damien. Seni asla terk etmem."

Aniden doğrulup oturdu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." "Tamam." Burnumu çektim.

"Ameliyattan çıkarken yaşadığım bir şeyden hiç bahsetmemiştim. Bunun sadece bir rüya olduğunu düşünmüştüm ama şimdi merak ediyorum."

"Ne?"

"Bir şey gördüm... ya da birini. Bir şekilde onun bizim çocuğumuz olduğunu *biliyordum*. Bir kız ya da erkek olarak açıkça görünmüyordu. Sadece bir çocuğun ruhu gibiydi. Yüzünü seçemiyordum ama sarı bukleler gördüğümü hatırlıyorum. Bu yüzden sanırım bir kız olduğunu düşündüm." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. "Her neyse, bizim olduğunu biliyordum. Bu şey... ruh... ne derseniz deyin... beni terk etmeye çalışıyordu. Ondan kalmasını isteyip durdum-

Kalması için yalvarıyordum. Bu rüya gibi durumda, tüm riskleri, onu yanımda tutmamam ya da kalmasını istememem gerektiğini biliyordum ama o anda bunun bir önemi yoktu. Ona olan sevgim çok güçlüydü. O deneyimin halüsinasyon mu yoksa başka bir şey mi olduğunu hala anlamış değilim. O zamanlar gerçek gibiydi. Bunu sana asla anlatmayacaktım."

"Anesteziiden çıkarken bana ne sorduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"Bana nerede olduğunu sormuştun." "Sordum mu?"

"Sana kimden bahsettiğini sorduğumda, bebeğimiz olduğunu söylemiştin."

"Oh, adamım. Bak, bunu hiç hatırlamıyorum. Ama bu her şeyin sonu olmalı."

Hikayesini duymak beni biraz korkuttu, çünkü henüz bilmesem de o gün kesinlikle hamileydim.

Sözlerine şöyle devam etti: "Tüm bunların anlamı şu... O bilinçaltı durumdaki senaryoyla karşı karşıya kaldığımda, kalmasını seçtim. Her şeye rağmen bunu istedim, çünkü ona olan sevgim diğer her şeyin önüne geçti... tüm risklerin, tüm korkuların."

"Bunun bir önsezi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ve ne var biliyor musun? Önemli değil. Ben bu bebeği istiyorum. Senden hep bir tane istedim. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalıştım ama Tanrı'nın başka planları vardı."

İçimi muazzam bir rahatlama kapladı. "Yıkılacağını düşünmüştüm. Sana söylemekten çok korkuyordum."

"Çok korktum, bebeğim. Tabii ki korkuyorum. Ama bunu isteyip istemediğime dair bir soru yok. Her şeyden çok istiyorum. Sadece korkuyorum, ama bu

bu noktada alakasız. Şimdi o gerçekten burada... Bunu daha önce hayal bile edemeyeceğim kadar çok istiyorum. Çok korkuyorum ama ona ve sana çok aşığım."

"O mu?"

"Sanırım öyle, evet. Bu bir kız." Gülümsedi.

"Bununla nasıl başa çıkacaksın, Damien? Her zaman endişelendiğin korku ve suçluluk duygusuyla."

Cevap vermeden önce uzun uzun düşündü: "Öğrendiğim bir şey varsa, o da korkuyla nasıl yaşanacağıdır. Her gün bir anda ölüp ölmeyeceğimi bilmeden yaşıyorum. Ama artık bunun hayatımı belirlemesine izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden, diğer her şey gibi bununla da başa çıkacağım. Her gün uyanacağım ve bana seni getiren ve ameliyatta bana yardım eden Tanrı'ya dua edeceğim. Çocuğumuzu da koruması için dua edeceğim. Bu durum ne kadar korkutucu olursa olsun, bu noktada her şeyi O'nun ellerine bırakmalı ve sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeyi bana bahsettiği için O'na şükretmeliyim."

Başını tekrar karnıma doğru indirdi. "Vay anasını. Bir bebeğimiz olacak."

Bu kelimelerin gerçekten içime işlemesine izin verdim. İlk defa, sanki daha yeni gerçek olmuş gibi, bunu kutlamak için kendime izin verdim.

İşıldadım. "Bir bebeğimiz olacak!"

Ertesi hafta çocuğumuzun kalbinin ilk kez attığını duyduğumuzda, bu korkutucu olduğu kadar büyüleyici de.

Genetiğin bizden yana olup olmayacağını birkaç yıl boyunca bilemeyecektik. Hipertrofik kardiyomiyopati, kalıtsal olması halinde zaman içinde kendini gösteren ve genç yetişkinlikte ortaya çıkan bir durumdur. Biz bunu

Çocuğumuzun test yaptırmak isteyip istemediğini belirlemek için. Tek bildiğimiz, bu süre zarfında bebeğimizi izlemek ve korumak için insani olarak mümkün olan her Şeyi yapacağımızdı.

BÖLÜM TMENTY-FIVE

KÖSTEBEK TEPESINDEN DAĞ

Büyük düğün planlarımızı bebek doğana kadar askıya almamız gerekecekti. Çocuk odasını hazırlamaktan, köpekleri yeni gelen bebek için hazırlamaya kadar, dev bir parti düzenlemek için endişelenmemizi gerektirecek çok fazla şey vardı.

Cinsiyetini öğrenmemeyi tercih ettik, ancak Damien hala kız olduğuna inanıyordu. Rüyasında karşılaştığı ruhun bir kız olduğuna gerçekten inanıyordu.

-Ya da bu deneyim her neyse, kadındı. Bunu babasının sezgilerine bağladı.

Çocuk odası için satın aldığımız tüm eşyalar gri, beyaz ve yeşildi, ancak Damien dışarıdayken küçük pembe eşyalar alır ve bunları alanın etrafına stratejik olarak yerleştirirdi; esasen bir kız bebek odasıydı.

Küçük ve alçak taşıdığım için Damien karnımı "küçük plaj topu" olarak adlandırdı.

Genel olarak, hamilelik son aya kadar sorunsuz bir şekilde geçti.

İkimiz de büyük bir stres altındaydık çünkü Jenna yeni erkek arkadaşıyla Colorado'ya taşınmayı planladığını söyleyerek bizi gafil avlamıştı. Ayrıca köpeklerin teknik olarak kendisine ait olduğuna ve onları yanında götürmeye hakkı olduğuna karar verdi.

Damien onu Kaliforniya'da kalmanın Double D'ler için en iyisi olduğu konusunda ikna etmeye çalıştı çünkü orası bildikleri tek evdi.

Bunu kabul etmedi ve tam velayet için bizi mahkemeye vermekle tehdit etti. Hiç de iyi görünmüyordu.

Çok heyecanlandım ve yüksek tansiyon nedeniyle yatak istirahatine başladım. Yani Damien sadece köpeklerin elinden alınmasından endişe etmiyordu, aynı zamanda karısının ve doğmamış çocuğunun sağlığı için de endişelenmek zorundaydı. Ben de tüm bunların kalbi üzerinde yarattığı stres için endişeleniyordum.

Yatak istirahati sırasında köpekler benim tek kurtarıcımdı, çünkü Damien'ın binada işlerini halletmesi gereken öğleden sonraları yanıma tırmanıp bana eşlik ediyorlardı. Artık onların yatağımızda olmasına bile karşı çıkmıyordu çünkü benim için ne kadar rahatlatıcı olduklarını biliyordu. Ancak geceleri hala yasaklılardı. Jenna'nın kazanacağından ve yakında gideceklerinden korktuğunu biliyordum. Sonuç olarak, köpekler çok şımartılıyordu.

Bir gün Damien canımın çektiği birkaç şeyi almak için dışarı çıkmıştı. Olması gerekenden iki saat daha uzun sürmüştü.

Sonunda geri döndüğünde, ön kapı çarparak kapandı ve "Bitti" dediğini duydum.

"Ne?"

"Tamamdır. Köpeklerin bizde kalmasına izin veriyor." "Ne? Nasıl?"

"Bir kontrat hazırladım ve ona ödeme yaptım." "Ne yaptın?"

"Ona reddedemeyeceği kadar çok para verdim. Bunun bizi daha fazla strese sokmasına izin vermeyecektim. Onları bizden almasına izin vermeyecektim."

"Ona ne kadar verdin?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Bunun için paramız var. Ve onlar her miktara değer."

Damien bir kez daha durumun kontrolünü ele almış ve beni kurtarmaya gelmişti. Rahatlama gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanmaya başladı. Hayvanları kaybetme korkusunun sağlığıma ve refahıma ne kadar zarar verdiğini ancak o anda gerçekten fark ettim.

Damien normalde bizimle yatağa girmezdi ama o öğleden sonra kendini bir yere sıkıştırdı. Üçlü D'lerle birlikte yatakta uzanırken içimi muazzam bir huzur kapladı. Bebek tekmelemeye başlamıştı. Ailemiz tamamlanmıştı ve bunu kimse elimizden alamazdı.

Buna bir fiyat biçemezsiniz.

Açık bir akşamdı ve karanlık gökyüzü parlak yıldızlarla doluydu. Damien ve ben planlanmış sezaryenimden önceki gece avluda oturmuş, bebek doğduktan sonra yapacağımız her şeyin hayalini kuruyorduk.

"Tekrar suşi yemek ve kendi bacaklarımı tıraş edebilmek için sabırsızlanıyorum."

Kalçamı sıkıca kavrayarak, "Bu bacakları sırtımın etrafına sarabilmek ve çocuğumu kazığa oturtma endişesi olmadan sana vurabilmek için sabırsızlanıyorum" dedi. Bana döndü. "Bacaklarını tıraş etmeye devam edebilirsin ama amını tıraş etme işini tekrar görebilecek duruma gelsen bile bana bırak."

"Elbette. Aslında, buna güveniyorum." "Güzel." Göz kırptı.

"Öğleden sonra lattemi tekrar içmek için sabırsızlanıyorum. Özlediğim bir başka şey de bu, kafeinle kafayı bulmak."

Damien homurdandı. "Ne için sabırsızlanıyorum biliyor musun? O lanet olası doldurulmuş çük engelleyiciyi pencereden atmak için sabırsızlanıyorum. Gidecek ilk şey o olacak."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. Son birkaç haftadır sırtımı dayayarak uyuduğum, vücut uzunluğundaki hamilelik yastığından bahsediyordu. Aramızda büyük bir bariyer oluşturuyordu.

"Aslında, neden D'lerin almasına izin vermiyorsun? Geçen gün onları topla oynarken yakaladım. Çift takım yapıyorlardı."

Kaşlarını oynattı. "Bu sana kitaplarını mı hatırlattı?"

Dirseğimle onu dürttüm. "Hayır."

Kıs kıs güldü ve yanağımdan öptü.

Yarınki sezaryen yeterince çabuk gelemezdi. Preeklampsi nedeniyle doktorum bebeği doğum tarihinden bir hafta önce almanın en iyisi olduğunu düşündü, özellikle de rahim ağzım hiç açılmadığı için.

Gergindik ama sonunda bebeğimizle tanışacağımız için inanılmaz heyecanlıydık.

Damien hastanenin verdiği duş bonesini takınca çok komik görünüyordu. Burada olmak bana ameliyat olduğu gün ne kadar korktuğumu hatırlattı. Bugün doktorun karnımı keseceğini hayal etmek ne kadar korkutucu görünse de, kocamın bıçak altına yattığı gün hissettiğim korkuyla kıyaslanamazdı.

"Biliyor musun, ameliyatım ne kadar korkutucuysa, bu beni o kadar korkutuyor. Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum."

İfadesindeki ironi beni gülümsetti. Sanırım birini sevmek böyle bir şey. Karşınızdakinin başına bir şey gelme düşüncesi, kendinizin başına bir şey gelme düşüncesinden çok daha kötü.

Ameliyat masasındaki yatay pozisyonumdan başımı kaldırıp ona baktım. "Seni seviyorum."

"Sizler benim tüm hayatımsınız" demek için ameliyat maskesini kısa süreliğine çıkardı.

Kendini iyi hissettiği ve yanımda olduğu için çok minnettar hissediyordum.

Doktorlar yaptıkları her şeyi anlatırken Damien elimi sıkıca tuttu. Bana spinal anestezi uyguladıkları için vücudumun alt kısmı tamamen uyuşmuştu.

Biraz çekiştirme hissedeceğim konusunda beni uyarmışlardı. Tam hissettiğimde, Damien elimi daha sert sıktı.

"Aman Tanrım, geliyor. Onu dışarı çıkarıyorlar."

Sonra onları duydum.

Ağlıyor.

Ağlıyor.

*Daha fazla
çığlık.*

Bebeğim
benim.

Damien'in gözleri parlıyordu. "Aman Tanrım! O çok güzel, bebeğim. Sana benziyor. Tıpkı senin gibi!"

"Öyle mi?"

"Evet. Açık tenli. O bir melek. O... o... penisi var. Penis mi?"

Doktor, "Bu bir erkek," diye ilan etti.

Damien sevinç ve kahkaha gözyaşlarını aynı anda dökmeye başladı.

"Küçük bir siki var. Erkek mi? Erkekmiş! Bebeğim, bir oğlumuz oldu."

"O bir erkek!" Tekrar ettim.

"Evet!"

Birkaç dakika geçtikten sonra, bir hemşire oğlumuzu Damien'a verdi ve o da onu yüzüme yerleştirdi.

Yanağından öptüm, ona sarılmayı arzuluyordum. "Merhaba," dedim usulca. Damien her ne kadar bana benzediğini düşünse de, Damien'in burnunu kesinlikle görebiliyordum.

"Senin bir kız olman gerekiyordu," diye mırıldandım. "Babanı kandırmışsın."

Damien eğildi ve küçük oğlumuzun alnından öptü. "Hikayeyi değiştirdi."

Bebeğimizin cinsiyeti konusunda hazırlıksız yakalanmamızın dezavantajlarından biri de hiçbir isim seçmemiş olmamızdı. Kız isimlerine o kadar odaklanmıştık ki erkek seçeneklerini bir kenara bırakmıştık.

Sonunda bir isme karar verdiğimizde oğlumuz birkaç haftalıktı. Noel arifesinde en yakın ailemize ve arkadaşlarımıza duyurmayı tercih ettik.

Geçen yıl herkesi evimizde bir tatil partisi için ağırladığımız daha dün gibi geliyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti. O zamanlar Damien daha ameliyata karar vermemişti, biz de asla çocuk sahibi olamayacağımızı düşünüyorduk ve daha yeni çıkmaya başlamıştık. Bir yıl sonra, Damien ameliyattan on ay sonra evlenmişti ve bir oğlumuz vardı. Köpeklerin artık tam zamanlı olarak bizim olduğundan bahsetmiyorum bile.

Damien son süslemeleri yerleştirirken bebeği göğsünde taşıyordu. Hâlâ sezaryen sonrası iyileşme sürecinde olduğum için mutfakta yiyecekleri hazırlarken ağırdan aldım. Aslında bir parti vermeyecektik ama tatillerde oğlumuzu evden eve taşımaktan çok daha kolaydı. Onun için ihtiyacımız olan her şey burada, evimizde vardı.

Kapı zili çaldı.

Tyler, kız arkadaşı Nicole ve Damien'in annesi ellerinde paketlenmiş hediyelerle kapıda duruyorlardı.

"Hey, çocuklar! İçeri gelin."

Monica bana sıkıca sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, hâlâ biraz ağrım var ama iyi sayılırım."

Nicole beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok küçüksün. Bir ay önce doğum yaptığını kimse bilemez."

Damien bize doğru bağırdı, "Dokuzuncu ayında bile arkadan hamile görünmüyordu. Bunu biliyorum çünkü sonlara doğru o pozisyonda çok fazla zaman geçirdim." Monica'ya baktı. "Kusura bakma anne."

Tyler bizi geçip bebeğe doğru ilerledi. "İşte benim isimsiz vaftiz oğlum!"

Nicole gülümsedi. "Babası gibi bere takıyor." Damien'a uyması için ona küçük gri bir şapka takmıştık.

Tyler'ın bakışları bebekten Damien'a dönerken, "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, dostum," dedi.

"Sen de ben de, kardeşim."

Tyler bebeğe yakın bir şekilde konuştu. "Merak etme, küçük İsimsiz. Tyler amcan sana bu hayatta bilmen gereken her şeyi öğretecek."

"Sonra da baban sana Tyler Amca'nın söylediklerinin tam tersini yapmanı söyleyecek," diye şaka yaptı Damien.

"İsmi ne zaman duyacağız?" Monica sordu.

Damien, "Herkes buraya geldiğinde, belki akşam yemeğinden sonra, bunu açıklayacağız," dedi. "Hâlâ Chelsea'nin ailesinin gelmesini bekliyoruz."

Nicole kolyesiyle oynarken bana doğru yaklaştı. "Bak Tyler bana Noel için ne almış. Tiffany's'den."

Gümüş bir zincire asılı kalp şeklindeki kolyeyi inceledim. "Hiç de fena değil, Ty."

"İyi iş çıkardı." Sırıttı.

"Gerçekten çok güzel. Siz ikiniz de bir yıl dönümünüzü yeni kutlamış olmalısınız, değil mi? Sizinle ilk kez geçen yıl bu zamanlarda tanıştığımı hatırlıyorum, siz de yeni çıkmaya başlamıştınız."

"Evet. Hala güçlü bir şekilde devam ediyor."

Tyler kulak misafiri oldu ve işaret parmağını kaldırdı. "Bu da demek oluyor ki... henüz sıçıp batırmadım."

Damien kardeşinin omzuna bir şaplak attı. "Cidden Nicole, benim narsist kardeşimle başa çıkmak için özel bir kadın olmak gerekir. Bravo sana."

"Touché." Tyler güldü. Sonra bana döndü. "Peki, bu gece senin tarafından kim geliyor?"

"Kız kardeşim Claire, kocası Micah ve bebek kızları Clementine. Ayrıca ailem."

"Senin başka kız kardeşin yok mu?" Monica sordu.

"Evet." Surat astım. "Jade New York'tan eve gelemedi. Yılın bu zamanı şovu her zaman çok yoğun olur."

"Bu berbat."

"Evet, öyle. Onu özlüyorum. Henüz bebekle tanışmadı bile. Bu onu öldürüyor ama bebek doğduğunda eve gelmek için izin istediğinde onu resmen işiyle tehdit ettiler." Kendimi kötü hissederek, "Yakında ama. Fırsatını bulur bulmaz buraya uçacak."

Tyler kolunu Nicole'e doladı. "Neden bir şeyler içmeye başlamıyorum?"

"Aslında küçük kardeşim, seni bira alman için içki dükkanına gönderecektim. Daha önce dışarı çıkmıştım ve en önemli şeyi unuttum."

"Bunu yapabilirim." Kız arkadaşını burnundan öptü. "Nic, kalmak mı istersin yoksa benimle gelmek mi?"

"Ben kalacağım."

Tyler gittikten birkaç dakika sonra kapı çaldı. Ailem olduğunu düşündüm, çünkü hepsi bir minibüsle buraya geliyordu.

Kız kardeşimi gördüğümde kalbim göğsüme çarptı. Elinde bir sürü poşetle orada duruyordu.

"Jade! Aman Tanrım!"

Birbirimizin kollarına atladık. Geri çekildiğinde, bebeği görünce gözleri doldu. Damien hiçbir şey söylemeden onu taşıyıcıdan çıkardı ve teyzesine verdi.

Yeşim kollarındaki oğlumuza hayranlıkla baktı. "Onu kucağıma almak için ölüyordum."

"Kaçmayı nasıl başardın?" diye sormadan önce ona keyfini çıkarması için bir dakika verdim.

"Kelimenin tam anlamıyla ağladım, yalvardım ve sadece bir gece izin için yalvardım. Yarın gece hemen geri dönmek zorundayım. Onu görmeden daha fazla dayanamazdım." Tekrar bebeğe baktı ve "Bize benziyor. Ama Damien'ın burnuna sahip."

"Ben de aynen öyle dedim!"

Damien *beni* böyle mutlu gördüğü için mutlu görünüyordu. "Jade, bu inanılmaz bir sürpriz. Kız kardeşini ne kadar sevindirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bana doğru sırtıttı. "Bunu gerçekleştirebildiğim için çok mutluyum."

Herkes kısa süre sonra geldi ve Jade'in bebeği kucağına aldığını görünce onlar da benim kadar şaşırdı. Kakasını yapana kadar bırakmadı, bu noktada Damien imdadıma yetişti, böylece kız kardeşimle biraz baş başa zaman geçirebildim.

Tyler marketten birayla döndüğünde Jade ve ben mutfakta yemek hazırlıyorduk.

"Tyler, gel kız kardeşimle tanış! Bu Jade."

Yüzü bana dönük olan Jade onu selamlamak için arkasını döndü.

Ağzını açtı ve sanki bir hayalet görmüş gibi durdu. Onu ilk gördüğünde nutku tutulduğu için onu suçlayamazdım. Birçok insan bu tepkiyi verirdi. Jade uzun boylu ve muhteşemdi, bulunduğu her odayı aydınlatan, hükmedici bir varlığı vardı. Sarışın pixie kesimi, büyük gözleri ve minik burnuyla neredeyse Tinkerbelle'in gerçek hayattaki versiyonu gibi görünüyordu.

Sözcüklerin üzerinde tökezledi. "Merhaba. Ben... Ben..."

Jade onun yerine cevap verdi. "Tyler." Gülümsedi. "Sen Tyler'sın."

"Bu benim adım. Evet. Ve sen..." Tyler yine ne diyeceğini bilemedi. "Jade."

Sinirli bir şekilde güldü. "Doğru. Bunu o söyledi. Jade. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı ve Jade elini tuttu.

"Biliyorum. Sonunda, değil mi? Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum Tyler."

Nicole o anda mutfığa girdi ve eli Jade'in elinin üzerinde kalan Tyler içgüdüsel olarak elini bıraktı.

"İşte buradasın, Ty. Geldiğini görmemiştim. Dışarıda kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

Samimiyetsiz bir gülümsemeyle, "Hey. Evet, bugünlerde çok fazla bira seçeneği var," dedi. Tekrar kız kardeşime baktı. "Jade, bu..."

Yine bir şey anlamadığında, kız arkadaşı onun yerine cevap verdi. "Nicole."

Yeşim ona gülümsedi. "Evet. O ve ben sen dışarıdayken tanıştık."

"Harika. Tamam o zaman." Başparmağıyla arkasını işaret etti. "Ben sadece... bu birayı buzdolabına koyacağım."

Tyler buzdolabının dibine eğilmiş, şişeleri karıştırırken bir tanesi elinden kayıp yere düştü. "Kahretsin," dedi dişlerini sıkarak. "Özür dilerim Chelsea. Temizleteceğim."

Tyler'ı hiç böyle davranırken görmemiştim. Normalde bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

Kız kardeşime karşı bir tepki miydi, yoksa başka bir şey mi?

Tyler ve Nicole mutfaktan çıktıktan sonra Jade sessizce bana baktı. Yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. Hiçbir şey söylemeden birbirimizin zihnini okumanın bir yolunu bulmuştuk.

"Demek Tyler *bu*." Dairenin karşı tarafında durduğu yere doğru baktı.

"Evet."

"Muhteşem biri," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Damien ve o birbirlerine benziyorlar ama farklılar, değil mi?" "Kesinlikle." Jade derin bir nefes verdi. O da biraz telaşlı görünüyordu.

Kız kardeşim hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kız arkadaşı olan birinin yanına taşınmayı asla dşünmeyeceğiydi. Jade'in son ilişkisi eski sevgilisinin onu başkası için terk etmesiyle sona ermişti - tıpkı benimkinin bana yaptığı gibi. İhanetin nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Ve alternatif bir evrende Nicole ile birlikte olmasa bile, Tyler'a Jade'in kalbini emanet edebileceğimden emin değildim. Kayınbiraderimi ne kadar sevsem de, o Damien değildi. Bir aktörün bir aktrle çıkması da pek akıllıca bir kombinasyon gibi görünmüyordu.

Yine de, kısacık bir an için, Damien'ın erkek kardeşini kız kardeşimle görmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamadım. Jade'in New York'ta, Tyler'ın ise burada yaşadığını düşünürsek, bu sadece bir hayaldi.

Kız arkadaşıyla burada yaşıyormuş.

Tamam. Devam et, Chelsea.

Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes yemeğini yemiş ve hediyeleşmişti, bu yüzden seçtiğimiz ismi açıklamak için uygun bir zamandı.

Damien onurlandırdı.

"Hepinizin bilmesini isterim ki, bu konu üzerinde uzun uzun düşündük, belirsiz isimlerle yaygın isimler arasında gidip geldik. Hiçbir şey

uzun süre doğru hissettirdi. Sonra, küçük hanımım ayak diredi. Bana doğru gelen tek bir isim olduğunu söyledi. Ben kimim ki bunu reddedeyim? Bu yüzden size Damien Raymond Hennessey'i ya da bizim deyimimizle Küçük D'yi takdim ediyorum."

Tüm "ooh" ve "aah "lardan sonra Tyler odanın öbür ucundan şakayla karışık, "Bunca zaman ona Damien adını verdiğini öğrenmek için mi bekledik?" diye bağırdı.

"Aynen öyle. Göbek adı da babamın adı tabii ki." Monica gözyaşları içindeydi, muhtemelen rahmetli kocasını düşünüyordu.

"Bence bizim seçimimiz ilişkimizin bütününe temsil ediyor," diye ekledim. "Bazen en iyi şeyler en başından beri burnunuzun dibindedir."

Damien ve ben Noel arifesinde yatmaya hazırlanıyorduk ve "Tyler sana Jade hakkında bir şey söyledi mi?" diye sormak zorunda kaldım.

"Yani, 'Lanet olsun, kız kardeşinin çok seksi olduğunu bana nasıl söylemezsin? Hayır."

"Ona ne söyledin?"

"Ona Jade'in artık ailemden biri olduğunu ve ona bir daha bulaşırsa kışına tekmeyle basacağımı söyledim."

"Yaptın mı?"

"Evet, öyle. Bununla birlikte, sanırım Nicole'den gerçekten hoşlanıyor. Kız kardeşini gördüğünde içindeki ergen çocuk bir an için ortaya çıktı."

"Tamam." Konuyu kapatmaya ve Tyler ve Jade fikriyle ilgili belirgin takıntımdan uzaklaşmaya karar verdim.

Damien yatağın üzerinde bana doğru ilerledi. "Peki... hediyen için hazır mısın?"

"Çılgınca bir şey beklediğinizi söylemişsiniz, o yüzden pek emin değilim."

"O kadar da çılgınca değil." Şüpheyile tavana baktı, sonra kıkırdadı. "Belki de öyledir."

"Ne yaptın sen?"

"Öncelikle şunu söyleyeyim... Kışkırmadaki beni hiçbir zaman sevmedim. Aslında ondan nefret ederdim... Ta ki sen bana onu sevdiğini söyleyene kadar."

"Vay be. Şimdi gerçekten kafam karıştı. Burada neden bahsediyoruz?" "Pireyi deve yapmaya karar verdim, bebeğim."

"Bir ne?"

"Onu aldırarak yerine onunla çalıştım."

Damien yataktan kalktı ve pantolonunu yavaşça indirerek kaslı, bronzlaşmış poposunu ortaya çıkardı. Eskiden benin olduğu yere bir isim dövmesi yapılmıştı.

Bekle.

Ben hâlâ oradaydı! Artık güzel poposuna kazındığı kelimedeki 'T' harfini noktalamak için kullanılıyordu.

FIRSTARTER.

EPİLOG

DAMIEN

Yılbaşı gecesi.

Geçen yıl bu zamanlar, Chelsea ve ben Times Meydanı'nda öpüşüyorduk.

Şimdi, oğlumuz göğsündeyken yanımda uyuyordu. Oğlumuz da onun meme ucunu emerken uykuya dalmıştı. Köpekler yanlarında yerde baygın yatıyorlardı.

Kristal küre düşene kadar hepsi uyumuştı. Yarı yenmiş Çin yemeği kartonları sehpanın üzerinde duruyordu. Acıyan gözler için bir manzaraydık.

Uyanık olan tek kişi bendim. Biramı yudumlarken ve şükürlerimi sayarken televizyonun sesi kısıktı.

Ben de buradaydım.

Bir eşim, iki köpeğim ve en önemlisi, sahip olmayı hayal bile edemeyeceğim değerli bir oğlumla hayattaydım.

Parmağımı küçük Damien'ın minik ayağı boyunca gezdirirken, bir hayatın bir yıl içinde ne kadar değişebileceğine hayret ettim. Benimki daha iyiye gitti.

Uyuyamayacak kadar gergin bir enerjiyle dizüstü bilgisayarımı kaptım ve internette gezinmeye başladım. Uzun zamandır e-postalarımı kontrol etmemiştim. Simgeye tıkladığımda Chelsea'nin e-postası açıldı, çünkü en son o giriş yapmıştı. Bir yıl öncesine ait, silmediği bir e-posta vardı. Normalde bunu fark etmezdim ama isim hemen dikkatimi çekti.

Elec O'Rourke.

Eski sevgilisi.

E-postadaki tarih Chelsea ve ben resmi olarak çift olmadan önceydi.

Elimde olmadan okudum.

Bad Boy Burger'de karşılaştığımız günle ilgili kısa bir teşekkür mesajıydı. Görebildiğim kadarıyla mesajına hiç cevap vermemiş.

Bu gece inanılmaz mutlu hissediyordum, hayattan zevk alıyordum. Gaza
g e l m i ş t i m .

Düşüncesizce e-postayı yeniden açtım, yanıtla'ya tıkladım ve yazdım:

Beni tanıımıyorsunuz ama adım Damien Hennessey. Chelsea'nin kocasıyım, hamburgercide ön kolunda dövme olan adam.

E-posta gelen kutusu açıldı ve mesajınıza rastladım. Bir yanıt vermem gerektiğini düşündüm.

Senin hakkında çok karışık hislerim var. Bir parçam seni avlamak ve onu bu şekilde incittiğin için seni mahvetmek istiyor. Diğer bir yanımda ise seni avlamak ve üvey kız kardeşinle yatmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiğin gün için teşekkür olarak dudaklarına kocaman bir gey öpücüğü kondurmak istiyor.

Bu tam olarak doğru çıkmadı ama ne demek istediğimi anladınız.

Senden hep nefret ettim. Esas olarak, benden önce birini sevmiş olmasından nefret ettim. Ama bugünden itibaren, senden ya da herhangi birinden nefret etmeyi bıraktım.

Benim bir oğlum var.

Bir aydan biraz fazla bir süre önce doğdu. Ona örnek olmalıyım.

Yani, bu bir nefret mektubu değil; bir tür teşekkür mektubu.

Üvey kız kardeşini becerdiğin ve karşılığında sevgilimden ayrıldığın için teşekkür ederim.

Eğer yapmasaydın, Chelsea şu anda seninle birlikte olacaktı ve ben hayatımın en büyük aşkını asla fark edemeyecektim.

--D.H. Hennessey

Dizüstü bilgisayarı bıraktım ve Bebek D'yi Chelsea'den alıp yatak odasına doğru yürüdüm. Küçük kalbi göğsümde her attığında, içimi kaplayan korkuyu bastırmaya çalıştım, onun yerine sağlıklı ritme odaklandım. Onu beşiğine yerleştirdim.

Kanepeye dönerek Chelsea'yi kollarıma aldım ve yatağımıza taşıdım. Onu yatırıp üzerini örttüğümde hâlâ derin bir uykudaydı. Zaten bebeğin kaçınılmaz olarak acıkıp uyanmasına daha bir saat kadar vardı.

Oturma odasına geri döndüm ve tam dizüstü bilgisayarımı kapatıp Chelsea'ye yatakta katılmak üzereydim ki yeni bir e-posta geldiğini fark ettim.

Elec O'Rourke'dan.

Damien,

Selam. Mesajınızın biraz dengesiz tonunu bağışlayacağım. Yeni doğmuş bir bebeğiniz varsa, fazla uyuyamadığınızı ve muhtemelen gergin olduğunuzu düşünüyorum. "Wired" kelimesinin harflerini karıştırırsan "weird" elde edersin. Wired = Weird. Eğer kablolu değilseniz, o zaman belki de sadece biraz tuhafsınızdır. Ama sorun değil, çünkü tuhaflık bir yana, Chelsea'yi gerçekten seviyor gibisin. Onu gerçekten takdir eden birini hak ediyor.

Her neyse, minnettar olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Benim de bir oğlum var. Ve o mükemmel. İşlerin tam olarak böyle sonuçlandığından hiç şüphem yok.

olması gerektiği gibi.

Chelsea inanılmaz bir kadın. Sen de şanslı bir adamsın. Ona bir öpücük ver ve sarıl diyeceğim ama korkarım yanlış anlarsın ve kendimi ceset torbasında bulurum.

O yüzden ona en iyisini dilediğimi söyle.

Sana ve bana gelince, umarım artık aramız iyidir, yine de büyük eşcinsel öpücüğünü saklayabilirsin.

Yeni yılınız kutlu olsun ve oğlunuz için tebrikler.

--Elec O'Rourke

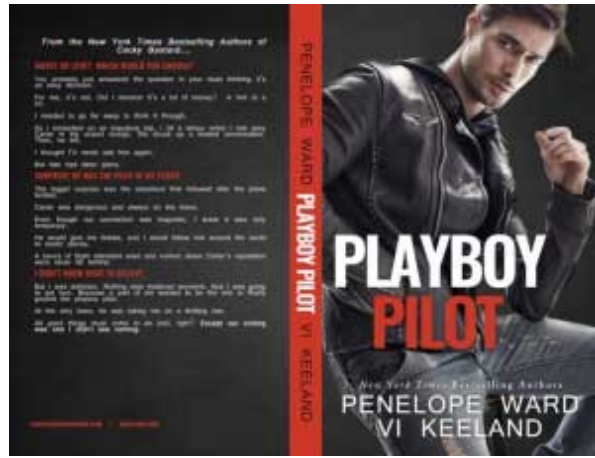
Not: The Omen'de harikaydın.

SON

Sevgili okurlar,

Muhteşem Vi Keeland ile birlikte yazdığım bir sonraki kitabıma özel bir göz atmak ister misiniz? Posta listemize kaydolmak için tıklamanız yeterli, Playboy Pilot'a ÖZEL bir bakışla geri döneceksiniz.

[Playboy Pilot'un 1. Bölümünü hemen okuyun!](#)

AKKNOMLEDGEMENTS

Teşekkür bölümü benim için her zaman kitabın en zor kısmı olmuştur. Beni her gün destekleyen çok fazla harika insan var ve hepinize ayrı ayrı teşekkür etmek imkansız.

Her şeyden önce kitaplarımı satın almaya ve tanıtmaya devam eden her bir okura teşekkür etmek istiyorum. Hikayelerime duyduğunuz heyecan beni ayakta tutan şey. Beni destekleyen tüm kitap blogcularına ve yazarlara, başarımın nedeni sizlersiniz.

Vi'ye - Kendi kendine yayıncılığın zorlu sularında birlikte yol alırken suç ortağım olmaya devam ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasaydın batacağımdan oldukça eminim. Sahip olduğumuz şey bir armağan, sadece birlikte hayali dünyalar yaratma yeteneğimizden dolayı değil, daha çok *bu* dünyadaki dostluktan dolayı. Sizi bulduğum için minnettarım.

Julie'ye - Direncin ve ilham verici tavrınla bana ilham vermeye devam ediyorsun. Arkadaşlığın ve hem kişisel hem de profesyonel olarak bana her zaman harika bir örnek olduğun için teşekkür ederim.

Luna'ya - Dostluğun ve yazma sürecinde beni motive etmeye yardımcı olan öykülerime yaptığın güzel yorumların için sen bir hazinesin. (Harikasın Muriel.)

Erika'ya - Her zaman bir E-şeydir. Her zaman küçük şeyleri takdir ettiğin ve bazen hak ettiğimi düşündüğümünden bile daha özel hissettirdiğin için teşekkür ederim. Özel olan sensin.

Çok değerli Facebook hayran grubum Penelope's Peeps'e - Hepinizi seviyorum! Çevrimiçi ve yüz yüze daha fazla Peeps partisi ve buluşması için sabırsızlanıyorum. Ve Kraliçe Peep Amy'ye, Peeps yöneticisi olarak hizmet ettiğin için teşekkürler

ve en başından beri beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Size bu kitaptan bahsettiğimde duyduğunuz heyecanı asla unutmayacağım!

Mia'ya - Günlerimi her zaman doğru anlarda aydınlattığın ve beni her zaman güldürdüğün için teşekkür ederim dostum. Bu yıl bizim için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum!

Avustralyalı Lisa'ya - George ve ben sana bayılıyoruz ve umarım gelecek yıl seni görmek için sabırsızlanıyoruz!

Allusion Book Formatting and Publishing'den Elaine'e - Yaptığın işi bırakmasan iyi edersin. Aksi takdirde, benim için çalışmaya devam etmen için sana yalvarmak zorunda kalacağım.

TRSoR'dan Lisa ve Milasy'ye - Blog turumu ve yayın yıldırımlarını idare ettiğiniz ve günlük olarak genel harikaliğiniz için teşekkür ederim.

RBA Designs'tan Letitia'ya - Gelmiş geçmiş en iyi kapak tasarımcısı! Kapak tam istediğim gibi olana kadar her zaman benimle çalıştığınız için teşekkür ederim.

Gerçek Dr. Tuscano'ya - bu kitap için yaptığım araştırmalarda bana yardımcı olduğu için. Menajerim Mark Gottlieb ve Trident Media'dan Meredith Miller'a

Grup - Hikayelerimi dünyanın dört bir yanındaki insanlara ulaştırmak için çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Yazabilmem için her zaman yapman **g e r e k e n d e n** çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşlarıma: Allison, Angela, Tarah ve Sonia - Birdenbire kaçık bir yazara dönüşen arkadaşınıza katlandığınız için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

DAHA FAZLA BAŐLIK İÇİN:

PENELOPE MARD'IN [AMAZON SAYFASINI](#) ZİYARET EDİN.

**KİTAPLAR YAYINLANDIĞINDA
HABERDAR OLMAK İÇİN
[BURADAN](#) KAYDOLUN.**

PENELOPE'DEN DİĞER STANDALONE'LA R:

ÜVEY KARDEŞ SEVGİLİ (ELEC'İN HİKAYESİ)

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

ODA HASTALIĞI

New York Times, USA TODAY ve Wall Street Journal'ın En Çok Satan 1. Kitabı

SEVIN'İN GÜNAHLARI

USA TODAY En Çok Satanlar

STUCK-UP SUIT (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

New York Times ve USA TODAY Bestseller

COCKY BASTARD (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

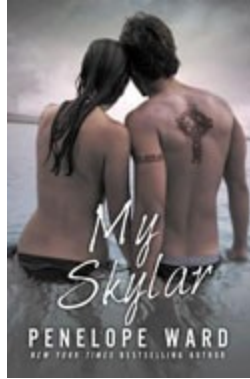
New York Times ve USA TODAY Bestseller

JAKE UNDONE (Jake #1)

JAKE ANLADI (JAKE #2)

BENİM SKYLAR'IM

USA TODAY En Çok Satanlar

İKİZLER

YAZAR HAKKINDA

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satan on bir romanının yazarıdır. On üç kez *New York Times Bestseller* olmuştur (üç ayrı seferde 2. sıraya yükselmiştir). Kitaplarının birçoğu yabancı dillere çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope, daha aile dostu bir kariyere geçmeden önce yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirdi. Boston'da beş ağabeyi ile birlikte büyüdü.

Yeni yetişkin türünde kitaplar okumak, kahve içmek, arkadaşı ve bazen ortak yazarı Vi Keeland ile mesajlaşmak ve hafta sonları arkadaşları ve ailesiyle takılmak için yaşıyor.

Her ikisi de hayatının ışıkları olan 12 yaşında otizimli güzel bir kızın (Gemini'deki Callie karakterinin ilham kaynağı) ve 10 yaşında bir erkek çocuğun gururlu annesidir.

Penelope, kocası ve çocukları Rhode Island'da yaşamaktadır.

Penelope'ye e-posta gönderin:

penelopewardauthor@gmail.com Bülten Kaydı:

<http://bit.ly/1X725rj>

Facebook Yazar Sayfası:

<https://www.facebook.com/penelopewardauthor> Facebook Hayran

Grubu (Katılmak için talepte bulunun!)

<https://www.facebook.com/groups/PenelopesPeeps/>

Instagram: <https://instagram.com/PenelopeWardAuthor>

Twitter: <https://twitter.com/PenelopeAuthor>

Web sitesi: www.penelopewardauthor.com